

100 yıllar sürse de ezildikçe direnecek; susturulmak istendikçe haykıracağız

100 yıl... 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilan edilmişinden bu yana geçen koca bir 100 yıl... Binlerce yıldır ezilenin de ezileni olan biz kadınların yine ezildiği, iki kat sömürüldüğü bir 100 yıl...

Baskı ve direnişle geçen 100 yılın ardından bir 8 Mart daha yakınlaşıyor. Birçok alanımızda kadın çalışmalarının

mütevazı de olsa başladığı, içerisindeki kadınların da önemli bir yer tuttuğu işçi direnişlerinin gündeme damgasını vurduğu, emperyalist-kapitalist sistemin yoğun etkilerini işsizlikle, zamlarla sürdürdüğü şu günlerde tüm gücümüzle 8 Mart'ı örgütleyelim. 8 Mart'ın 100. Yılında 8 Mart'ın yıllardır içini boşaltmaya çalışan burjuva

zihniyete inat gerçek anlamda sorunun muhatabı olan kadınları yoğun olarak kattığımız, coşkulu, militan eylemler ortaya koyalım.

Yüzyıllar sürse de ezildikçe direneceğiz, yüreklerimize acılar salacaklar yine ama biz o acıları ateşlere, isyan ateşlerine çevireceğiz. □ Sayfa 10

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 58

* 5-18 Şubat 2010 * Fiyatı: 1.50 TL * ISSN: 1307-878X

Kafkasların Lenin'i Stepan Şahumyan

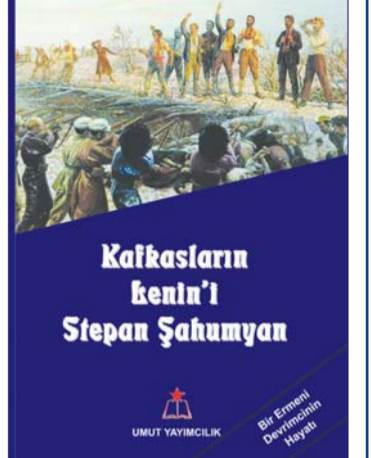
Ermeni halkının yetiştirdiği en yiğit evlatlarından biri olarak Stepan Şahumyan (Suren Yoldaş), İngiliz emperyalizmi, Taşnak ve Menşevik hainlerin 20 Eylül 1918 tarihli ortak cinayetinin sonucu olarak katledilen 26 Bakü Halk Komiserinin önderiydi.

Bu Ermeni devrimcisinin onurlu ve zorlu yaşamını ülkemiz devrimci ve ilerici kamuoyuna sunmaktan gurur duyuyoruz. Çünkü onlardan öğrenecek çok şeyimiz var...

Umut Yayımcılık

UMUT YAYIMCILIK

BÜROLARINDA
KİTAPÇILARDA

ONURLU VE İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN Öfkemizi balyoza çevirelim

Egemenler, işimize, bir lokma ekmeğimize göz koyarak, güvenceli, sağlıklı koşullarda çalışma hakkımızı elimizden alarak ve üstüne üstlük "yan gelip yaşıyorlar", "milletin ekmeğini yiyorlar" sözleriyle aşağılayarak öfkemizi kabartıyor.

Aynı zamanda alinterimizin karşılığını paylaşmak demek olan klik çatışmalarında da biz emekçileri, ezilenleri kullanmak,

bölmek için çaba içindeler. Birbirlerine karşı hazırlandığını iddia ettikleri "darbe planlarında" da, baskının, şiddetin esas hedefi yine emekçiler oluyor.

İşimiz, emeğimiz, geleceğimiz, insanca yaşama hakkımız için egemenlerin büyüttüğü öfkemizi onlara karşı bir güç haline dönüştürmek için örgütlenelim, örgütleyelim. **Örgütlü halkın önünde hiçbir güç duramaz!**

Yenikapı, taşerona karşı direniş kapısı oldu

Asrın projesi olarak adlandırılan Marmaray Demiryolu inşaatında taşeron firmada çalıştırılan işçilerden 80'i işten atıldı. Sağlıklı ve güvenli çalışma ortamından uzak, güvencesiz, sigortasız çalıştırılan işçiler işten atıldıklarından itibaren Yenikapı'daki şantiyenin kapısında direniyorlar ve işlerini geri istiyorlar. İşçilerin direnişine geçmesinin hemen ardından polis de derhal "hissedilen yerini" doldurmuş durumda. "Taşkınlık" yapmamaları yönünde tehdit edilen işçiler, sürekli polisin tacizine uğruyor. Bu arada boş durmayan patron da işten attığı işçilerden 20'si hakkında "fahiş oranda zam istedikleri ve çok konuşarak diğerlerini etkiledikleri ve tehdit ettikleri" gerekçesiyle suç duyurusunda bulunmuş.

İşçiler direnmekte kararlılar. Yaptığımız röportajda TEKEK, İtfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçilerinin direnişlerinin takip ettiklerini ve onlara sonuna kadar destek verdiklerini ifade ettiler. □ Sayfa 2

Haïti depremi ve Amerikan işgali

Ateş çemberindeki ülke: Filipinler

Filipinler denilince insanların aklına hemen fırtınalar, tayfunlar, depremler gelir. Ateş çemberinde bir ülke Filipinler. Eylül ayının son haftasından itibaren Filipinler'de, Ekim ayı da dahil üç kez tayfun yaşandı, şiddetli yağışlar oldu. Bu doğal felaketler sonucu binden fazla insan yaşamını kaybetti. Ancak kayıpların yoğun yaşandığı bu ülkede başka bir fırtına daha esiyor. **Filipinler Komünist Partisi**'nin gerilla bölgelerini ilk kez açtığı gazeteci Mustafa Kılıç'ın bölgeden izlenimleri yazı dizisi halinde Enternasyonal sayfamızda... □ Sayfa 12

12 Ocak'ta yaşanan depremler yüz binlerce insanın yaşamını yitirdiği Haïti'de aradan geçen onca güne karşın en acil insani ihtiyaçlar dahi karşılanabilmiş değil. Temiz suya, yiyeceğe, barınacak bir yere ulaşmak oldukça güç.

Depremi ardından tüm dünyayı şaşkına çeviren ise birçok örgüt ve devlet Haïti'ye yardım malzemeleri ve ge-

reklî uzman ekipler gönderirken ABD emperyalizminin 10 bin askerini göndererek ülkeyi işgal etmesi oldu.

Depremi ilk saatlerinde uluslararası hukuk kurallarını hiçe sayarak Haïti'nin başkenti Port Prince'deki tek havaalanı işgal edip kontrol altına alan ABD ordusu, BM'nin denetiminde hareket etmeyi de reddetmekte. ABD, medya organları üzerinden yoğun bir kampanya ile Haïti'de kaos ve şiddetin hakim olduğu görüntüsü yayarak işgalini meşrulaştırma gayreti içindedir. Ancak aradan geçen haftaların ardından ABD emperyalizminin adaya insani yardım için değil askeri işgal için gittiği daha da netleşmiştir. □ Sayfa 8

İşçi sınıfının öfkesi harlanırken; "Yakına ama ileriye"

2009 yılında gerçekleştirilen özelleştirmeler ve krizle birlikte işsiz sayısı önemli oranda artarken güvencesiz çalışanların koşulları daha da ağırlaştı. Sendikali ve güvenceli işçilerin sınıfın çok küçük

bir bölümünü oluşturduğu gerçekliğinden yola çıkan Devrimci Demokratik Sendikali Birlik, faaliyetlerinin merkezine güvencesiz, taşeron işçileri ve işsizleri koydu. Bu perspektifle hareket

eden DDSB, İşçi-köylü Gazetesi ve Yeni Demokrat Gençlik ile birlikte bu yönelimin bir ayağı olarak semtlerde bir dizi panel örgütledi. İşçi sınıfı hareketine yönelik ilginin artırılması ve DDSB'nin

daha geniş kesimler tarafından tanınması amacını taşıyan çalışmalar TEKEK işçilerinin güvencesiz çalışma anlamına gelen 4/C'ye karşı yürüttüğü direnişle birlikte daha da anlam kazandı. □ Sayfa 9

Çemen Tekstil'de grev!

Gaziantep Başpınar 3. Organize Sanayi Bölgesindeki Çemen Tekstil'de insanca yaşanacak bir ücret ve çalışma koşulları için sendikaya üye olan işçiler grevde. Patronun grev kırıcı işçileri fabrikaya sokmak istemesini engellemeye çalışan işçilere polis saldırdı. □ Sayfa 4

Sincan F Tipi Hapishane'de saldırı

Adalet Bakanlığı'nın tecriti ağırlaştırma, F tipi statüsünü oturtmaya yönelik adımları hayata geçirilmeye devam ediyor. Bu kapsamda Sincan 1 Nolu F Tipi Hapishane'de de idarenin değişimiyle birlikte bir dizi pratik adım atılmış durumda. Yeni yaptırım ve saldırılara karşı koyan tutsaklar 19 Ocak günü gardiyanların saldırısına uğradı. □ Sayfa 7

Metapres'te sendika düşmanlığı

Bursa Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Metapres Fabrikası'nın patronu sendikali işçiye tahammül edemiyor. Bu tahammülsüzlüğünü de ortalamaya 45 kişinin çalıştığı fabrikasında 6 yıl aşkın bir süredir çalışan Bağımsız Metal İşçileri Sendikası (BAMİS) Disiplin Kurulu Başkanı İsmail Korkmaz'ı işten atarak gösterdi. □ Sayfa 4

Asimilasyon ve şiddet her yerde

Son bir yıl içinde 170 öğrenci, okul idarecileri tarafından şiddete maruz kaldığı gerekçesiyle Eğitim-Sen Van Şubesi'ne başvurdu.

Özellikle eğitim alanında uygulanan baskılar, öğrenim alanının her aşamasında yer alıyor. □ Sayfa 6

İşçi-köylü'den

Direniş değiştirir, dönüştürür,
dayanışma bilincini geliştirir!

□ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

TEKEK ateştir,
ateşleyecektir!

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfının somut tablosunu
görebek hareket edelim

Sayfa 4

Pusulula

Demokratik
merkeziyetçilik üzerine -2-

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Haïti yüzyıllardır
sallanıyor

Sayfa 13

Yenikapı, taşeronla karşı

"Psikolojik" ve "teğet geçen" krizin ilk etkilerinin yaşandığı geçtiğimiz yılın kış ayları, onlarca parçalı direnişlerle ama öfke doluydu. Bu kış da, işçi sınıfı hareketi adına yeni direnişler, yeni deneyimler doğurdu. Son süreçte yaşanan direnişlerin ortak bir yönü var ki, o da sermayenin, sağladığı "tatlı kârdan" dolayı vazgeçemediği TAŞERON sistemidir.

TAŞERON HER DERDE DEVADIR!

Taşeron, Fransızca asıllı bir kelime olup, Türkçe'de "aracı" anlamına gelmektedir. Daha çok inşaat sektörüne ait olan bu terim, Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) tarafından "tek başına veya bir işçiyle birlikte, çok defa götürü olarak ve genellikle bir başka büyük müteahhitten iş alarak çalışan küçük müteahhit" anlamında kullanılıyor. BU! Bugün ise -SGK'nın sözlük anlamı değişmemiş olsa da- taşeron sistemi uygulaması kangren misali inşaattan sağlığa, itfaiyeye, temizlikten güvenliğe birçok alana yayılmış durumda!

Peki, taşeron nedir, nasıl işler ve ne işe yarar? Kısaca ona değinelim:

Taşeron; "Bir şirketin yürüttüğü mal veya hizmet üretimine ilişkin yardımcı işlerinde (temizlik, yemek, servis, nakliye vs.) veya asıl işin bir bölümünde işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerde iş alan ve bu iş için görevlendirdiği işçilerini sadece bu işyerinde aldığı işte çalıştıran diğer bir şirkettir." (Arif Temir, 4857 Sayılı Kanun'da Asıl veren-Alt işveren ilişkisi ve sonuçları, Haziran 2006)

Taşeronun -egemenler- açısından faydaları saymakla bitmez! Öncelikle asıl patron, bu yöntem ile ek bir masraf yapmak ve "ayak takımının karışık işleri" ile uğraşmak zorunda kalmıyor; hatta bu yöntem, o iş için kapasite artırımının -yani daha rahat emek sömürsünün- yolunu açıyor. Çünkü asıl patron, taşeron ile anlaşırken zaten uygulamadığı iş mevzuatında sayıya bağlı olarak getirilen (iş güvencesi, özür, toplu işçi çıkarma, kantin açılması, emzirme odası ve kreş kurulması, işyeri hekimi ve iş güvenliği uzmanı bulundurma vb.) yükümlülüklerin dışında kalma "hak-kına" sahip oluyor! (age)

Okul, hastane vs. gibi kurumlarda ise amaç, halkın en çok kullandığı alanları özel sektöre peşkeş çekmek ve özel sektörün halkın sırtına daha çok binmesine yardım etmektir. Yani bir anlamda devlet, işçinin-emekçinin alınterini,

emeğini taşeron uygulaması ile taşeronluğunu yaptığı sermayenin isteklerine tabi kılıyor! Devlette de olsa, özel sektörde de olsa taşeron uygulamasının işçi ve emekçilere getirdiği daha fazla sömürü, daha fazla yoksulluk ve daha fazla işsizliktir.

4857 Sayılı İş Yasası; taşeronun çalıştırıldığı "yardımcı işler" dışında işletmenin ve işin gereği ile teknolojik nedenlerle uzmanlık gerektiren işlerin taşeronla verilebileceğine ilişkin esnekliği ile de oldukça korkutucu boyuttadır. Kapsamı oldukça geniş olan bu yasa; her türlü yoruma açıktır.

Taşeronu, en can alıcı ve egemenler nezdinde vazgeçilmez kılan yön elbette işçi ve emekçileri güvencesiz ve ucuz iş gücü haline getirmesi, şirket ile birlikte alınıp satılabilen bir metaya dönüştürmesi yani insanca yaşama hakkını yok saymasıdır! Bu, tam da, yaratılmak istenen patronlar için "dikensiz gül bahçesidir". Konuya ilişkin yasa da bunun en açık kanıtlarından biridir. 2006'da yürürlüğe giren 4857 Sayılı yasa, asıl şirketin de taşeron şirket ile birlikte taşeronda çalışan işçinin toplu iş sözleşmelerinden kaynaklı haklarını yerine getirmekle yükümlü olduğunu söyler.

Ancak bu sorumluluk, o işçinin çalıştığı taşeron şirket ve süreyle sınırlıdır. Yani işçinin emeğini kiralayan şirket, işini bitirdiğinde bir makine ya da bir atık gibi işçiyi rahatça kapının önüne koyabilecek ve bunu da yasalara yani devlete sırtını dayayarak yapacak! Ayrıca "dikensiz gül bahçesinin bahçevanı" olan devletin "lütfettiği" bu yükümlülük, asıl patron için ceza değil hukuki bir sorumluluktur. Yani asıl şirket ya da taşeronun işçiye, emekçiye karşı suç işlediği mahkeme kararı ile kanıtlanırsa da, şirkete bunu yaptıracak maddi bir güç uygulayıyor.

İŞÇİNİN TEK BİR MADDİ YAPTIRIMI VARDIR, O DA MÜCADELE

Biz, o şirketin ne dışlıysanız ne de makinesiyiz. Biz; o şirket ne satıyorsa, ne hizmet veriyorsa onu üretenleriz, ona emek veren ve alınteri dökenleriz. Bu yüzden haklarımızı gasp eden patronlara da tek yaptırım gücü örgütlü mücadelemiz olabilir. Bunun sayısız örnekleri var. Ancak taşeron işçilerin örgütlenmesinde ciddi anlamda bir boşluk olduğu da bir gerçek. Elbette taşeron işçilerin mücadelesinde emekçilerin örnekleri mevcut. LC WAIKIKI markasının taşeronu olan Meha Tekstil'in işten çıkardığı işçiler, fabrika

direnış kapısı oldu

karşısında açtığı çadırlar ve WAIKIKI'nin şubeleri önünde yaptıkları eylemlerle asıl şirket olan LC WAIKIKI ve taşeronunu mahkum ettiler ve haklarını aldılar.

TAŞERON CENNETİ TÜRKİYE

1985 yılından itibaren üzerinde çalışılan ve "yüzyılın projesi" olan Marmaray Projesi, 1999 yılında TC ile Japon Uluslararası İşbirliği Bankası (JBIC) ile finansman anlaşmasının imzalanması üzerine, 2002 yılında patron temsilcisi olan Avrasyaconsult (Japon ve Türk patronlardan oluşmakta) adlı şirket çalışmalar başlamıştır. Proje sahibi Ulaştırma Bakanlığı'na bağlı Demiryolları, Limanlar ve Hava Meydanları İnşaatı Genel Müdürlüğü (DLH) görülmüştür.

Proje yürüten Avrasyaconsult'un Türk ortaklarından Gama-Nuro'l da, projenin bütün şantiyelerini 2-3 taşeronla birden vermiştir. Yenikapı'da bulunan şantiyesindeki arkeoloji bölümünü (Yenikapı'nın tarihi yapısı nedeniyle) ise Polat-Deniz İnşaat Şirketi adlı taşeronla vermiştir.

Taşeron şirket de taşeronluğunu yaparak ne düzenli olarak işçinin sigortasını ne de maaşını tam ve zamanında yatırıyor! Yıllarca aynı paraya çalıştırdığı işçiler, seneler sonra gelen "1 liralık zammı" tepki gösterince de kapının önüne konuluyorlar. Bu hikâye ne kadar tanıdık değil mi?

Taşeron işçiler, bu soğuk günlerde, şantiyenin önünde direnişe geçiyorlar. Hiçbiri sendikali değil! Ne yapacakları konusunda bilgileri yok ama sömürülen

taksitlere bölünerek verildiği için mağdur ediliyorlar. Yıllardır günlük 27.5 TL'ye çalışıyormuş işçiler! Can, "25 gün çalışsak 15-16 gün yatırıyoruz sigortamızı" deyince, diğer işçiler de onu onayladılar. İşçilerden birini göstererek "bu arkadaşın yalnızca iki günü eksik emekli olması için, tam yatırsalardı..." Bir diğer işçi, üç yıldır çalıştığını ama 280 günlük sigortasını yatırdığını söylüyor.

"Çamurda çalıştığımız için çizme kullanıyoruz. Bunları 8 TL'den alıp maaşlarımızdan 40-50 TL'lik kesinti yapıyorlar" dedi birisi ve "başımızdaki baretin de, şantiyede içtiğimiz çayın da parasını biz ödüyoruz" diye ekledi.

"Bazı sabahlar bizi kapıdan çeviriyorlardı, 'iş yok bugün' diye, biz de o gün çalışamıyor, evimize dönüyorduk!" Tabii o gün, para kazanmamış oluyorlar. Tıpkı amele pazarlarında birkaç günlük iş için alınan insanlar gibi... İzin vermiyorlarmış işçilere, diyelim ki hasta ya da zorunlu bir durum var, o günleri ücretsiz izin olarak gösteriyorlarmış. Hatta iş kazalarının masraflarını da kendilerinin ödediklerini söylüyorlar. İş kazaları demişken, işçiler, yalnızca ince bir baret takabiliyorlar. Oysa can güvenliğini önemseyen patron ve güruhu şantiyeye çelik baret takmadan adimlarını atmıyorlar.

Arkeoloji alanında çalışan direnişteki işçiler, bu işin titizlik istediğini ve bu yüzden de çok yorucu olduğunu anlatıyor. Ve işçilerin çoğunluğu da orta yaşın üstünde. Ancak ne can güvenliklerini sağlayacak ne de hastaneye gittiklerinde tedavilerini yaptıracak bir şirkette çalışıyorlar!

emeklerinin karşılığında verilen üç kuruşu da almak zorunda olduklarını, bunun da ancak direnilerek kazanılacağını biliyorlar. TEKEL işçisi, çözümün direnmekte olduğunu göstermiş onlara... Öyle söylüyorlar.

MODERN KÖLE PAZARI; TAŞERON

Biz de hemen ses kayıt cihazımızı ve fotoğraf makinemizi alıp yanlarına gittik. Cumartesi olduğundan sadece üç kişiye bulabildik. Onları dinledik. Patronun zam konusunda kendileri ile nasıl dalga geçtiğini, sigortalarını yarı yarıya bile yatırmadığını ve ücretsiz izne çıkardığını anlattılar. İkinci kez gittiğimizde ise onları yerlerinde bulamadık. Çünkü Taksim'de, Türk-İş önünde yapılan dayanışma eylemine katılmaya gitmişlerdi. İşçiler, birlikte mücadele etmenin önemli olduğunu biliyorlardı, öğrenmişlerdi.

En sonunda üçüncü ziyaretimizde yaklaşık 20 işçiyi bir arada bulabildik. Sevinçle, sınırsızca karşıladılar bizi! Sevinmişlerdi gazetecilerin geldiğine... Şantiye kenarında yaptıkları ateşin başında ısınıyorlardı. Ne sobaları vardı ne de gün içerisinde kendilerini ısıtacak bir çaydanlıkları. "Biz direniyoruz, bize yeter!" diyorlardı işçilerden biri, "Çay olmasa da olur."

İlk önce işçilerden Osman Can, Marmaray Projesi'nden ve taşeron şirketten bahsederek yıllardır verdikleri hiçbir sözü tutmadıklarını anlattı. Maaşları zamanında ödenmiyor, hatta ay içerisinde

Yaklaşık 80 kişi işten çıkarılmış. Kimisi Kürt, kimisi göçmen... Bazılarının okumayazması dahi yok. Bunu fırsat bilen taşeron şirket, çoğunluğu okuma-yazma bilmeyenlerden oluşan bazı işçilere "tüm haklarını aldım" ifadesinin bulunduğu çıkış belgesini imzalattı. Bunun farkına varan bir işçi, imzaladığı kâğıdı kavga ederek almış ellerinden...

Polis, hemen "hissedilen yerini" doldurmuş tabii! "Taşkınlık" yapmalarını yönünde tehdit etmiş işçileri ve sık sık ziyaretlerine gelmiş! Biz orada, işçilerle röportaj yaparken de geldiler. İşten çıkartılan yaklaşık 20 kişi hakkında "fahiş oranda zam istedikleri ve çok konuşarak diğerlerini etkiledikleri ve tehdit ettikleri" gerekçesiyle suç duyurusunda bulunulduğunu söyleyerek karakola çağırıldılar.

Hep beraber direnişe başladıkları işçilerden bazılarını, patronunun tekrar kandırarak iş aldığı bilinen Mehmet Özpolat, yerlerine yeni yeni işçilerin alındığını da söyledi. Özpolat, sabah akşam işçilerin kendilerinden kaçırıldığını da ekledi.

Bütün işçiler, başlarından geçenleri anlatıyorlardı. Bizim burada yazabildiklerimiz, onların anlattıklarından onda biri oluyor belki. Sohbet ettikten sonra fotoğraf çekerkenki coşukları bizde oldukça heyecan yarattı. Direnmeye kararlılar. Son olarak TEKEL, itfaiye ve Esenyurt Belediyesi işçilerinin direnişlerini takip ettiklerini ifade eden Yenikapı işçileri, onlara sonuna kadar destek verdiklerini söylediler.

(İstanbul)

İşçi-köylü'den

Direnış değiştirir, dönüştürür dayanışma bilincini geliştirir!

İşçi ve emekçilerin emperyalist tekelere bağımlı ve IMF direktiflerine uygun olarak şekillenen bir ekonominin yaratmış olduğu yıkıcı sonuçlarla daha çok yüzleşeceği bir süreçten geçiyoruz. Var olan ekonomik kriz, bu sürecin daha da ağır geçmesini neden olacaktır.

Egemenlerin ve onların günümüzdeki sözcüleri AKP hükümetinin kriz konusundaki tüm aldatmalara, tüm hileli rakamlara rağmen sokaklardaki binlerce işçi, sağlık emekçisi, işsizler ordusu, Kürt halkı faşist Kemalist diktatörlüğün ve sözcüsü Tayyip'in gerçek kimliğine ayna tutuyor.

Büyük tekel ve suç ortakları fazla emek sarf etmeden yüz milyonlarca dolar kazanırken; üretkenler işini kaybetti, örgütsüzlüğe mahkum edildi. Ücretleri yarından yarıya düşürüldü. TEKEL işçileri örneğinde olduğu gibi, haklı ve meşru zeminde direniş haklarını kullanan işçilere uşak Tayyip "yattığınız yerde para kazanma devri bitti" "devletin mali deniz, yemeyen domuz anlayışıyla bakamayız" diyerek sınıf kinini kusuyor. Bu durumda başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin sınıf düşmanlarına karşı sınıfsal bir duruş, sınıfsal bir dayanışma sergilemekten başka bir seçenekleri kalmıyor. Evet, yol belli. Ama bu yolda yürüyüş düzeni oluşturmak için iradi bir çabaya, sınıf bilinçli bir harekete ihtiyaç vardır.

Tüm büyük direnişler yalnız dost düşman ayrımını netleştirme sürecine hizmet etmiyor. Aynı zamanda ne yapmalı, nasıl yürünmeli eksenli tartışmaların daha da gündemleşmesine de vesile oluyor. Sınıf bilinçli proletarya veya sendikal birlik güçlerinin görevi bu direnişlerde ortaya çıkarılan tarihi dersler ışığında işçi sınıfıyla bağların nasıl güçlendirileceği sorusuna, sorularına yanıt aramak olmalıdır. Eğer soruna bu bilinçle yaklaşmazsa; direnişler bitince görevler de biter. Yakalanan devrimci heyecan ve coşkuda süreç içinde yok olup gider. Buna meydan vermemek gerekir. Bunun içinde yapılacak ilk iş elde edilen tecrübeler ışığında sınıf çalışmasında planlı-sistemli bir çizgi izlemektir. Kurulan her yeni ilişkiyi örgütlü hale getirmek, onların vasıtasıyla yeni alanlara açılmak için çaba sarf etmektir. Sınıf çalışmasında genişleme, kalıcı örgütlülükler yaratma ancak bu bakış açısıyla sağlanabilir. İktidar bilincinden soyutlanmış, dönemsel direnişlere endekslenmiş bir "sınıf çalışması" proletaryanın siyasal iktidar mücadelesine hizmet etmez.

Her türlü iş güvencesinden yoksun taşeron işçilerin ve işsizlerin içinde örgütlenmek güncel görevdir. Bugün açısından sömürü ve genel olarak düşman saldırıları en çok hangi noktalarda yoğunlaşırsa, direnişleri de o noktalarda yoğunlaştırmalıyız. Sınıf mücadelesi açısından çelişkilerin en yoğun olduğu alanlar aynı zamanda bağrında güçlü çatışma, direnme dinamiklerini de taşıyor. Tüm mesele bu dinamikleri açığa çıkaracak ve hedefine yöneltecek subjektif gücün ideolojik siyasal örgütsel önderlik kapasitesinde düğümleniyor.

Bu anlayış doğrultusunda egemenlerin özelleştirme politikalarıyla yarattıkları işsizler ordusunu örgütlemeye çabası içine girmeliyiz. Bunun için de bu güçlerle iletişim kurabilecek araçlar yaratmalıyız. Bu konuda her halükarda ilerici sendika yönetimlerine büyük görevler düşmektedir. Unutmamak gerekir ki; örgütlülük, örgütlenme bilinci, her türlü saldırıya karşı mücadelede en büyük güvencedir.

Şu açık ki; bazı süreçte örgütlü çalışmalar için daha uygun zeminler yaratır. Son süreçte TEKEL işçileri başta olmak üzere birçok iş kolunda emekçiler özelleştirme politikalarının somut sonuçlarıyla karşı karşıya geldiler. Ve ortaya çıkan direnişler de bu somut sonuçlara duyulan öfkenin ürünüdür. Tabii ki, bu öfkeleri siyasal iktidar mücadelesi perspektifiyle örgütlemek için soruna kısa vadeli değil, uzun vadeli bakmak şarttır. Hepimiz çok iyi biliyoruz ki; bu direnişler diğer direnişler gibi şu veya bu şekilde sonuçlanacaktır. Bu nasıl gerçek bir olguysa, bu direnişlerin işçi ve emekçiler cephesinde büyük bir heyecan yarattığı da bir o kadar gerçektir. Direniş dayanışma bilincini geliştirdi. Egemen sınıfların tam da ırkçı-şoven saldırıları körüklediği bir dönemde, direniş çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliğine ev sahipliği yaptı. Bu durum tüm emek düşmanlarını rahatsız etti/edecektir.

TEKEL işçileri adına konuşan bir işçinin şu açıklamaları yukarıda altını çizmeye çalıştığımız gerçeklere ışık tutuyor: "Bizi yıldırmadılar, yüz binler olduk. Ama bizi çok kızdırdılar. Neymiş, yan gelip yatmışız. Yuh olsun size. Siz satacık talan ederken, çocuklarınıza gemiciler alırken, yandaşlarınıza ihaleler verirken biz alınımızın teriyle kazandık. Siz sadece halkın olanı sattınız. Milyonlarca işsiz, yoksulu yaratan da sizsiniz. Yağma yok, size boynun eğmeyeceğiz. Cin şiseden çıktı."

Sonuç olarak; Direniş değiştirir, dönüştürür ve dayanışma bilincini geliştirir. Ve son direnişlere katılan işçilerde de bu eksenli bir bilincin geliştiği bir gerçektir. Bu dahi başlı başına bir kazanımdır. Çünkü bu eksenli bir bilincin gelişimi, bundan böyle emek cephesinde yükselen her sese sesini katma, egemen sınıf sözcülerinin açıklamalarına inanmama gerçeğine vesile olacaktır. Yine TEKEL direnişi hangi şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın işçi sınıfı tarihinin bir dipnot düşürdüğü kesindir. Bu anlamıyla sendikal birlik güçleri bu süreçten ciddi dersler çıkaracak bir çalışma içine girmelidir. Ve ortaya çıkarılan bu dersleri kitle toplantılarında diğer emekçilerle paylaşılmalıdır. İşçi sınıfı cephesinde mücadelelen gündemleştirilmesi bu dönemde farklı bölgelerde, illerde işçilerle geniş toplantılar yapmak, örgütlülük ve mücadelenin gerekliliği üzerinde durmak oldukça önemli ve gereklidir.

Emekçiler egemenlere haddini bildirecek!

KAVEL'DEN TEKEL'E

TEKEL direnişinin yükselişe geçtiği ve artık kör gözlerin sağır kulakların bile görmezden duymadan gelemediği günlerde egemenlerin iyiden iyiye huzursuzluğa kapılmasının bir nedeni de acaba geçmişte, işçi sınıfının tarihinde yaşananlar olabilir mi? Bundan tam 37 yıl önce, 1963 yılının ilk aylarında etkisi boyutlarını aşan bir işçi direnişi yaşandı, hatırlanacak olursa.

Türk Maden-İş Sendikası üyesi işçiler, **Kavel Kablo Fabrikası**'nda 36 gün süren bir grev gerçekleştirmişti.

Bu grevi önemli kılan unsurların başında, 1961 Anayasası'nda, grev hakkının nasıl kullanılacağına dair bir düzenleme olmadığı, iş yasasında grev yasağının sürdürüldüğü, yani grevin "kansuz" sayıldığı bir dönemde yapılan **ilk grev** olması geliyordu. İşte grevin etkisinin boyutlarını kat kat aşmasını getiren, grevi dönemin en önemli sosyal (aslında aynı zamanda siyasal) olayına türündüren de buydu.

Kavel grevinin yarattığı yankı, ülkenin dört bir yanına ulaşmış, ülke çapında bir sahipleniş ortaya çıkmıştı. Grev, sendikalar arasında bir -bugün olduğu gibi o günlerde de süren- bir dizi görüş ayrılığına rağmen, egemen sınıflarda büyük bir panik yaratmıştı. Meclise grev yasasına ilişkin öneriler verilmiş, grevle ilgili yasaya özel hükümler konulmuş zorda kalınmıştı. Şanlı Kavel grevi, sonraki yıllarda gelişecek olan başta 15-16 Haziran olmak üzere bir dizi işçi direnişine ilham verecek, yol gösterici olacaktı.

İşçi sınıfı açısından tarihsel öneme sahip bu grev, hiç kuşkusuz egemen sınıfların hafızasındaki yerini de korumaktadır. TEKEL direnişinin giderek artan yankısı karşısında daha da saldırgan bir tutum takınmalarının, gündem sapırma gayretlerini artırmalarının en önemli nedenlerinden biri de budur. Bu ve sonraki yıllardaki direnişler...

ELİ KANLI KATİLLERE ONURSUZ KARŞILAMA

TEKEL direnişinin birinci gündem maddesi olmayı sürdürdüğü günlerde, egemen sınıflar

yine "ustaca" bir manevrayla, kamuoyunun dikkatlerini başka yöne kaydırma girişiminde bulundular. Bu hamlenin bağıktörlüğünü de eli kanlı katil, kontrgerilla tetikçisi, 18 Ocak'ta tahliye olan Mehmet Ali Ağca'ya verdiler.

Papa suikastı, Abdi İpekçi katliamı gibi, dönemine damgasını vuran olayların faili olarak 19 yılı İtalya'da olmak üzere 30 yıla yakın hapis hane kalan Ağca, bir kez daha (çünkü daha önce "yanlışlıkla" tahliye edilmişti) tahliye oluyordu.

Bu son tahliyeye ilişkin "yanlış hesaplama" gibi iddialar ortaya atılsa da bunlar Ağca'nın tahliyesi etrafında yaratılan gürültü arasında kaybolup gitti.

Egemen medya Ağca'nın tahliyesini, birbirini ezen basın mensuplarının görüntüleri eşliğinde, tam bir onursuzluk örneği sergileyerek verirken, insanlık suçu işleyen katillerin toplumda artık ne kadar kanıksandığına-na-kanıksatıldığına da tanık olduk bir kez daha.

DARBE İDDİALARI, BİTMEYEN SENFONİYE DÖNÜŞTÜ

Kamuoyu Ağca gündemi ile meşgul edilirken arka planda sağlık emekçilerinin Tam Gün Yasası'na karşı sokaklara çıktığı, TEKEL işçilerinin eylemlerini Açlık Grevi ile sürdürme kararı aldığı bir süreç işliyordu.

Egemen sınıfların ihtiyacına göre kurgulanan bir başka gündem daha tam bu günlerde -çokça olduğu gibi- servis edildi.

Bu gündem de yine iki yıldır devam eden "her acil" durumda gündeme "bomba günü" düşürülen, **bitmeyen senfoni** haline dönmüş, yeni bir "darbe planı" idi. "**Balyoz Harekâtı**" denilen bu plan da yine tarafı belli olan "Taraf" Gazetesince "ortaya çıkarılmıştır".

2003 tarihli bu "darbe" planının hedefinde ise her zaman olduğu gibi AKP'yi devirme var.

Darbeliğin bu sistemin genlerine kadar işlediğini ve gerek egemen sınıfların kendi içlerindeki mücadelelerinde gerekse de halka karşı baskı ve sindirme gayeli müdahalelerinde

kendi hukuk sisteminin dışına rahatlıkla çıkabildiğine Cumhuriyet tarihi boyunca sıkça tanık olduk. Sistemin yapısında bir değişim olmadığından asker, yargı ve hükümet üzerinden bu tarz planların bundan sonra da hayat bulacağını öngörmek mümkündür.

Ortaya çıkartılan Balyoz darbe planına göre camiler bombalanacak, şeriatçı gruplar isyana zorlanıp bastırılacak, Yunanistan'la gerginlik yaratılacak, bir savaş uçağının bu aşamada dü-

şürülmesi sağlanacak ve içeride ve dışarıda yaratılan bu ortamları sıkıyönetim ilanına ve ordunun müdahalesine mecbur bırakılacaktır. Plan da ayrıca darbeye karşı çıkması muhtemel 200 bin kişinin nasıl bastırılıp tutuklanacağı ve kurulacak yeni hükümetin kimlerden oluşacağına kadar bilgiler ve söz konusu eylemleri hangi askerlerin yapacağına ve bu askerlerin sicil numaralarına kadar çeşitli ayrıntılar da mevcut.

Bu plana karşı "sert" bir açıklama yapan ve kürsüsünü yumruklayarak bu "**vicdansız**" planları ortaya serenleri vicdansızlıkla, hainlikle suçlayan Başbuğ ordunun sabrının sınırı olduğu-

nu belirterek tehdit etmiş ve bu yönlü her açıklamasından sonra olduğu gibi beklediği etkiyi ve korkuyu uyandırmadığı ortaya çıkmıştır.

Genelkurmay, savunmasında planı kabul lenmiş ancak bunun bir **harp oyunu** olduğunu belirterek meseleden sıyrılmaya çalışmıştır ancak buna karşı plandaki bilgilerin ayrıntıları ve seminer konuşmaları ortaya çıkarılınca bu açıklamanın güllünlüğü de kendisini göstermiştir. Genelkurmay'ın hem kendi akademilerinde hem de yükseköğrenim kurumlarına ve medyaya ihraç ettiği "uzmanları"nın çalışmalarında ve hazırladıkları belgelerde "iç tehdit, dış tehdit, bölücülük ve şeriat" üzerinden söz konusu planlarla uyumlu çalışmaların ve tespitlerin yapıldığı bilinmektedir. Dolayısıyla ordunun sahip olduğu geleneksel mantıkla bu planların bir çelişkisi olmadığı gibi bu planların yalnızca ordu yönetimindeki birkaç kişinin hayal dünyasını yansıtmadığı, meselenin bir **sistem sorunu** olduğu açıktır.

Bu ülkenin devrimcileri, demokratları darbe planlarına, oluşturulan tutuklama listelerine, yapılan katliamlara aşınadır. Yalnızca yapılan darbeler değil bu darbeler zemin hazırlayan Maraş ve Çorum katliamı gibi katliamları, 90'lı yıllarda Gazi ve Sivas katliamlarını, istihbarat örgütlerince geliştirildiği ortaya çıkarılan ve şeriat korkusunu ayıyuka çıkararak gösterileri ve medya kampanyasını, yine öldürülen Kemalist gazetecileri bilmekteyiz. Bugün T. Kürdistan'ında katledilen çocukları, zindanlara atılan bini aşkın çocuğu, yine tutuklanan bini aşkın BDP yöneticisi, üyesi ve belediye başkanını, Şemdinli olayını, kaybedilenleri, ölüm kuyularını biliyoruz. Bu halk düşmanı saldırganları ve baskıları planlayan faşizmin kadro ve bürokratlarının kendi içlerindeki iktidar mücadelesi için benzerlerini ve hatta daha ağır planları hazırlaması bu nedenle hiç de şaşırtıcı değildir ve nasıl zalim ve halk düşmanı bir sistem-

de yaşadığımızı bize yeniden göstermektedir.

Biz devrimciler açısından bu planların arkasında yatan faşist mantık yabancı değildir. Zaten en başından bu yana faşizmi teşhir ederken bu planların benzerlerini yaşayarak ve görerek hareket etmekteyiz. Bu planlar bizim sistemi teşhir etme çalışmalarımızda ve devrim ve demokratik bir düzen için mücadelenin önemini anlatmada kullanacağımız kanıtlardır. Bunun bir sistem sorunu olduğunu, AKP'nin ikiyüzlü politikalarının ve halk düşmanı yüzünün sıkıyönetim koşullarının uygulandığı bölge illerinde ve TEKEL işçilerine yönelik tehditlerinde net olarak görmekteyiz. Halkın darbecilere karşı öfkelerini AKP'nin çıkarına kanalize olmasını engellemek ise biz devrimcilerin çalışmasına bağlı olacaktır.

EMEKCİLER EGEMEN SINIFLARA HADDİNİ BILDİRECEK!

Egemen sınıfların tüm gündem yaratma çabaları, bu gündemlerin gerisinde bırakmaya çalıştıkları gerçekleri üzerini örtmeye yetmedi. Başta TEKEL işçileri olmak üzere emekçiler ellerinden alınmak istenen haklarını veremekte kararlı olduklarını haykırmaya devam ettiriler.

Ve egemen sınıfların temsilcisi, emperyalistlerin Ortadoğu'daki maşası Erdoğan, daha fazla kendini tutamayarak bir kez daha halk ve emek düşmanı tutumunu, üslubunu da iyice sivrilterek kusma gereği duydu.

Ama direnişçi işçiler Erdoğan'a uykularını kabusu çevirecek yanıtı vermekte gecikmediler: "**Tansu Çiller de zamanında 'Ey halkım bu işçiler vampir. Sizin paranzı onlara vereyim mi?' diye soruyordu. Ama onu kimse hatırlamıyor. Başbakanın sonu da böyle olacak'** diyen işçiler "**Asıl sen haddini bil!**" diye de ekliyordu.

Evet gerek Erdoğan'a gerekse temsilcisi olduğu egemen sınıflara hadlerini bildirenlerin zamanı çoktan gelmiştir. Bunu onlar da artık çok iyi farkındalar. Böyle can havliyle çırpınmaları da bundandır.

Sınıfsal Yaklaşım

TEKEL ATEŞTİR, ATEŞLEYECEKTİR!

Tıpkı 2004'ün 2005'e bağlandığı aylara yayılan SEKA direnişi gibi 2009'u 2010'a "umutla" bağlayan TEKEL direnişi, Ankara etabıyla (12 bin kişi) ikinci aya doğru yol alıyor. "**SEKA kavgıcam TEKEL ateşidir!**" sloganını daha sürecin başında bayrak eden işçiler, bütün ülkeyi saran direnişleriyle önemli bir dönemin eşiğine geldiler. Bu süreç bir biçimde sonuçlanacak ama geriye **kazanımları** ve yaptığı ateşin boyutları kalacaktır. Bu boyut ve derslerin "**özgül ağırlığı**" ile önümüzdeki sürece etkileri bakımından içinden geçtiğimiz günler çok kritik hale gelmiştir.

Yalnızca TEKEL değil bütün işçi direnişlerinin özellikle de kamuoyuna bu kadar mal olmuşken "**öznel**" konumunu yitirmesi olağandır. Ülkemizdeki işçi sınıfı mücadele tarihine bakıldığında durum daha iyi anlaşılacaktır. Geleneksel bir hat tutturmasının önündeki engeller bakımından, geçmişten günümüze giderek azalan boyutları olsa da sınıfın nesnel pozisyondaki zayıflığı unutmamak gerekir. Ama bundan öte sınıfın mücadele geleneğinin yaratılmasında "**bilinç**" faktörü, diğer boyutuyla önderlik sorunu önemli bir yer işgal etmektedir. Faşist diktatörlüğün büyük bir hassasiyetle cendereye aldığı hareket kabiliyeti, "bilinç" olgusunun dumura uğratılmasında etken bir role sahiptir.

Burada öncelik yasalar ve pratikedir. Genel olarak sınıf mücadelesine, bu bağlamda her türlü muhalefete karşı yaklaşım ve yönelimiyle faşist-Kemalist diktatörlüğün sınıf hareketine giydirdiği **elbise**, bekanın teminatı olarak algılanmaktadır. Bu elbise, gerek eko-

nomik tablo gerekse de çalışma yaşamına ilişkin düzenlemelerle beraber örgütlenme ve direnişe yaklaşımda ifadesini bulmaktadır. Hemen her dönem dünya liginde başı çekenlerden biri olma unvanıyla işsizlik, sömürü çarkına üretimedü süreklili yeni biçimlerle hız verme hali ve örgütlenmeye yönelik yıkıcı-kısırlaştırıcı yaklaşım, rejimi güvenleyici bir atmosfer yaratmıştır.

İşsizlik yüzde 25'leri aşarak 7 milyona yaklaşan boyutlar almış, sendikalaşma oranı yüzde 8'lerin de altına düşmüş, özelleştirme furçasının da büyük katkılarıyla taşeronlaştırma ve esnek çalışma/köleleştirme koşullarında ki yaygınlık ileri bir noktaya taşınmıştır. Sınıfın gerici ve reformist önderlikleri eliyle kontrol ve denetiminde kurulu mevzilerin korunması için, başta "**meşru**" şiddet ve yaptırımlar olmak üzere her türlü baskı ve saldırı devrededir.

Bütün direnişler, özelde de TEKEL direnişinin gelişim sürecine bakıldığında, politik iktidar ile gerici sendikaların nasıl bir **rol paylaşımı** içerisinde olduğu rahatlıkla görülebilmektedir. Direniş temel teşkil eden sorunun gündemleştirildiği koşullarda nöbetleşe ve ortaklaşa sahne alan bu güçler hem içeriden hem dışarıdan hummalı bir faaliyete girmiştir. Dondurucu soğuklarda resmi ve sivil faşistlerin terörü eşliğinde her türlü manipülasyon ve tehditle yüklenenler, olmadı kaleyi içten fethetmeyi denemekte, nihayetinde "**çözücü**" roller de benimseyerek ateşi söndürmeye çalışmaktadır.

TEKEL direnişinin önemi, tıpkı di-

ğer kritik evrelerde gündeme gelen eylemler gibi genel ekonomik-politik koşullarla yakın ilişkisinden kaynaklanmaktadır. 2008'de uluslararası süreçle yükselen ülke ekonomisindeki krizin -doğallıkla- siyasal yansıma da kazanarak boyutlanmasıyla, "**yönetilebilmesi**" zorlu hale gelmiştir. Sürdürülebilir olmakta zorlanan kriz yönetimi önündeki en büyük engel/sorun, doğrudan hedef haline gelen asıl "**mağdur**"ların konumudur. İşçi ve emekçiler ile köylülerin sürece vereceği reaksiyonla ortaya çıkacak durum yalnız hükümet değil rejimin **geleceği** açısından da önemli sonuçlar doğurmaya adaydır.

Bu durum, dünya ve bölge konjonktüründe yeni sürece ve planlara göre konum almakta ve görevler üstlenmekte olan Türk egemenlerinin bu "yükü" ve buna paralel derinleşen iç çatışmaları nedeniyle daha da **kritik** bir seviye kazanmıştır. Sınıfa karşı tutumda ortak duruş sergileme hali, aktif ve pasif pozisyonlar gereği her zaman yeterli bir blok yaratılmamaktadır. Bugün yaşanan durum onu göstermektedir. TEKEL direnişine tıpkı bir hayırhah tutumla yaklaşan "muhalefet" kesimlerinin dolaylı "desteği" sistem açısından yeterli değildir. Bu durumda hükümetin tıpkı diğer süreçlerde olduğu gibi sorunu "en az" zararlı bertaraf etmeye çalıştığı görülmelidir.

TEKEL direnişine tavizle iş bitmemekte, henüz özelleştirme süreci tamamlanmamış ve yeni devreye sokulacak saldırılar başta olmak üzere önümüzdeki aylarda cam, metal, tekstil gibi işkollarında yapılacak TİS'ler vardır. Bu yeni TİS'lerde yerleştirme ve pekiştirme hesabı yapılan bir dizi düzenlemenin başında biliniyor ki "**esnek çalışma**" gelmektedir. Ama daha önemlisi grev ve sendika yasalarında getirilmek istenen "yenilikler" ile önceki dönemden kalan saldırı planları,

çarkın dönmesi açısından yaşamsaldır. Yenilenen "**prestijyle**" IMF ve DB'nin hünserli kollarında şifa bulmaya çalışan sistemin ilk ödevleri arasında bulunan bir dizi tedbirin tam da bu noktalara içkin olduğu sır değildir.

10 binlerce işçisi "**aşamalı tensikat**" koridoruna sokulan TEKEL'in özelleştirme öyküsü, "**yetim hakkı**", "**yatarak kazanma**" gibi ucuz ve pespaye demagojilerin beş para edemeyeceği derecede **vahim** bir örnek oluşturmaktadır.

Önce ihracat koşuluyla yabancı tüttün ve sigara üretimine izin verildi sonra bu koşul da kaldırıldı.

Üretime **kota** konularak TEKEL'in yetki pozisyonu değiştirildi. Sözleşmeli tüttün üretimine geçilmesiyle özel sektör adı altında **tefecî-tüccar** ağı baskın konuma geldi. Bu aşamada işinden ayrılmak zorunda kalarak **zorunlu** göçe uğrayanlar binlerle ifade ediliyordu. Fabrika kapasitelerinin daraltılmasıyla (Örneğin Malatya yüzde 10'a düştü) beraber TEKEL, Virginia tüttünüyle sigara üretimi yapar oldu. Bu, tüttün üreticilerine de ağır bir darbe indiriyordu. Önce TEKEL içki bölümü ayrıldı ve 3 yıl sonra da çok ucuza, **292** milyon dolara satıldı (02.11.03). Bu esnada Tekel'in kasasında **348.4** trilyon nakitle birlikte **70** milyonluk mal stoku bulunuyordu. Yağmadan nemalan şirket, daha ödemesiz 2 yıllık dönem dolmadan, yüzde 90'lık payı tam 3 katı fiyata **-900** milyon dolara ABD'lilere sattı. Böylelikle kasasından para çıkmamış ve en az **600** milyon dolar kar elde etmiş oldu. Nihayet yağma sırası tüttün bölümüne gelmişti ve "**piyango**" İngiliz firmasına çıktı. Bedel **1.7** milyar dolardı ve bu miktara Tokat ve Balıca fabrikalarının geniş arazileri de dahil edilmişti.

Özelleştirilen kuruluşlarda çalışanlar için aşamalı tensikat anlamına gelen **4-C** statüsü/uygulanması, ücretleri yarı-

ya indirilen ve sosyal güvenceleri ortadan kaldırılan işçileri yoksulluğa ve köleliğe mahkum eden bir tuzak konumundaydı. "**Çaresiz**" bir tükeniş mahkum edilen işçilerin direnişten başka seçeneğinin kalmadığı durumda, tannın süre eşliğinde patlayan direnişin bu özgülüğü istismar edilmekte ve farklı spekülasyonlara neden olmaktadır. Sınıfın politik konulara ilgisiz kalması, dayanışma geleneğini işletememesi ve bıçak kemiğe dayanmadan harekete geçmemesi hali, **nesnel** tabloyu yansıtmaktadır. Bunun onlara (eylem ve direnişlerine) karşı kuşkucu, güven-siz ve kayıtsız yaklaşıma neden olmasının, durumu kavramaktan öte sınıfın (aynı zamanda kitlelerin) **gücüne ve rolüne** inanmamakla ilgilidir.

Sınıf hareketinin kamu emekçileri şahsında 25 Kasım'la güç kazanan mücadelesi, demiryolu, belediye, itfaiye işçileri, sağlık emekçileri ve nihayet TEKEL ile bütün alan ve cephelere **taze kan** pompalamaya başlamıştır. Bu kanın sınıf mücadelesinde yeni bir direnç noktası olmaktan öte ileriyi doğru **hamle** yapabilecek bir kapasiteye ulaşması ağırlık kazanmıştır. İç çatışmadaki kozları kullanmanın sınıf mücadelesinin seyriyle bağlantısı, yeni patlatılan "bombalar" (kafes, balyoz) ile kendini göstermektedir. Yalnızca bir-iki ay içerisinde, "**KCK operasyonları**" kapsamında sayısı binleri aşan gözaltı ve tutuklamalarla Ulusal Hareket'e yönelik azgın saldırı kampanyası, sürecin **doğal ve meşru** bir parçası olarak kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.

Sınıf hareketinin politik gündemle doğrudan ilişkisi, kendi gündemi üzerinden derinleştirilen sürece daha da geç olmadan müdahaleyi zorunlu kılmaktadır. Bu bağlamda TEKEL direnişi, özelleştirmeler ve bu kapsamda yoğunlaşan sendikalaştırma, esnek çalışma, taşeronlaştırma, iş güvencesizliği/işten

atmalar ve işsizliğe karşı yürütülmesi gereken mücadele açısından **krılma** noktası oluşturabilecek; krizle boyutlanan saldırılara barikat örülmesi için **sıçrama** tahtası işlevi görebilecektir.

Türk-İş'in 30 Aralık'ta aldığı taksitli ve de etkisiz eylem kararı, "soğutma", kontrol sağlama ve yasak savma amaçlıdır. Coşkusu, dinamizmi ve belli boyutlarıyla yönelimi 17 Ocak mitingiyile bir kez daha altı çizildiği üzere, gerici-sarı sendikaların "**tuzak ve satış**" kapanına düşmeden ilerlemeyi becermek gerekmektedir.

Bu nedenle **3 Şubat** genel direniş/grev kararının hayata geçirilmesi önemlidir. Son Türk-İş hükümet görüşmesinde yapılan hesapları bozmak ve direnişi somut kazanımlarıyla reel manada "**genel**" kimlik sahibi yapmak, bütün güçleri harekete geçirmekle olanaklıdır. Tayyip Erdoğan'ın "hükmetme" yeteneğini kaybedebileceği korkusuyla dile getirdiği "**genel grev**" kâbusunun pratikteki yeri -hakkının verememesi- iyi görülmelidir. "**Tek hatamız merhametli olmak**"(25.01) diyen Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in yaklaşımı, yalnızca "**ideolojik**" diye irkildikleri direnişin gücünü değil aynı zamanda kendi açmazlarını ve ideolojik anlamda güçsüzlüklerini kanıtlamaktadır. Bu durumda daha da fazla yüklenmek **şart** haline gelmiştir...

TEKEL işçileri "**ateş**" olma hedefine ulaşmıştır. Ne var ki patron-ağa düzeni karşısında ayakta kalma ve "**oyunu bozma**" mücadelesi için **yangın** gerekmektedir. Buna lazım gelen bilinç ve iradenin tesis edilmesi, ateşe **sönmez** bir nitelik kazandırmakla mümkün olacaktır. 15-16 Haziranlardan beri ihtiyaç duyulan **gelenektir** söz konusu olan. **Bu konuda atılan her adım, her direniş önemlidir ama yangınlarla yürümenin gücüne ulaşmalıdır.**

Milyonlarca çocuk işçiden yalnızca biriydi Süleyman...

Sömürünün ve talanın her geçen gün arttığı sistemde bu sömürüyü en yoğun hissedenlerden birisi ise çocuk işçiler.

Geçtiğimiz günlerde sokakta mendil satan **Bedrettin**'in başına gelenlerden sonra "çocuk hakları"ndan, çocukların istismar edilmemesi gerektiğinden dem vuranlar olay sonrasında hemen "gereğini" yaparak Bedrettin'i ailesinden almış ve sorunu "çözmüş"tü. Ancak bu her zamanki gibi münferit bir olaydı ve aslında egemenlerin saltanatına devam edebilmesi için sömürü çarkının daha da azgınca işlemesi gerekiyordu. Çünkü çocuk işçiler, daha çok çalıştırılarak daha az para verildiğinden egemenlerin için **daha çok kâr** anlamına geliyor.

Yapılan araştırmalara baktığımızda ise bu tablo çarpıcılığı daha da artırmakta. Türkiye'de 6-14 yaşları arasında **11 milyon** çocuk bulunmakta ve resmi sayılara göre bunun **3 milyon 842 bini** çalışmakta. 14 saate varan çalışma saatlerinin yanı sıra sigortasız bir biçimde çalıştırılan çocuk işçilerin yer aldığı sektörler arasında ise oto sanayi, tekstil, simit satıcılığı, ayakkabı boyacılığı vb. birçok iş kolu bulunmaktadır. Bu çocuklar arasında ortalama çalışma yaşı ise 13. Çocuklardan % 37'si okuyamadığı, % 24'ü meslek öğrenmek için, % 17'si ise aile bütçesine katkı sağlamak için çalışma hayatına atılmak zorunda kalmakla birlikte, % 64'e yakını kazandığı paranın tamamını ya da çoğunu ailesine veriyor.

İşte bu soğuk rakamlardaki çocuklardan ikisi daha sistemin sömürü çarkları arasında ezilmekten kurtulamadı. İkisi de henüz 15 yaşında ve ikisi de aileleri yoksul olduğu için okula gidebilmek yerine çalışmak zorundaydı. **S.O** ve **A.K** bu ülkede çalışan 4 milyon çocuk işçiden yalnızca ikisi. **A.K** Adıyaman Küçük Sanayi Sitesi'nde bir oto kaportacıda çalışıyordu. Gece ısınmak için yanan sobaya tiner dökerken çıkan yangında ağır şekilde yaralandı ve halen yoğun bakımda, hayati tehlikesi ise devam ediyor.

Süleyman ise İstanbul Fatih'teki bir ayakkabı atölyesinde işe başladığı gün çıkan yangın sonucunda hayatını kaybetti. Bir iş hanının 3. katındaki atölyede ayakkabı kurutma işleminde kullanılan fırının patlaması sonucu çıkan yangında iş yerinin yangın merdiveni olmadığı için Süleyman ve aynı yerde çalışan dayısı **Mehmet Şerif Olgun** yanarak can verdi. Sırf iş yeri sahibi güvenlik önlemlerini almadı diye. Ama ne de olsa rahatı çünkü bu ülkede hiçbir iş cinayetinde hesap sorulmamıştı ve sorulmazdı. Onun için önemli olan Süleyman ve onun gibilerin sırtından kazandığı parayı ve çocukların hayatı sadece istatistiklerdeki rakamlardı. (İstanbul)

Çemen Tekstil'de grev!

Gaziantep Başpınar 3. Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan **Çemen Tekstil**'de insanca yaşanacak bir ücret ve çalışma koşulları için sendikaya üye olan işçiler grevde.

12 Ocak günü davul-zurna eşliğinde çektikleri halaylarla fabrikaya grev pankartı asan işçiler, haklarını alana kadar grevi sürdürmekte kararlılar. Grevin başlaması ile ilgili olarak fabrika önünde yapılan basın açıklamasında konuşan DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Genel Başkanı **Rıdvan Budak**, sendikanın fabrikada çoğunluğu sağladığını, yetki aldığını belirterek patronun işçilerin iradesine saygı göstermek zorunda olduğunu dile getirdi. Eğitim-Sen ve Genel-İş'in de destek verdiği eylemde sendikaya üye olmayan işçilerin de greve katıldığı açıklandı.

Grevin başlaması ile birlikte işçilerin sendikanın öncülüğünde grevin amacını kamuoyuna duyurmak için yürüttüğü çalışmalar da hız kazandı. Grevin 9. gününde Kırkayak Parkı'nda toplanan işçiler Atatürk Anıtı önüne kadar "**Zam, zulüm, işkence! İşte AKP**", "**Yaşasın sınıf dayanışması**" sloganlarını haykırarak yürüdü. Atatürk Anıtı önünde bir açıklama

yapan DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Genel Sekreteri **Recep Türkyılmaz**, patronun kriz fırsatçılığı yaptığını ve fabrikada gerilimi tırmandırdığını söyledi.

Büyük bir coşku ve kararlılıkla 16. gününe giren grevde işçiler fabrikada çalışan işçi kardeşlerine hitaben bir mektup kaleme aldılar. İşçilere **greve destek olma** çağrısı yapan grevçiler, işçi sınıfının çıkarlarının ortak olduğunu vurguladı.

Sendika Çemen Tekstil'de yürüttüğü örgütlenme çalışması sonucu fabrikada çalışan 300 işçinin 250'sini üye yapmayı başardı. Sendikanın işyerinde yetki almasına rağmen Çemen Tekstil patronu sendikayı tanımadığını açıkladı. Toplu Sözleşme masasına oturmamanın ve Çalışma Bölge Müdürlüğü'nün çağrısına kulak asmayan Çemen Tekstil patronu, sendika düşmanlığını ve yasadışı tutumunu sürdürüyor. Patron işçilerin greve çıkmasının ardından üretimi sürdürmek üzere 200 işçiyi fabrikaya almaya çalıştı. Bu girişim fabrikada tansiyonu yükseltti. Dışardan işçi alınmasını grev kırıcılığı olarak değerlendiren işçiler buna engel oldu. Direniş sürerken polis fabrikayı kuşatarak

işçilerin işyerine yaklaşmasını engelledi. Tekstil İşçileri Sendikası yetki aldıktan sonra patronu TİS masasına çağırılmış patronun buna cevap vermemesi üzerine 12 Kasım 2009 tarihinde işyerine grev kararı asmıştı. İşçilerin Organize Sanayi Bölgesindeki grevi kısa sürede diğer fabrikalarda ve bölgede de etkisini gösterdi. Şireci Tekstil, Zafer Tekstil, Selçuk İplik ve Karan Tekstil fabrikalarında çalışan işçiler sınıf kardeşlerinin direnişlerini yalnız bırakmadılar. Çeşitli sendikalar ve demokratik kitle örgütleri de dayanışma ziyaretleri ile işçilerin yanındaydı. Sendikanın öncülüğünde işçiler, patronu uyarmak amacıyla bir miting gerçekleştirmeyi hedefliyor.

Antep Genç-Sen olarak 14 Ocak günü Çemen işçilerine destek ziyareti gerçekleştirildi. İşçiler bizi "**Çemen işçisi yalnız değildir**", "**Birlik mücadele zafer**" vb. sloganları atarak karşıladı. Genç-Sen adına **Anıl Mansuroğlu** bir açıklama yaptı. Mansuroğlu açıklamada; Çemen işçilerine yapı-

Genç-Sen, YDG, Mücadele Birliği, ÖDP, EMEP, KESK Şubeler Platformu ve çeşitli demokratik kitle örgütleri direniş ziyareti etti. Kitle işçiler tarafından coşkuyla bir şekilde karşılandı ve bu sırada "**Çemen işçisi direnişin simgesi**", "Direne direne kazanacağız" vb. sloganlar attı. (H. Merkezi)

lan saldırıya kınadıklarını, egemen sınıfların işçilerin, emekçilerin ve öğrencilerin en ufak hak talebine bile tahammülsüz olduğunu belirtti.

Ardından işçiler da yaşadıklarını anlatarak kararlı olduklarını belirttiler. (Antep YDG)

DİSK tarafından sendikal haklar ve özgürlüklerin tanınması için yapılan oturma eylemine bu hafta Marmaray işçileri de katıldı.

DİSK oturma eylemlerine devam ediyor!

27 Ocak günü saat 12.00'de Taksim Gezi Parkı'nda biraraya gelen DİSK üyesi işçiler sendikal hak ve özgürlüklere dönük saldırıları protesto etti. "**Direne direne kazanacağız**" sloganlarını haykırarak kitle adına konuşan DİSK Genel Sekreteri **Tayfun Görgün**, Gaziantep'te DİSK-Tekstil sendikasına üye oldukları

işten çıkarılan Çemen Tekstil işçilerinin yanında olduklarını dile getirdi.

Marmaray Projesi'nde taşeron olarak çalışan işçiler de "**İnsanca bir yaşam için direnişmeyiz/ Marmaray işçileri**" yazılı bir pankart açarak sorunlarını dile getirdi. Oturma eylemi Esenyurt ve İtfaiye işçilerinin katılımı ve ortak sloganların haykırılması ile sona erdi. (İstanbul)

Metapres patronunun sendika düşmanlığı

Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan **Metapres Fabrikası**'nın patronu sendikal işçiyi tahammül edemiyor! Bu tahammülsüzlüğünü de ortalama 45 kişinin çalıştığı fabrikasında 6 yılı aşkın bir süredir çalışan Bağımsız Metal İşçileri Sendikası (BAMİS) Disiplin Kurulu Başkanı **İsmail Korkmaz**'ı işten atarak gösterdi.

Korkmaz'ın atılmasının nedeni son

süreçte furya haline gelen sendikali/örgütlü işçi düşmanlığı...

BAMİS yaptığı bir yürüyüşle bu düşmanlığı protesto etti. **27 Ocak** günü 13 aydır grevde olan Asemat işçilerinin grev pankartının asılı olduğu Asemat fabrikasının önünde "**Sendikalı olmak haklıdır dedik, sendikalı olduk, işten atıldık. İşimizi istiyoruz, mücadele ederek kazanacağız**" pankartı açan

işçiler, sloganlarla Metapres fabrikasına yürüdüler. Burada bir açıklama yapan **İsmail Korkmaz** "5 aydır kriz bahane edilerek aylık ücretlerimiz 2 veya 3'e bölünerek ödenirken kriz gerekçesiyle ücretsiz izin uygulaması yapılmak istendi. Ancak biz bunun yasal olmadığını ve imzalamayacağımızı söylediklerimizde patron bizi işten atmakla tehdit etti" dedi. Eylem **Partizan** da destek verdi. (Bursa)

Tam Gün Yasası'na karşı doktorlar alanlarda!

Sağlık Bakanlığı'nın Meclisten geçirdiği Tam Gün Yasa tasarısına sendikalardan, çalışanlardan tepki yağıyor. Özelleştirme saldırılarının sağlıktaki adı olan Sağlıkta Dönüşüm Projesi'nin uygulamaya geçirilmesi ile birlikte temel bir hak olan sağlık hakkı gasp ediliyor.

Tam Gün Yasa tasarısı ile hekimlerin, hemşirelerin, ebelerin ve diğer sağlık personelinin maaşlarının iyileştirileceği yalanını söyleyen Recep Akdağ tüm tepkilere

kulağını tıkamış durumda.

TTB ve **SES** 19 Ocak günü Tasarıyı protesto etmek amacıyla bir günlük uyarı grevi yaptı. İzmir'de Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi önünde Tabip Odası, SES, Eczacı Odası, Türk Hemşireler Derneği bir basın açıklaması düzenledi. Basın metninde bu yasa tasarısının kölelik sözleşmesi olduğu vurgulandı. Ardından Muhuttin Erel Amfisi'nde konuyla ilgili geniş bilgilendirme yapıldı. (İzmir)

Emekçinin gündemi

İşçi sınıfının somut tablosunu görerek hareket edelim

TEKEL direniş sınıf hareketinde yine bir takım tartışmaların alevlenmesine yol açtı. Sendikaların konumu, ekonomik taleplerin politikleşmesi, genel grev ve daha birçok konu teorik yanıyla beraber yeniden tartışılır oldu. Bu durumu tersinden sınıf hareketine dair teorilerin daha güçlü somut karşılıklar bulması olarak da tanımlayabiliriz. Sınıflar mücadelesinde ileriye dönük güçlü emareler taşıyan bu hareketlenme, ilerici tüm güçlerde coşku ve özgüveni yeniden tazeledi. Bu doğal ve iyi bir durum. Ancak değerlendirmelerde ve dolayısıyla hedeflerde aceleci davranmayıp gerçekçi olmak önemlidir. Bunun için sınıfın genel tablosunu ve öne çıkan özelliklerini iyi irdelemek gerekmektedir. Bu temelde bazı gerçekleri tekrarlamak yararlı olacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilere, kazanılmış haklara dönük saldırılar önemli bir yoğunluk kazandı. Saldırıları parça parça

gündeme gelse de parçalar arasındaki zaman ve ortaklık açısı daralıyor. Bu durum değişik kesimlerin mücadelelerinde ortaklaşma eğilimlerini geliştiriyor. Egemen sınıflar ise tüm ücretlileri (en ağır çalışma koşulları ve en alt ekonomik-sosyal haklar çerçevesinde) "eşitlemeye" yönelecek bunun nesnel zeminini güçlendiriyor.

Sendikalar geniş kitlelerde önemli birer mücadele mevzisi olarak tekrar değer kazanıyorlar. Diğer yandan sendikalar büyük oranda daralmış durumdadır. Tüm çalışanların sadece yüzde 6'sı sendikalıdır. Sendikalar işçi sınıfı ve emekçiler içerisinde genel itibarıyla ayrıcalıklı bir konumda gözükmüyorlar. Bu gerçeklik, sendikalardaki kastlaşmanın ve bürokratik gericiliğin zeminini de açıklar durumda. Diğer yandan işçi sınıfının gücü, mücadeledeki birliğinden ve örgütlü gücünden ileri geliyor. Bu anlamda sendikalı işçiler önemli bir mücadele deneyi-

mine sahipler. Özellikle kazanılmış haklarına yönelen saldırılara karşı dirençliler. Bu özellikleri onların sınıf hareketinin gelişiminde öncü bir rol oynamalarına olanak sunuyor. Ancak sendikaların, sadece örgütlü işçilerin haklarını ve sadece kazanılmış hakları koruma çizgisini aşması gerekiyor. Ve daha önemlisi sendika bürokrasisini aşması gerekiyor. Bütün bunların koşulları gelişme gösteriyor.

Sınıf hareketinde yaşanan canlanma genel grev gibi eylem biçimlerini geniş kitlelerin ilgi alanına getiriyor. Ancak oluşan coşku ve özgüven aceleci hatalara düşme olasılığını da artırıyor. Oysa genel grev, genel direniş gibi çağrılarının yeri ve zamanı iyi ayarlanmalı, bu şiarların içi boşaltılmamalıdır. Genel grev basit ve her zaman başvurulacak bir eylem biçimi değildir. İşçilerin mücadelesinin çapı ve olgunluk derecesi bu eylemde başvurulmuş belirleyici önemdedir. Genel grev kararı alınıp işyerlerinde yaygın ve kararlı bir biçimde uygulanmadığı (özünde ise üretimin yeterince durdurulmadığı) koşullarda, işçi sınıfının en etkili eylem biçimlerine dair kafalarda bir bulanıklığın yaşanması kaçınılmazdır. En ileri mücadele

biçimleri yanlış tarzlar nedeniyle tüketildiğinde "demek ki işe yaramıyor" algısına yol açabilir. Her mücadele biçiminin nerede ve nasıl sonuç alıcı bir eyleme dönüşeceği bilinen hareket edilmelidir. Esas olarak işi ve meşru direniş çizgisi benimsenmelidir.

Ekonomik mücadele yoğunlaşıyor, aynı zamanda politikleşiyor. Hem egemenler hem de işçi sınıfı ve emekçiler cephesinde ileriye dönük belirsizlik öne çıkıyor. Gerekli cevapların büyük oranda mücadele içerisinde ortaya çıkacağı fakat her durumda işçi sınıfının mücadelesinin gelişeceği görülüyor. İşçi ve emekçiler, saldırıların arkasındaki güçleri daha net olarak görmeye başlıyor. Yasalar, düzenlemeler, anlaşmalar, polis gazı ve copu ... birçok olgu işçileri ekonomik taleplerle sınırlı düşünmekten kurtarıyor. Ekonomik mücadelenin politikleşmesi, işçi sınıfının temelde ekonomik mücadele araçları olan sendikaların da politik mücadeleye daha fazla yoğunlaşmalarını gerekli kılıyor. Farklı sendikalar, işkolları ve işyerlerinden işçi ve emekçilerin direniş ve mücadelelerini birleştirilmesine olan ihtiyaç daha yoğun olarak hissediliyor. Di-

ğer yandan bu aynı süreç, sendikaların mücadelesinin sınırlarını da gösteriyor, daha farklı araçlara olan ihtiyacı ortaya koyuyor. Bu araçlar işçi sınıfının doğrudan politik iktidar örgütü ve ekonomik-demokratik mücadelesinin iktidar mücadelesine taşıyacak olan devrimci-demokratik kitle örgütleridir.

İşçi sınıfının taban örgütlenmelerinin, işyeri ve direniş komitelerinin rolü de önemi artıyor. Taban örgütlenmeleri sendika yönetimlerini çeşitli kararlar almaya zorluyor, onları denetliyor ve yer yer bürokratik yönetimleri aşarak hareket ediyor. Mücadeleye politik içerik kazandırmada ve farklı bölüklere işçi ve emekçilerin direnişlerini birleştirmede taban örgütlenmeleri öncü bir rol kazanıyor. Bu aynı zamanda işçi sınıfının devrimci-demokratik kitle örgütlerinin örgütlenmede temel alacağı alanlara işaret ediyor.

İşçi sınıfının ağırlıklı bir bölümü **örgütsüz** ve **güvencesiz** olarak çalıştırılmaya devam ediyor. Bu kesim daha yoğun bir sömürüye maruz kalıyor ve işçi sınıfının genç kitesini içinde barındırıyor. Üretimde örgütlenişindeki çok parçalılı-

ğın doğal bir sonucu olarak bu alanda direnişler ve örgütlenme çabaları lokal bir özellik gösteriyor. Ancak bu direnişler kısa sürede kararlı ve militan bir özellik kazanabiliyor. Bu alanda mücadelesinin aldığı biçimler sendikaların mücadelesinin farklılıklar taşıyor. İşçi sınıfının bu kesiminin, asıl militan ve kitlesel hareketinin ne-relerde ve nasıl yaşam bulacağı henüz netlik kazanmış değil. Ancak bu hareketin saf bir işçi hareketi olmayacağı, toplumun ezilen diğer kesimleriyle birlikte "sosyal patlamaların" öznesi olacağı öngörülebilir. Bu kitle hareketlerinin doğal olarak emekçi mahallelerini mesken tutmaları ve oradan yayılması beklenir. Bu hareketler işçi sınıfının mücadelesinin bir parçasıdır ve her durumda ona bağlı olarak ele alınmalıdır.

Genel hatlarıyla irdelediğimiz sınıfın somut tablosuna dair daha birçok şey söylenebilir. Fakat her durumda gerçekçi olmak ve ilkesel doğrulardan sapmamak önemlidir. Kitleler yeni mücadele biçimlerinin gelişiminde büyük bir zenginlik sergileyeceklerdir. Bütün bunları derinleştirmek ve yaygınlaştırmak ise sınıf bilinci devrimcilerle düşecektir.

Esenyurt-TEKEL omuz omuza!

Esenyurt Belediyesi işçilerinin sendikal mücadelesi yağmura, soğuğa ve olanaksızlara rağmen ısrarla sürüyor.

trafiğe kapatarak eylem yapan Esenyurt işçileri, artık her eylem ve direnişin değişmez isimleri haline geldiler.

Hatırlanacağı gibi işçileri 158 gün önce sendikalarına sahip çıktıkları ve insanca yaşamak istedikleri için Belediye Başkanı Necmi Kadioğlu tarafından işten çıkarılmışlar ve buna karşı direnişe geçmişlerdi.

Geçen süre içinde çeşitli baskılara maruz kalan, saldırıya uğrayan, gözaltına alınan işçiler direnişten vazgeçmemiş, aksine mücadeleyi daha fazla sahiplenmişti. Geçtiğimiz günlerde İtfaiye işçileri ile birlikte Boğaziçi Köprüsü'nü

Son olarak Türk-İş'in çağrısı ile Ankara'da gerçekleşen mitinge de katılarak sınıf kardeşleri ile bir araya gelen işçiler eylemlerini sürdürüyor.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube tarafından örgütlenen Esenyurt işçilerinin her hafta Çarşamba günü gerçekleştirdikleri eylem, bu kez TEKEL işçilerinin direnişi ile birleştirildi. Türk-İş tarafından alınan her Cuma günü bir saat iş bırakma eylemi kapsamında iş bırakan 2 No'lu Şube bu haftaki eylemini TEKEL işçileriyle dayanışmaya adadı. 22 Ocak günü saat 10.30'da Esenyurt Meydanı'nda bir araya gelen işçiler, "**Esenyurt, İtfaiye, TEKEL işçileri; birleştikçe kazanacak direnişleri**" yazılı pankart açarak Belediye önüne kadar yürüdü. "**Kadioğlu şaşırma, sabrımızı taşırma**" sloganını haykırarak işçiler, soğuk ve yağışlı hava-

ya rağmen coşkulu oldu. İtfaiye işçilerinin ve Tüm Bel-Sen Bakırköy Temsilciliği'nin de destek verdiği oldukça da kitlesel geçen eylem, Belediye önünde yapılan basın açıklaması ile sona erdi. Burada basın metnini okuyan Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, TEKEL işçilerinin mücadelesine değinerek direnişlerini birleştirilmesi gerektiğini dile getirdi.

Eylem sonrası İşçi-Köylü gazetesi olarak ... tarihinde yapılan Şube Genel Kurulu'nda denetim kuruluna seçilen **Fatih Albayrak** ile kısa bir söyleşi gerçekleştirdik.

Fatih Albayrak; "2 No'lu Şubenin geçtiğimiz günlerde Genel Kurulu oldu ve ben de Denetim Kurulu üyesi oldum. Esenyurt'u bir yerlere getirmek için çalışıyoruz. Genel Kurul'un tüm işçilere hayırlı olmasını temenni ediyoruz.

Biz 158 gündür burada direniyoruz. Türk-İş'i harekete geçmeye çağırıyoruz. Buradaki direnişini devam etmesi gerekiyor. Bunun için de desteğe ihtiyacımız var. Hem Türk-İş'ten hem de Belediye-İş Genel Merkezinden destek gerekiyor. Buna gerçekten ihtiyacımız var, iki aydır maddi olarak ciddi sıkıntılar yaşıyoruz. Biz yine de mücadeleden vazgeçmeyeceğiz. Burayı örgütlemeye de devam ediyoruz. Biz bu insanları seçerken gitsinler kukla gibi hükümetin her istediğini yapınlar diye seçmiyoruz. Kürsülere çıktıklarında Cuma vaazı verir gibi konuşunlar diye seçmiyoruz. İşçinin hakkı savunsunlar diye seçiyoruz. Biraz silkelensinler, tabanın hareketini görsünler, kulak versinler. TEKEL işçilerinin sesi, bizim sesimizdir, sınıf dayanışmasını yükseltmek bir noktaya gelebiliriz" dedi. (İstanbul)

GDO artık her yerde!

GDO; yani **Genetiği Değiştirilmiş Organizma**. Sıkça duyduğumuz bu isim, bir süre ülke gündeminde tur atarak birçok kesimin tepkisini neden oldu. Birçok araştırma sonucunda ilgili bakanlıkların denetimi ve koruması altında ülkemize sokulan bu ürünler, aslında egemenlerin daha fazla kâr hirsının bir aracı olarak üreticiyi ve tüketiciyi sömürü kısıncasına almak içindir.

Tohum tekellerinin insanfına bırakılmak istenen köylünün, sağlıksız ve pahalı bir yaşam içinde sömürülen toplumun sıkıntılı elbette bu süreçle başlamadı. Yıllardır tarım tekellerinin sömürü ağı içinde yaşam mücadelesi veren üretici ve buna paralel ola-

rak yapılan zamlarla sömürüsü büyüyen tüketici bu sorunlardan payını alıyor. Ancak kısıtlı, ağıla ve yoksulluğa çare olarak lanse edilen GDO'lu ürünler dizginsizce işleyecek olan bir sürecin önünü açmaktadır. Sağlık alanında da oldukça önemli bir yerde duran GDO'lu ürünler, yapılan açıklamalara ve somut tespitlere rağmen yeni şekillerde piyasaya sürülmektedir. Bakterileri bünyesinde barındıran ve çeşitli ilaçlara karşı dirençli hale getirilen bu ürünler, geçtiğimiz günlerde yanlışlıkla topluma ve ülke gelişimine katkı olacağı propagandasını yapanların masasına yerleşince gündeme tekrar oturdu.

5 Aralık 2009'da "**6. Dünya Aile**

Zirvesi" akşam yemeğinde, "**benzeri görülmemiş hijyen skandalı**" manşeti ile burjuva basına yansıyan GDO'lu ürünlerin birçok devlet görevlisi ve bakanın masasına sunulmasının ardından (R. Tayyip Erdoğan'ın masasında da bulunuyordu) ürünlerin GDO'lu olduğu belirtilerek Beşiktaş Kaymaklığı tarafından suç duyurusunda bulunuldu. Hal böyle olunca ürünlerin nasıl bir yasak çerçevesinde kaldığı tartışma konusu oldu.

Ona GDO, buna GDO

Son günlerde GDO konusunda yeni bir değişiklik daha yapıldı. 1 Mart'a kadar denetimsiz olarak Türkiye'ye girecek ürünler için kapsam genişledi.

Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın

üçüncü GDO Yönetmeliği, Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Yeni yönetmelik, GDO denetimlerinden muaf tutulan ürünlerin kapsamını daha da genişleterek GDO'ya serbestlik sağlamaktadır. Daha önce yayınlanan yönetmelikle **26 Ekim 2009**'dan önce kontrol belgesi alan ürünlerin GDO içerse dahi Türkiye'ye girişi **1 Mart 2010**'a kadar serbest bırakılmıştı. Yeni yönetmelik ise **26 Ekim**'den önce kontrol belgesi almak şartını **20 Ocak**'a kadar genişletti. Bu durum elbette dünyaca ünlü tohum şirketi olan "**Monsanto**"nun lehine bir karar oldu.

Yalnız saldırılar bununla da bitmiyor. Son yönetmelik, çok tartışılacak bir yenilik daha içermekte; Yönetmeliğe göre GDO içeren yasaklı ürünlerin ithalatı serbest bırakılmaktadır.

Böylece 1 Mart tarihine kadar GDO içeren bebek mamaları, bebek formülleri ve mamaları da bu sistem içine alınacak. Yine bu kapsamda insan ve hayvan tedavisinde kullanılan antibiyotiklere karşı direnç genleri içeren GDO ve ürünlerinin geçişi kolaylaştırılacak.

Daha fazla sömürü, daha fazla kâr

GDO'lu çocuk mamaları ve formüllerinin girişinin serbestleştirilmesi ve buna bağlı olarak artırılmak istenen saldırıların kapıları aralandıkça aralanmaktadır. İnsan yaşamının ve sağlığının bu kadar kolay ayaklar altına alındığı bu durum da bir kez daha açığa çıkmakta. Çocuk mamalarına dahi getirilen GDO'ların bebeklerin yaşam

koşullarına nasıl "mucizeler" sunacağını şimdiden tahmin edebiliriz.

Egemenlerin kâr hirsının azgınca saldırıları topluma dayatılmakta ve kolayca yasal çerçeve içine alınarak saldırılar "meşru" bir hale getirilmektedir. İşte çocuklara değer verip herkesin en az üç çocuk yapmalarını önerenlerin icraatları! (H. Merkezi)

Milyonlarca emekli bir kez daha hayal kırıklığı yaşadı

Hükümetin "**emekli maaşları arasındaki eşitsizliği azaltacağız ve emekçilerimizi rahatlatacağız**" söylemi ile uygulamaya koyduğu **İntibak Yasası**'na tepki gösteren DISK'e bağlı Emekli-Sen üyeleri, **28 Ocak** tarihinde Bakırköy Mado önünden Meydana yürüyerek burada bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasını okuyan Şube Yönetim Kurulu Üyesi **İlhami Tağı**; "% 75'i açlık sınırının altında aylık alan emeklilere yapılan maaş artışları, zam furyasıyla girdiğimiz 2010 yılında, cebimize girmeyen fazlaıyla geri alınmıştır. Başbakan'ın 5 Ocak'ta açıkladığı artışlarla SSK ve Bağ-Kur emeklileri arasındaki eşitsizlikler giderilmediği gibi, % 2.5 artışa mahkûm edilen Emekli Sandığı emeklileri de yok sayıldı. Zaten biz sorunun emekli maaşları arasındaki farka indirgenerek tartışılmasının doğru olmadığını düşünüyoruz. Bu propaganda ile emekliler karşı karşıya getirilmek istenmektedir. Sorun yüksek aylık düşük aylık arasındaki fark değil, sorun sistemin insana bakışındadır" dedi.

Emeklilerin asıl temsilcilerinin, maaş artışlarından sonra hükümet sözcülüğüne soyunan Türkiye İşçi Emeklileri Derneği Genel Başkanı **Kazım Ergün** gibilerinin değil, kendilerinin olduğunu söyleyen Emekli-Sen üyeleri "tüm emeklileri sendikamıza üye olarak mücadeleye çağırıyoruz" dedi.

"**Sadaka değil onurlu ve insanca bir yaşam istiyoruz**" pankartının taşındığı eylem TEKEL ve İtfaiye işçileri için atılan destek sloganları ile son buldu. (İstanbul)

İstanbul'da etkili olan kar ve soğuk havaya rağmen Kadıköy İskele Meydanı'nda Karadenizli çevrecilerin eylemi vardı.

Karadeniz'de durmaksızın devam eden HES Projeleri bölgenin doğal kaynaklarını ve kültürel mirasını yok etmektedir. Mahkeme kararına rağmen faaliyetlerini durdurmayan şirketlere karşı Karadenizli köylüler mücadele ediyor. Karadenizliler **25 Ocak** günü Kadıköy'de bulunan Beşiktaş İskelesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Munzur Koruma Kurulu ve Akdeniz İsyanda Oluşumu'nun da destek verdiği eylem yüzlerce kişi katıldı. **Senoz**, **İlkizdere**, **Fındıklı**, **Fırtına**, **Papart**, **Yusufeli**, **Şavşat**,

Karadeniz

Maçahel, **Munzur**, **Muğla Alliano**, **Hasankeyf** ve diğer su havzalarına Hidro Elektrik Santralleri (HES) yapımını protesto eden kitle,

yüzlerine maskeler takarak "**Denizimizi Aldınız, Birakın Derelerimiz Özgür Aksın**", "**Dersim'de**

isyanda...

Barajlara Geçit Yok", "**Karadeniz İsyanda**" yazılı pankartlar açtı.

"**Karadeniz'e dokunma**", "**Karadeniz'de yüksek gerilim var**" yazılı dövizler de taşıyan kitle Eminönü İskelesi önüne kadar yürüdü.

Tulum eşliğinde bir süre horon oynayan kitle adına **Ebru Erbaş** ve **İsmail Akyıldız** basın açıklamasını okudu. Açıklamada, HES işgalinin hızla devam ettiğine vurgu yapıldı. Bu saldırılara karşı mücadelede kararlı olduklarını bir kez daha gösteren kitle, Çevre ve Orman Bakanlığı ve EPDK'nın bu suçta ortak olmasını da "**Devlet Su İşleri, bırak bu işleri**", "**Dereler özgür akacak**", "**Karadeniz isyanda**" sloganları ile protesto etti. (İstanbul)

Devlet, kot taşlama işçilerini icraya verdi

Çalışma koşullarının çok ağır olduğu kot taşlama atölyeleri ölüm saçmaya devam ederken, bu atölyelerde çalışan "**Silikozis**" hastalığına yakalan işçilere yönelik saldırılar da durmuyor.

Son olarak Sosyal Güvenlik Kurumu, haklarını almak için hizmet tespit davası açan kot taşlama işçilerini davaların düşmesi üzerine icraya verdi. Esenyurt Kotçular Sitesi'nde bulunan atölyede 2000-2006 yıllarında sigortasız çalışan işçilerden iki kişi Silikozis hastalığından kaynaklı yaşamını yitirmişti. Atölyede çalışan işçiler ise üç yıl içerisinde "**Silikozis**" hastalığına yakalandılar. İşçiler son umut olarak çalıştıkları sürenin tespit edilmesi ve haklarını alabilmek "**Hizmet Tespit Davası**" açtılar. Ancak şirket davadan kurtulmak için isim değiştirdi. Mahkeme ise şirketin başka bir isim üzerine olduğunu belirterek davayı düşürdü.

SGK ise avukatının 575'er TL'lik vekâlet ücretini tahsil etmek için 12 işçiyi icraya verdi. (H. Merkezi)

vinden alınmıştır.

Bunun olay üzerine Erzincan'daki çeşitli demokratik kitle örgütleri bir platform oluşturarak konuyu kamuoyuna taşımış ve çalışmalar sonucunda bine yakın imza toplamıştır. 30 Ocak 2010 tarihinde de Mollaköy'de Erzincan Demokrasi Platformu tarafından bir basın açıklaması yapılmıştır. Burada okunan metinde devletin doktor şahsında Aleviler üzerinde uyguladığı ayrımcı ve baskıcı politikaları protesto edilmiştir. Platforma katılan kurumlara; Partizan, Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği, DHF, Eğitim-Sen, Hacı Bektaş Veli Kültür Dernekleri. (Erzincan)

Bakanlık bilgisi: 1, Ücretli öğretmenlere çalışma: 5

Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (AYÖP) yaklaşık 15 milyon öğrencinin karne aldığı **22 Ocak** günü Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu için temsili karneler hazırlayarak ülkenin çeşitli illerinde basın açıklamaları gerçekleştirdi.

Yaptıkları açıklamalarda 327 bin öğretmenin atama beklemediğini, 16 Aralık'ta yapılan 10 bin öğretmen atamasının, kamuoyuna yeni öğretmen alımı olarak yansıtıldığını, ancak yalnızca 2 bin 500 atanmanın yeni olduğunu, 7 bin 500 kadroyu ise sözleşmeliden kadroya geçen öğretmenlerin oluşturduğunu söylediler.

Bu karnelere göre: Bir öğretmeni iki defa atama 5, ücretli öğretmenlerle çalışma 5, empati 1, bakanlık bilgisi 1, aldığı görevi yerine getirme 1, kamuoyunu doğru bilgilendirme 1, atama rekoru kırma 5, sorumluluk duygusu 1, öğretmenler arasındaki sınıflandırmayı derinleştirme 5, verdiği sözleri tutmama 5, gece rahat uyuma 5.

AYÖP tarafından Ankara'da düzenlenen mitingde, ataması yapılmayan öğretmenlerin sorunlarının çözül-

memesi halinde, bahar aylarında yüksek sayıda ücretli öğretmenin iş bırakacağı, yaz aylarında da tarihe geçecek bir "ölüm orucu" yapılacağı uyarısı yapıldı.

Abdi İpekçi Parkı'nda düzenlenen mitinge, Diyarbakır, Elazığ, Denizli, Konya, Batman ve Kırşehir başta olmak üzere çeşitli illerden yaklaşık 3 bin ataması yapılmayan öğretmen katıldı. Mitinge TEKEL işçileri de destek verdi. "Nimet şaşırma sabrımızı taşırma", "Kadrolu atama istiyoruz", "Atama hakkımız söke söke alırız" vb. sloganlar atıldı. Biri konuşma yapan AYÖP Dönem Sözcüsü **Şafak Bal**, öğretmenlik mesleğinin saygınlığını yitirdiği söyledi. Öğretmenlere kölelik şartları dayatıldığı için burada olduklarını ifade eden Bal, "Askeri bir sistemle apoletler takılıp hiyerarşi uygulanmış öğretmenlere ve en alt basamağa da ücretli öğretmenleri koymuşlar" dedi. Ücretli öğretmenlerin il bazlarında yapılan öğretmen alımları olduğuna dikkat çeken Bal, bu alımlarda öğretmen olma şartının bile aranmadığını, arıcılık veya seracılık mezunlarının da öğretmen olabildiklerini ifade etti. (H. Merkezi)

Göçüğe bir kurban daha

Kastamonu'nun Azdavay ilçesinde, özel bir şirket tarafından işletilen taş kömürü ocağında meydana gelen göçükte bir işçi göçük altında kalarak hayatını kaybetti.

Konuyla ilgili yapılan açıklamada Bahçelievler Mahallesi'nde DEKA Madencilğe bağlı Kartalkaya firması tarafından işletilen taş kömürü ocağını kontrol etmek amacıyla işçiler **Hüsnü Cinkavuk**, **Bahtiyar Yılmaz**, **Hayrettin Akman** ve **Sedat Demirbaş**'ın içeri girildiği, kontrol sırasında henüz belirlenemeyen nedenle göçük meydana geldiği, içeride bulunan işçilerden Hüsnü Cinkavuk'un göçük altında kaldığı ifade edildi. (H. Merkezi)

Bursa'da minibüsçüler polisle çatıştı!

Bursa Kent Meydanı'nda duraklarının kaldırılmasını protesto eden minibüsçüler polisin saldırısına uğradı.

30 Ocak günü belediyenin Kent Meydanı'na minibüs girişini yasakladığını öğrenen şoförler kontak kapatarak tepki gösterdi. Santral Garajı'nda gerçekleşen eyleme saldıran polis direnişle karşılıklı uzun süre çatışma yaşandı. Havaya ateş açan polis terör estirdi. (Bursa)

Devlet eliyle koruculuk

Bilge Köyü'nde yaşanan katliamın ardından daha da gündemleşen, ancak yıllardır T. Kürdistanı'nda Kürt halkına kan kusturan koruculuk sistemi giderek kalıcılaştırılmaya çalışılıyor. "Demokrasi" ve "insan hakları"ndan bahseden devlet, Hakkâri'nin Yüksekova köylerinde 400 kişiye silah dağıttı.

Koruculuk ile ilgili olayların davul zurna ile ilan edilmesine "alışmışken", bu olayın sessizce yapılması, bundan sonraki süreçte devletin politikasını belli etmektedir. Son olarak geçtiğimiz aylarda, Muş'ta, korucu ve JTEM elemanı **Turan Bilen**, protesto eylemlerine katılan iki kişiye korucu silahıyla vurarak öldürmüştü.

Kürtçe konuşmanın cezası var!

TRT'de Kürtçe yayının başlaması ya da bazı üniversitelerde "Kürdoloji" bölümünün açılması, Kürt halkının dilini kullanmasına ceza verilmesini etkilemiyor! Kendi "Kürtlerini" yaratmayı hedefleyen TC, Van'da, Newroz kutlamasında Kürtçe konuşan, kapatılan DTP'nin Erçiş belediye başkanı adayı **Abdurrahman Çağan** hakkında "Siyasi Partiler Kanunu'na muhalefet"ten 5 ay hapis cezası verdi.

Keyfi kilit!

İstanbul Küçükçekmece'de bulunan **Arzele Kültür Merkezi**'ne gece baskın düzenleyen polis, burada arama yaptıktan sonra binanın kilitli olduğunu ve dernek yöneticilerini "kilidi almak istiyorlarsa karakola buyurmalarını" belirten "zarif" bir not bıraktı. Karakola giden yöneticilere verilen anahtar, kapıya uymadı. Ancak karakol hala derneğin anahtarını yöneticilere vermiyor!

Korucuya "haksız tahrik" indirimi!

5 Aralık 2009'da Muş-Bulanık'ta yapılan eylem sırasında kitlenin üzerine ateş açarak 2 kişiyi öldüren ve 6 kişiyi yaralayan korucu ve JTEM elemanı **Turan Bilen** hakkındaki iddianame Savcılık tarafından hazırlandı. Taş atıkları gerekçesiyle Kürt çocuklarına onlarca yıl ceza verilmesini isteyen Savcılık, Bilen'in "Meşru müdafaa ve haksız tahrik altında adam öldürmek"ten yargılanmasını ve böylelikle daha az ceza almasını istedi!

İşkencenin yeni adı: Attan düştü!

4 Eylül 2009'da Van ve İran sınırında "kaçakçılık" yaparken jandarma tarafından gözaltına alınan **Ömer Çifti**, götürüldüğü karakolda işkenceye uğramıştı. Bu konu ile ilgili Van BDP milletvekili **Fatma Kurtalan** tarafından İçişleri Bakanlığı'na soru önergesi verildi. Geçtiğimiz günlerde Van Valiliği tarafından, önerge şöyle yanıtladı: Çiftçi, karakolda işkence görmemiş, askerden kaçarken attan düşmüştü!

Gaz ve tazyikli su oyuncağı!

Devletin kolluk kuvvetlerindeki; ekmekleri için direnen işçilere, emekçilere; ulusal mücadele veren Kürt halkının eylemlerine saldırma alışkanlığı, şimdi de "can sıkıntısını" gidermek için kullanıldı. Polis, Mersin'de, Şevket Sümer Mahallesi'nde sokakta oyun oynayan çocuklara göz yaşartıcı gaz ve su sıkı.

21 Ekim'de Dağlıca Taburuna düzenlenen HPG baskınında ölmeyen askerlere ceza yağdı

Bu ülkede ölmek bile suç!

21 Ekim 2007 tarihinde Hakkâri'nin Yüksekova İlçesine bağlı Dağlıca (Oremar) köyünde askeri tabura yapılan baskında 8 asker PKK tarafından alıkonulmasından sonra, TC yetkilileri yoruma gerek kalmayacak şekilde "**Büyük Türk Gururunu**" ayaklar altına aldıkları gerekçesi ile 8 asker için "keşke ölselerdi" demişti.

Sistemin insan hayatına bakış açısını çok açık bir şekilde dile getiren bu ifade şu sıralar çokça dillendirilen "**artık kan dökülmesin, analar**

ağlamsın" söylemlerinin samimiyetten ne kadar uzak olduğunu da gözler önüne sermekte. Kendi saltanatlarının devamı için her türlü farklılığı veya hak talebini düşmanlık gerekçesi sayan egemenler bu düşmanlığın gereğini yerine getirmeyip bu uğurda ölmeyi kabul etmeyenleri ise "vatan haini" olarak ilan etmekten geri durmamakta. Egemenlerin bu söylemlerine "duyarsız" kalmayan ve hemen askerler hakkında dava açan askeri yargı ise verdiği kararlar üzerine düşeni yapmış ve açıkladığı gerekçeli kararlarıyla askerlerin orada ölmeleri gerektiğini bir kez daha belirtmiştir.

Van Jandarma Asayiş Kolordu Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından açıklanan 30 sayfalık gerekçeli kararda; "Sanık er Ramazan Yüce olay sırasında görevli olduğu üs bölgesinde sal-

dırda bulunan örgüt mensuplarına karşı askerlik hizmetinin gereği olarak mücadele etmesi gerekirken, mücadele etmeden mevzisini terk ederek teslim olduğu gerekçesi ile cezalandırılmıştır" denildi. Ramazan Yüce'ye "**Görevi İhmal**" suçlamasıyla 2 yıl "**Askeri itaatsizliğe teşvik**" suçunu işlediği gerekçesiyle de 2 yıl 6 ay ceza verildiği, bunun ise indirimle gidilerek 2 yıl 6 ay olarak uygulanacağı, ayrıca Yüce'ye silahını kaybetmesinden dolayı bin 208 TL de para cezası verildiği belirtildi.

Mahkeme, "Şartlar ne kadar olumsuz olursa olsun, sanıkların şahsi tehlike korkusunu yener, mücadelelerine devam etmeleri, silahlarını bırakarak teslim olmalarını gerektirir" açıkladı. Yakın tarihimizde daha da olumsuz şartlara rağmen atalarımızın hayatlarını feda ederek bu vatani bizlere emanet etmiş olduklarını gözden uzak tutmamak gerekmektedir. Aksi takdirde, yani bu tür insani duygular bahane edilerek ola-

ya yaklaşılması durumunda, askerlik mesleği ve vatan savunmasının yapılmayacağı bir gerçektir. Nitekim olay esnasında da yaşanan olumsuz şartlara rağmen üs bölgesinde görevli 12 personelin şehit olmasına, 17 personelin yaralanmasına rağmen canları pahasına çatışmaya devam etmiş, silahlarını bırakarak teslim olmamıştır" ifadelerine yer vermiştir.

Mahkeme diğer askerlerden **Uzman Çavuş Halis Çağan**'a "Memuriyet görevlerinin gereklerini yerine getirmemek suretiyle görevi ihmal" suçu işlediği; "Büyük zararlar doğuran emre itaatsizlikte ısrar", "Zincirleme olarak basın ve yayın yolu ile örgütün propagandasını yapmak" suçlarından 1 yıl 8 ay, **Piyade Er olan Fuat Başoda, İlhami Demir, İrfan Beyaz, Özkan Şabanoglu, Fatih Atakul ve Piyade Çavuş Mehmet Şenkul**'a "Büyük zararlar doğuran emre itaatsizlikte ısrar" suçunu işlediklerinden kaynaklı 1 yıl 3 ay ceza verdi.

Diyarbakır, Hakkari, Van... Asimilasyon ve şiddet her yerde

Son bir yıl içinde 170 öğrenci, okul idarecileri tarafından şiddetle maruz kaldığı gerekçesiyle **Eğitim-Sen Van Şubesi**'ne başvurdu.

Asimilasyon ve şiddet, egemenlerin sistematik bir şekilde uyguladığı politiklardan biri ve hayatın her alanında eksiksiz uygulanmaktadır. Toplu mezarların sürekli ortaya çıkmasıyla kamuoyundan gizlenemeyen toplu katliamlar, **Ceylan Önkol** ve **Aydın Erdemler**in faşizm tarafından katledilmesi ve ardından egemenlerin gösterdiği pervasızlık açıkça teşhir ol-

muştur.

Özellikle eğitim alanında uygulanan bu baskılar, öğrenim alanının her aşamasında yer almaktadır. "İdeolojik halay" çekmekten, Kürtçe şarkı söylemeye, olaysız dağılmaktan, kara kaşlı ve kara gözlü olmaya(!) her şey soruşturma, dava ve şiddet sebebi artık. Van'da da, bahsini ettiğimiz saldırıların sonuçlarından biri olarak son bir yıl içinde şiddet sebebiyle Eğitim-Sen'e başvuran öğrenci sayısı **170**.

Eğitim-Sen Van Şubesine yapılan başvurularda öğrencilerin şiddetle

maruz kalmalarının başlıca nedenleri şunlar:

* Okullarda görev yapan bazı ülkücü öğretmenlerin ırkçı tutumları. Bazı ülkücü idarecilerin öğrencilere "Sizler pis insanlarsınız, sizden adam olmaz" sözlerine öğrencilerin tepki göstermesi nedeniyle uygulanan şiddet.

* Anadili Kürtçe olan çocukların Türkçe'yi tam olarak bilmedikleri için okul idarecileri ile diyalog kuramaması ve derdini anlatamayan öğrencilerin çoğu zaman şiddetle maruz

kalması.

* Göçzede aileler yoksulluk nedeniyle çocuklarının servis parasını ödeyemiyor. Bu yüzden okula sürekli geç gelmek zorunda kalan öğrencilerin bazı idarecilerin şiddetine maruz kalıyor.

* Eğitim-Sen'e yapılan başvurular arasında boynuna doladığı poşu nedeniyle şiddetle maruz kalan öğrenci bulunuyor.

* Yoksulluğun getirdiği eziklik sonucu öğrencinin gösterdiği tepkiler nedeniyle şiddetle maruz kalma..

(Mersin)

Amara soruşturmasında bildik manzara

4 Nisan 2009'da, Abdullah Öcalan'ın doğum günü nedeniyle Amara'ya (Ömerli) yürümek isteyen kitleye polisler gaz bombalarıyla saldırısı sonucunda, **Mustafa Dağ** ve Dicle Üniversitesi öğrencisi **Mahsun Karaoğlan** katledilmişti.

Yürüyüşe katılanlar hakkında soruşturma açılmasına ve birçok kişiye ceza verilmesine rağmen, Dağ ve Karaoğlan'ın öldürülmesiyle ilgili yürütülen soruşturmada üzerinden 10 ay gibi bir süre geçmesine karşın herhangi bir gelişme yaşanmadı. Aksine şu ana kadar olayla ilgili bilgi verebilecek kişilerin ifadesine dahi başvurulmamış olması, yürütülmeyen soruşturmanın sonucuna dair şimdiden fikir edinmemize de olanak tanımaktadır. Bunun için daha önce yaşanan benzer olayları hatırlamamız da yerli olacaktır.

* Hakkari'de 15 yaşındaki çocuğun polislerce kolunun kırılması olayı, gündemden düşerken, açılan soruşturmada hala bir gelişme yaşanmamıştır.

* Şırnak'ta kafasına isabet eden gaz bombası sonucu yaşamını yitiren **Mehmet Uytun**'un ölümlüyle ilgili, hala bir soruşturma başlatılmamıştır. **Üstelik Valilik yeni bir açıklama yaparak, Mehmet Uytun'un haberini yapmayı provokasyon olarak nitelendireceklerini söylemişlerdir.**

* **Resul İlçin**'in ölümüyle ilgili otopsi raporunda "**vücudunda ve kafasında darp izleri**" olduğu belirtilirken ve işkence gördüğü tanıkların ifadeleriyle sabitken gelen açıklama "**Sağlık sorunları neticesinde düşerek öldü**" şeklinde olmuştur.

Verilen örnekler çoğaltılarak, çeşitlenebilecekken sonuçlar değişmemekte; katledilenler, işkence

İran'daki idamlarla ilgili protesto

İran'da gerçekleşen idamlara dikkat çekmek amacıyla **İHD Mersin Şubesi**'nin örgütleyicisi olduğu bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada idamlara yönelik demokratik kamuoyunun harekete geçmesi üzerinde durulurken, **Zeyneb Celaliyan**'ın ailesine yazdığı mektup okunarak "Her ölüm beraberinde yeni bir yaşam getirir şiarıyla tüm insanlık için yaşam hakkı istiyoruz"

denildi ve idamlar kınandı.

Yine **Mersin Kadın Platformu** idam cezası alan Zeyneb Celaliyan şahsında İran'da gerçekleşen idamlara yönelik

Merkez Postane önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada Zeyneb Celaliyan'ın yanısıra Tahran'da **Şirin Elem Hulu** adlı bir kadının daha idam cezası aldığı ifade edilerek, idam cezasının sadece politik tutsaklarla sınırlı olmadığı ve birçok kadının bu şekilde idam edildiği vurgulandı. Ardından hazırlanan protesto faksı İran Büyükelçilikleri'ne yollanarak, açıklama sonlandırıldı. (Mersin)

(Mersin)

DERŞİM DE BARAJLARA HAYIR!

Munzur ve Pülümür Vadisi üzerinde yapılacak istenen baraj projeleri yavaş yavaş hayata geçiriliyor. Vadi üzerinde yapılacak baraj ile birlikte Pülümür ve Nazimiye'nin Dersim merkezle bağlantısı kesilecek, onlarca köy göç etmek zorunda kalacak. Doğaya, halka ve oradaki devrimci mücadeleye zarar vermek isteyen egemenlerin saldırıları

sadece baraj projeleriyle bitmeyip, orman kesimleri, korucu sistemiyle daha da yoğunlaştırılmaktadır.

Doğa katliamcısı ERNA protesto edildi

Pülümür Vadisine yapımı düşünülen HES ve barajlarla ilgili Kırmızı Köprü (Pırdusur) bölgesine rapor hazırla-

mak için ERNA şirketi ve DSI toplantısının yapılacağı gün **Munzur Doğa Aktivistleri** bir eylem örgütledi. Yapılacak toplantıda barajlarla ilgili bilgilendirme yapmayı planlayan şirket, toplantı salonuna giren eylemcilerin burada şirkete protesto etmesi üzerine planladıkları sunumu gerçekleştirmedi ancak kendilerine bir toplantı tutanağı hazırlandı. Burada **Munzur Doğa Aktivistleri** hazırladıkları açıklamayı okudu. (Mersin)

Rektörden mektup

GAÜN'de Amerikan Bilgi Bürosu'nun açılmasını protesto eden 25 öğrencinin ailelerine Rektörlük tarafından mektup gönderilerek çocuklarının yasadışı eylemlere katıldığı öne sürüldü. Gönderilen mektupta "Rektörlüğümüzde amaçlanan huzur ve güvenli eğitimin sürekli kılınması için hoşgörü ve anlayışla yaklaşmamıza rağmen Üniversitemiz ... kampüs alanı içerisinde yasadışı bildiri dağıtma, yürüyüş, toplantı gibi eylemlere katıldığı tespit edilmiştir. Adı geçen öğrencinin olumsuz sonuçlarla karşılaşmama-

sı bakımından Üniversitemizde gerekli tedbirler alınmış ise de, bu konuda ailenizin de çocuğunuzla yasadışı eylemlere katılmaması bakımından görüşmesinin yararlı olacağı düşünülmektedir. Rektörlüğümüz ile işbirliği içerisinde güvenli eğitime yapacağınız katkılardan dolayı teşekkür eder, saygılar sunarım" deniliyor. Konuyla ilgili açıklama yapan Rektör **Yavuz Coşkun** "amaçlarının özgür ve güvenli bir üniversite ortamı yaratmak olduğunu ve bu tür olaylara karşılık konusunda, aileleri araya katmanın, çocuklar için daha caydırıcı olduğunu söyledi ve uygulamanın devam edeceğini belirtti.

Öğrenciler üzerinde oluşturulan baskıyı daha

fazla etkinleştirmek için ailelerine mektup yollayan Rektör hem muhalif öğrencilerin ailelerine "aba altından sopa gösterip bak yola getirmesiniz biz gerekeni yaparız" tehdidi savurmakta hem de öğrencileri aileleriyle karşı karşıya getirip baskı altında tutmak sindirmek istemektedir.

Mektuba geçen "güven ve özgür ortam"ın tanımı ise Rektör yardımcısı tarafından yapıldı: "Birinci hedefimiz bu öğrencileri eğitime kazandırmak ve rehabilite etmek. Emniyetle işbirliği içindeyiz elimizde bazı ipuçları var. Her ay emniyetten terör uzmanlarıyla, sosyal dairelerden arkadaşlarla ortaklaşa toplantı yapıp karar veriyoruz." (İzmir)

ARTIK ÖZGÜR OLMAK İSTİYORUM

Dünyada çocuklara ait bir "bayan"ın olduğu tek ülke olma sıfatıyla övünen TC devleti, bir yandan da çocuklara en ağır cezaları veren devletlerden biri!

Terörle Mücadele Kanunu kapsamında tutsak edilen yaklaşık **3 bin** çocuk, 34,5 yıla varan hapis istemiyiyle yargılanıyor. Bugüne kadar yargılananların çoğu ise ceza almış durumda ve aldıkları cezalar **6 ila 24 yıl** arasında değişiyor. Hapishanelere sığmayan tutsak çocuklar için ise ek binalar yapılıyor (Diyarbakır E Tipi Hapishane'de olduğu gibi). Bu çocuklardan biri de polise taş attığı iddiasıyla **13 yıl 6 ay** (küçük olduğu için 7 yıl 9 ay'a indirilmiş) hapis cezası verilen 15 yaşındaki **Berivan**.

9 Ekim'den beri **Diyarbakır E Tipi Hapishane**'de bulunan Berivan geçtiğimiz günlerde bir gazete yayıncısı olduğu mektupla yaşadıklarını anlatarak kendisine ve onun gibi **TMK** kapsamında tutsak edilen binlerce çocuğa yardım edilmesini istedi. "**Ben daha 15 yaşındayım ve buradan çıkıp okula gitmek istiyorum. Ailemin yanında olmak istiyorum**" diyen Berivan mektubunu "**artık özgür olmak istiyorum**" diyerek bitiriyor.

Mahkemede verdiği ifadesinde: "**Teyzeme gitmek isterken bir toplanma olduğuna gördüm, merak edip oraya giderken polis tarafından gözaltına alındım**" diyen Berivan, suçlamaları ise polis kendisini dövdüğü için kabul ettiğini söylemişti. Ancak kalbi hızlı attığı için "**terörist**" olarak yargılanan ve ceza alan yaşatları gibi o da bu coğrafyada çocuk olmanın ne demek olduğunu hapishanede öğrenmek zorunda kalıyor.

(H. Merkezi)

Sincan F Tipi Hapishane'de tutsaklara saldırı

Adalet Bakanlığı'nın tecriti ağırlaştırma, F tipi statüsünü oturtmaya yönelik adımları hayata geçirilmeye devam ediyor.

Bu kapsamda Sincan I No'lu Hapishane idaresinin de değişimiyle birlikte bu yönde pratik adımlar atılmaya başlandı. Bunlardan en önemlileri ya da doğrudan hak gaspı denilebilecekler ise şöyle sıralanıyor.

Daha önce yasada belirtildiği gibi haftada 1 kez 10 dakika olan **telefon görüşmesi** tek ve ailelerin uygun olduğu saatte yapılırken artık görüşme gün ve saatinin idare tarafından belirlenmesi dayatılıyor. Belirlenen gün ve saatte görüşme yapılmadığı takdirde tutsaklar bir daha görüşmeye çıkartılmıyor. Telefon açıldığında tutsaklara

adlarını soyadlarını söylemeleri, ardından karşı tarafa adını soyadını ve telefon numarasını söyleterek görüşme yapılması dayatılıyor. Bu kurallara uyulmadığı takdirde görevli gardiyan kartı çekerek görüşmeyi sonlandırıyor. Tutsaklar bu engelleme karşısında "Telefon hakkımız engellenemez" sloganını atarak hücreye dönüyorlar.

Bir yeni uygulama da **ağırlaştırılmış müebbet hükümlülerinin havalandırma kapıları** ile ilgili yaşanıyor. Adalet Bakanlığı'nın talimatı denilerek bu tutsakların daha önceleri saat 10.00-16.00 olan havalandırma saatleri 10.00-14.00 olarak değiştirilmiş durumda. Bunu protesto için tutsaklar "**Havalandırma hakkımız engellenemez**" sloganı atıp, bir dakika ka-

pırları dövüyorlar. Bu uygulamanın başladığı 19 Ocak günü protesto için kapı dövme eylemi sırasında TKP/ML tutsaklarının hücrelerine 2. Müdür ve beraberinde 3-4 başgardıyan, 5-6 tane de gardiyan girerek tutsaklara saldırmışlardır. **Naki Demir** ve **Ahmet Parlak** isimli tutsaklar yaralanırken, çıktıkları revirde vücutlarındaki çizik, ezik ve moranıklar tespit edilerek rapor alınmıştır. Saldırıyla ilgili tutsaklar suç duyurusunda bulunurken, idare de "görevli personele mukavemet" suçlamasıyla tutsaklar hakkında dava açmış bulunuyor.

Bu uygulamalarla da görülmektedir ki tecritin ağırlaştırılması söz konusudur. Tutsaklar bu uygulamalara karşı hem ilk karşılaştığı anda hem de daha sonrasında toplu bir şekilde protesto ve tepki gösteriyorlar ve uygulamaları kabul etmiyorlar.

(H. Merkezi)

Tutuklu aileleri yaptıkları bir basın açıklaması ile hapishanelerde yaşanan hak ihallerini protesto ettiler.

21 Ocak günü saat 13.00'te İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklaması yapan **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** hapishanelerde yaşanan baskılara ve hak ihallerine dikkat çekti. Açıklamada ilk konuşmayı yapan **Sevim Kalman** hak ihallerinin devam ettiğini, özellikle son dönemlerde tutsakların tedavileri ile ilgili ciddi sıkıntılar yaşandığını söyledi.

PŞTA adına okunan açıklamada Sincan ve Bakırköy Kadın Hapishanelerinde yaşanan hak ihallerine dikkat çekilerek tutsakların yalnızlaştırılmaya çalışıldığı dile getirildi.

Açıklamanın ardından TKP/ML

dava tutsağı Tayyar Eroğlu'nun abisi **Ahmet Eroğlu** söz alarak görüş sırasında yaşadıklarını anlattı. Ahmet Eroğlu Sincan F Tipi'nde hapishane müdürlerinin değişmesi ile uygulama-

lendiğine dikkat çekti. Eroğlu'nun ardından söz alan gazeteminiz tutuklu Kartal Büro çalışanı Suzan Zengin'in eşi **Bekir Zengin** de Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde yaşanan hak ihallerini dile getirdi.

Suzan Zengin'in hastane sevki için yaptığı başvuruya aylar sonrasında cevap verildiğini, bunun da engellendiğini dile getiren Bekir Zengin, askerlerin Suzan Zengin'e "**muayenede dışarı çıkmayacağım, boşuna gidiyorsun**" dediğini, buna rağmen Zengin'in doktora gittiğini ancak askerin muayene odasından çıkmayarak tedaviyi engellediğini ifade etti. Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde görüşlerin hiçbir usule göre yapılmadığını verilen eşyaların da kayıt altına alınmadığını sözlerine ekledi. (İstanbul)

PŞTA hapishanelere ilişkin açıklama yaptı

ların da değiştiğini ve birçok dayatmanın yaşandığını söyledi. Eroğlu, aynı hapishanede tutuklu bulunan Kemal Ertürk'ün de tedavisinin engel-

Yurtdışında dava sona erdi ancak onlar hala tutsak!

Gazetemiz eski çalışanları; **Sema Gül, Arzu Özdemir, Emriye Demirkır** ve **Özgür Elitemiz**, 12 Kasım 2008'de, polislin "şaşaalı" bir operasyonu sonrası hukuksuz bir şekilde gözaltına alınmış, tutuklanmış ve Bakırköy Kadın Hapishanesi'ne konulmuştu. Yurtdışındaki bir fide operasyonu ile ilişkilendirilen tutuklamanın 2. duruşması **26 Ocak Salı** günü gerçekleştirildi.

Duruşmada boyunca avukatlar, Savcılık tarafından yurtdışındaki fide olayındaki paranın gazeteminiz çalışanları tarafından alındığı suçlamalarının aslinin olmadığını savundular. Kaçırılan iş adamının fide alınmadan polise giderek kendisini kaçıranları yakalattığını vurguladılar. Fide olayı 2005 yılında yaşanmasına rağmen, Savcılık'ın iddianamesinde, gazeteminiz çalışanlarının hesaplarına geldiği söylenen para, gazete ücreti olarak 2001-2006 yılları arasında gönderilen paraların toplamı!

Evlerine baskın yapılarak, avukat dahi olmadan evlerinde arama yapan ve tutanak bile tutmayan kolluk kuvvetlerinin hapishanede de saldırılarına maruz kalan çalışanlarımızın bu duruşmasında da, mahkeme heyeti, adalatten yoksun hukuk sistemlerini bir kez daha işleterek duruşmayı 25 Mayıs'a ertelediler. Tüm suçlamaların asılsız olduğu bu kadar açıkken, hatta yurtdışındaki davada bütün tutsaklar tahliye olmuşken, çalışanlarımızın tutukluluklarının sürmesi, sistemin sosyalist basına karşı tahammülsüzlüğünü göstermektedir. (İstanbul)

İstanbul

Hrant Dink katledilişinin 3. yıldönümünde eylemlerle anıldı. 19 Ocak günü Agos gazetesinin önünde yapılan kitlesel basın açıklamasının ardından saat 19.00'da Taksim Tramvay durağında da bir eylem örgütlendi. **Nor Zatonk, YDG, Partizan, ESP-G, DHF, BDP, Aka-Der** ve **BDSP'nin** örgütlediği eylemde "**Hrant, hesabını soracağız**" yazılı pankart ve çok sayıda "**Katil devlet hesap verecek**" yazılı döviz açıldı. Binlerce kişi, Galatasaray Lise-

si'ne doğru yürüyüşe geçti. Basın metnini **Tabito Toparlak** Ermenice, **Sayat Teker** ise Türkçe okudu. Açıklamaların ardından eylem Tünel'e doğru yapılan yürüyüşü ile sona erdi.

Mersin

Mersin Emek ve Demokrasi Platformu'nun yaptığı çağrıyla bir araya gelen ve aralarında işçi ve memur sendikaları ve birçok kitle örgütünün de bulunduğu kurumlar, KESK binası önünde toplandı. Kürtçe, Türkçe ve Ermenice "**Hrant için, Adalet için**" yazılı pankart arkasında yürüyüşe geçen kitle adına ortak basın metni okundu.

İzmir

19 Ocak Salı günü bir araya gelen devrimci, demokrat ve yurtsever in-

sanlar Hrant Dink'i anarak katillerinden hesap sorulmasını istedi. Yapılan yürüyüşe onlarca insan katıldı. Yürüyüş esnasında meşaleler yakılarak Hrant'ın resimleri ve "**Kardeşimsin Hrant**" dövizleri taşındı. Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında "Hrant'ı katleden kolektif resmi bir iradedir" denildi. Basın açıklamasının ardından oluşturulan panoya isteyen herkes Hrant'a dair duygu ve düşüncelerini yazdı.

Birlikte Başaracağız Platformu'nun örgütlediği anmaya **Partizan** ve birçok devrimci kurum katıldı.

Ankara

Devrimci ve demokrat örgütlerin düzenlediği anmaya biz de Partizan olarak katıldık. İlk olarak AKP binasının önüne siyah çelenk bırakıldı. Ardından buradan yürüyüşe geçildi ve Yüksel Caddesi'ne gelindi. Burada müzik dinletisi gerçekleştirildi. Basın açıklaması metni okundu.

Hapishanelerde Hak İhlalleri Bitmek Bilmiyor...

Hapishanelerde tecrit ve tredman uygulamaları gün geçtikçe artmasına rağmen bu uygulamalar Adalet Bakanlığı'na vb. kurumlar görmezden geliniyor veya kabul edilmiyor. ÇHD İstanbul Şubesinin konuyla ilgili hazırladığı "**F Tipi Hapishaneler Hak İhlalleri Raporu 2009**" ise yaşanan sorunları gözler önüne seriyor.

ÇHD, 25 Ocak günü İstanbul Barosu Orhan Ali Apaydın Toplantı Salonu'nda gerçekleştirdiği basın toplantısı ile 7 hapishanede tutsaklarla yaptıkları görüşmeler sonucunda hazırlanan raporu açıkladı.

Av. Güray Dağ yaptığı konuşmada, hapishanelerde yaşanan hak gasplarının artışına dikkat çekerken Adalet Bakanlığı tarafından çıkarılan genelgelerin hapishanelerde uygulanmadığına değindi.

Av. Barkın Timtik'in açıkladığı raporda yer alan bazı sorunlar ise şöyle:

- 45/1 sayılı genelgenin sohbet hakkına ilişkin maddelerinin uygulanmaması.
- Tutsakların keyfi uygulamalara ve hak gasplarına yönelik tepkileri nedeniyle disiplin cezaları verilmesi ve haklarında soruşturma açılması.
- Disiplin cezalarına karşı yapılan itirazların, İnfaz Hâkimliği ve Ağır Ceza Mahkemeleri tarafından reddedilmesi.
- Tutsaklar tarafından yapılan suç duyurularının tümünün "kovuşturmaya yer olmadığına" dair kararlarla sonuçlanması.
- Sağlık sorunu yaşayan tutsakların tedavilerinin yapılmaması ve hastane sevklerinin aylar sonra yapılması.
- Tutsakların dış dünyayla iletişimi sağlayan (mektup, görüş vs.) haklarının disiplin cezaları nedeniyle kullanılamaz hale gelmesi.

Katiller tecritte ısrar edenlerdir...!

Ankara Tecritte Karşı Mücadele Platformu, 22 Ocak tarihinde yaptığı basın açıklaması ile "**Hasta tutsaklara özgürlük**" talebini bir kez daha dile getirdi.

Her hafta Cuma akşamı Yüksel Caddesi'nde yapılan açıklamada bu hafta Bolu F Tipi Hapishane'de **Sezer Karnal** isimli bir adli tutsağın intihar etmesine değinildi.

Açıklamada: "Sezer Karnal Ocak ayının ilk haftası hücrelerinde yaşadığı bir sorun sebebiyle gardiyanlar tarafından 'Plastik Oda' denilen süngerli tek kişilik hücreye kapatıldı. Burada süreli dövüldü ve hakarete uğradı. Birkaç gün sonra süngerli hücreden alınan Sezer, tek kişilik hücreye alındı ve 15 Ocak tarihinde kendisini asarak intihar etti" denildi.

(Ankara İK okurları)

PVSK ve TMY, baskıyı kural haline getirdi

Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu (PVSK) ve Terörle Mücadele Yasası (TMY) ile birlikte daha da tırmanan polis terörü bu hafta da protesto edildi.

23 Ocak Cumartesi günü İstanbul İHD Şubesi'nde BDSP'nin çağrısıyla yapılan basın toplantısı ile PVSK ve TMY'nin iptali için başlatılacak imza kampanyası deklarasyonu açıklandı. Toplantıya; 25 Kasım 2007'de, İz-

mir'de, "dur ihtarına uymadığı" gerekçesiyle polis tarafından kurşunlanarak öldürülen **Baran Tursun**'un babası, geçtiğimiz aylarda Avclar'da yine polis tarafından öldürülen **Osman Aslı**'nın babası İsmet Aslı katıldı.

Basın toplantısının ardından Taksim Meydanı'nda bir araya gelen BDSP, EHP ve PDD polis terörüne karşı başlattıkları yürüyüşün 5.'sini gerçekleştirdi. Eylemde, "tırmanarak devam eden polis terörü ve cinayetlerine hukuki kılıf giydirildiği" ve böylece "her türlü baskı ve keyfi uygulamanın 'kural' haline getirildiği" belirtildi.

6. haftada da alkış ve ıslıklarla Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kitle "**Karadağ Cinayeti Aydınlatılsın**" yazılı pankart açtı. Eylem 89 yıl önce Kemalistler tarafından katledilen Mustafa Suphi ve 14 yoldaşına adandı. (İstanbul)

BURSA

Saldırıları Bursa'da **Partizan, BDSP, DBH, DHF, EHP, ESP** ve **SODAP** tarafından yapılan bir yürüyüş ile protesto edildi.

16 Ocak akşamı Osmangazi Metro İstasyonundan meşaleler ve sloganlarla Kent Meydanına yürüyen kitle adına bir basın açıklaması okundu. Açıklamada infazlara, işkencelere dur diyen kurumlar,

PVSK ve TMY'nin kaldırılmasını ve polise öldürme yetkisi verenler başta olmak üzere işlenmiş suçların sorumlularının yargılanmasını istedi.

25 Ocak günü aynı kurumlar, Merkez Bankası önünde siyasi cinayetlerde kaybedilenlerin fotoğraflarını taşıyarak eylem yaptılar.

Katiller korunuyor, katliamlar meşrulaştırılıyor

Kayıpların akıbetini soran Cumartesi Anneleri, hava şartlarına rağmen Galatasaray Lisesi önünde eylemlerini devam ettiriyor.

252. hafta

Bu haftaki eylemde 1996 yılında 15 yaşında iken gözaltında kaybedilen **Orhan Yakar** anıldı. Eyleme katılan BDP İstanbul Milletvekilleri **Ufuk Uras** ve **Sebahat Tuncel** birer konuşma gerçekleştirdi.

Konuşmaların ardından İHD üyesi **Leman Yurtsever**, Orhan Yakar'ın hikâyesini kamuoyu ile paylaştı.

253. Hafta

Bu hafta Silopi Jandarma Komutanlığı'na çağırıldıktan sonra bir daha kendilerinden haber alınmayan HADEP yöneticileri **Ebubekir Deniz** ve **Serdar Tanış**'in katillerinin yargılanması istendi. Tanış ve Deniz'i anlatan İHD üyesi **Eren Keskin**, yaşanan katliamın ardından yapılan soruşturmalarda görgü tanıklarının genelinde Emekli Albay Levent Ersöz'ü gösterdiğini vurguladı. Konuşmanın akabinde kitle adına basın metnini oyuncu **Nur Süer** okudu. (İstanbul)

TANIŞ VE DENİZ ANILDI!

25 Ocak 2001 tarihinde, Silopi İlçe Jandarma Karakolu'na ifade vermek üzere çağrılan HADEP Silopi İlçe Başkanı **Serdar Tanış** ve İlçe Yöneticisi **Ebubekir Deniz**'den bir daha haber alınmadı. Aradan 9 yıl geçmesine rağmen yürütülen soruşturma hala sonuçlanmazken, geçtiğimiz yıl aileye gönderilen isimsiz bir mektupta Tanış ve Deniz'in öldürüldüğü ve asker denetiminde gö-

mlüdüğü belirtildi ki, birkaç tanığın ifadeleri de bunu desteklemektedir.

AİHM'e taşınan davada Tanış ve Deniz'in kaybedilmeleriyle ilgili sorumluluğun, doğrudan kamu makamlarına ait olduğu yönünde bir karar çıkmasına ve TC ailelere 172 bin Euro tazminat ödemeye mahkum edilmesine karşın, bu kararın Türkiye'de yürütülen soruşturmaya hiçbir etkisinin olmaması; sistemin kendi bekasını sağlama ve bunu sağlarken kullandığı araçları koruma gayretini de

gözler önüne sermektedir.

Aralarında BDP yöneticileri, belediye başkanları ve kayıp yakınlarının bulunduğu binlerce kişinin, Silopi'de gerçekleştirdiği kitlesel basın açıklamasında "açılım" üzerinde durularak içi boş olduğu, Kürt halkının baskı ve tutuklamalarla yok edilmeye çalışıldığı; ancak bunu başaramayacakları vurgulanmış ve Deniz ve Tanış şahsında tüm kaybedilenlerin faillerinin bulunması ve yargılanması talebi bir kez daha dile getirilmiştir. (Mersin)

Hapishanelerden kısa kısa...

* Tekirdağ I No'lu F Tipi Hapishane'de tutulan **Erhan Özel**, 18-21 yaş arasındaki tutsakların zorla ayrı hücrelere ya da "bağımsızların" yanına götürülmeye çalışıldığını söyledi.

* Kocaeli 2 No'lu F Tipi Hapishane'de "örgüt üyesi" olduğu gerekçesiyle tutulan **Hüseyin Koçak** isimli tutsağın tahliyesine 8 ay kala, Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından müddetname gönderildi. Bununla birlikte Koçak'ın 4 yıl 7 ay olan "cezası", 6 yıl 3 ay oldu!

* Devletin DTP'ye yönelik 28 Aralık'ta

yaptığı operasyonda tutuklanan MEYADER Van Şube Başkanı **Ferzende Abi**, bulunduğu hücrede mide kanaması geçirirken, Diyarbakır E Tipi Hapishane'de bulunan revire gitmek isteyen siyasi tutsaklara, "kilolarını verirken bir şeyin kalmaz" ya da "dişlerini bilinçli şekilde itlihaplandırıyorsunuz" denilerek baskı uygulanıyor.

* Maltepe Çocuk Hapishanesi'nde tutulan **Servet Yıldız**, 18 yaşını doldurunca "nakil" için alındığı koşuşturma ortamında tek kişilik bir hücreye götürüldü ve iki haftayı aşkın bir süre orada tutuluyor.

* Fırat Dağıtım çalışanı Yüksel Azak adlı tutsak, duruşma için getirildiği Diyarbakır Adliyesi'nin yağmur sularıyla dolu bodru-

munda, o soğuk havada saatlerce bekletilince, götürüldüğü Bingöl M Tipi Hapishane'de fenalaştı. Ancak Azak'ın tedavisinin hala yapılmadığı öğrenildi.

* Tekirdağ F Tipi Hapishane'deki kalori-ferler, suların donduğu bugünlerde, yakılmayarak tutsaklar soğuğa ve hastalığa terk ediliyor. (H. Merkezi)

HAİTİ DEPREMİ VE AMERİKAN İŞGALI

Dünyanın en güçlü ülkesi olan ABD'nin birkaç yüz mil ötesinde yer alan Haiti, dünyanın en yoksul ülkelerinden biri. Tarihin ilk başarılı köle ayaklanmasını gerçekleştiren dönemin en güçlü ordusu olan Fransız ordusunu yenen ve Batı Yarım Kürenin ilk siyah cumhuriyetini kuran Haiti halkının tarihi direnişler, mücadeleler ve buna karşın işgal, darbe ve baskıcı diktatörlüklerle doludur ve Haiti'nin bugün yaşadığı yoksulluğun en önemli sebebi yüzyıllardır süregelen baskı ve sömürdür.

12 Ocak'ta yaşanan depremle yüz binlerce insanın yaşamını yitirdiği Haiti'de aradan geçen onca güne karşın en acil insani ihtiyaçlar dahi karşılanabilmiş değil. Temiz suya, yiyeceğe, barınacak bir yere ulaşmak oldukça güç. Yaklaşık 10 milyon nüfusa sahip olan bu küçük ülkede depremden önce 380 bin yetim bulunuyorken depremden sonra bu sayının milyonu geçtiği tahmin edilmektedir.

Depremın ardından tüm dünyayı şaşkına çeviren ise birçok örgüt ve devlet Haiti'ye yardım malzemeleri ve gerekli uzman ekipler gönderirken ABD emperyalizminin 10 bin asker göndererek ülkeyi işgal etmesi oldu. Halihazırda 2004'te CIA desteğinde gerçekleşen askeri darbenin ardından Birleşmiş Milletler adına Brezilya'nın komutasındaki **MINUSTAH** adındaki askeri güç tarafından kontrol edilen Haiti'de depremi fırsat bilen ABD, doğrudan yerleşerek BM gibi araçlara artık ihtiyaç duymadığını göstermiştir.

Depremın ilk saatlerinde uluslararası hukuk kurallarını da hiçe sayarak Haiti'nin başkenti **Port Prince**'deki tek havaalanını işgal edip kontrol altına alan ABD ordusu, BM'nin denetiminde hareket etmeyi de reddetmekte. Bu durum, Brezilya ile ABD arasında diplomatik bir sorunun oluşmasına sebep olsa da ABD emperyalizmi ülkeyi dünyaya bağlayan tek havaalanı üzerinde kontrolü bırakmadığı gibi bu sayede gelen yardımları da doğrudan denetlemektedir.

ABD emperyalizmi gerek havaalanındaki işgali ile gerekse de donanması ile ülkeye havadan ve denizden gelen yardımlara engel çıkarmakta ve önceliği asker taşıyan araçların gelişine vermektedir. Bununla beraber özellikle CNN ve diğer medya organları üzerinden yoğun bir kampanya ile Haiti'de kaos ve şiddetin hakim olduğu görüntüsünü yayarak işgalini meşrulaştırma gayreti içindedir. **Ancak aradan geçen haftaların ardından ABD emperyalizminin adaya insani yardım için değil askeri işgal için gittiği daha da netleşmiştir.** ABD ordusu Haiti'ye gönderdiği 10 bin askerin 3500'ünün nedenini ve görevini dahi açıklayamamaktadır.

ABD Dış İşleri Bakanı H. Clinton ABD askerinin adada yalnızca bugün ve yarın değil uzak gelecekte de kalacağını belirtirken BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon'un ABD askerinin adadaki BM'nin askeri gücünün komutasına girmesi çağrısı da reddedilmiştir. ABD yetkilileri askerlerinin BM güçleri ile koordine halinde olacağını eklemiştir. Ayrıca insani müdahalelerin sivil kurumlarca planlanıp uygulanması önerisini de reddeden ABD emperyalizmi tüm insani müdahalelerin Pentagon tarafından yönetileceğini de ilan etti.

ABD'nin tek tarafı olarak havaalanını işgal etmesinin ardından Brezilya Hava Kuvvetlerine bağlı yardım malzemesi ve personel taşıyan uçların inişine izin vermemesi, Kübalı doktorların ülkeye girişine engel çıkarılması, Küba'dan ve Venezuela'dan gelen gemilerin yanaşma-

sında sorun yaratması, bunun dışında Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünün gönderdiği tıbbi yardım malzemeleri içeren uçağa iniş izni vermemesi büyük tepki çekmektedir. Buna karşın askeri uçlara iniş izni verilmesi de protestolara sebep olmaktadır.

Kaos ve şiddet mi, yardımlaşma mı?

İlk günlerden itibaren Amerikan medyasının Haiti'deki deprem sonrası durumu drama-

tize etme çabaları da bağımsız gazeteciler ve yardım ekipleri tarafından yalanlanmaktadır. Örneğin BBC muhabiri iddia edilen aksine karanlık çöktükten sonra sokaklara çetelerin hakim olduğu, silah seslerinin duyulduğu, yağmanın olduğu vb. haberlerin gerçeği yansıtmadığını, sokaklarda rahatça gezildiğini belirtmektedir. Aynı zamanda geleneksel olarak kolektif değerlerin ön planda olduğu Haiti'de halk yardımlaşmanın, dayanışmanın örneklerini sunmaktadır. Jacmel Sinema Enstitüsü'nden Yönetmen **David Belle**, Amerikan medyasının magazinleştirme çabalarına karşı kaos ve şiddetin hakim olmadığını, tam tersine komşu-

ların birbirlerine yardımcı olduğunu, yardım çalışmalarına katılan yabancılara iyi şekilde davranıldığını, insanların sınırlı olanakları ile kurtarma çalışmaları yaptıklarını, ayakta kalmış evlerin hastanelere çevrildiğini ve geleneksel bakım tekniklerinin uygulandığını, insanların yine geleneksel törenlerle ölümlerini toplu şekilde gömdüklerini iletmektedir. El Cezire ise halkın beklentisinin havaalanına sürekli inen uçaklardaki yardımların, yiyecek, içecek ve ilaçların kendilerine bir an önce ulaşması olduğunu, seyrek bulunan ürünlerin ise paylaşıldığını açıklamaktadır.

Haiti'nin ABD emperyalizmiyle tarihi

Haiti 1915 yılında ABD tarafından işgal edilmiş ve ABD donanma askerlerinin ilk işi Haiti Merkez Bankası'ndaki tüm altınları el koyarak altınları New York'a göndermek olmuştur. Ayrıca Haiti Anayasası yeniden yazılmış ve yabancı mülkiyetine izin verilmiş, topraklar zorla büyük plantasyonlara-büyük tarımsal çiftliklere devredilmiştir. Haiti halkı işgale karşı direnmiş, bir dizi isyan örgütlemiştir. ABD emperyalizminin cevabı ise isyanın önderlerini katletmek, köyleri yakmak ve 30 bine yakın Haitiliyi öldürmek olmuştur. İşgalciler 1934'e kadar ülkede kalmış ve geride kendi eğitimleri Haiti Ordusunu bırakarak halkı ezmeye devam etmişlerdir.

1957'de hileli bir seçimle yönetime gelen **Papa Doc Duvalier** ve onun ölümünün ardından 1971'de rejimi sürdüren oğlu "**Baby Doc**" döneminde uygulanan terör rejimi ile 50 bini aşkın insan öldürülmüş, binlerce insan hapsedilmiştir. Bu dönemde Amerika'nın istekleri doğrultusunda yüz binlerce köylü şe-

hirle sürülüp saati 11 cente Amerikan şirketleri için t-shirt üretmeye zorlanmıştır.

1985-86'daki halkın başarılı ayaklanmasından Baby Doc paçasını zor kurtarsa da ardından askeri darbelerle yönetimi elinde tutan Haiti ordusu, aynı politikaları ve baskıları sürdürmüştür. 1991'de radikal bir rahip olan ve halkçı politikalara sahip olan **Aristide** seçimle yönetime gelmeyi başarmış ancak 9 ay sonra askeri darbe ile devrilmiş, binlerce taraftarı öldürülmüş, 60 bin kişi yurtdışına kaçmıştır.

Haiti'de baskılara rağmen istikrarlı bir düzenin kurulmaması, yani isyanın bastırılmaması sebebiyle Aristide ile anılan ABD 1994'de 20 bin Amerikan askerinin eşliğinde yeniden hükümete gelmesini sağlamıştır. ABD askerleri 1 yıl sonra ülkeyi terk etmiştir. Ancak Aristide'nin sonraki dönemdeki bazı icraatlarını beğenmeyen ABD emperyalizmi 2004'te yeni bir darbeye destek vermiş ve Aristide Orta Afrika Cumhuriyeti'ne sürgüne gönderilmiştir. 2004 Haziran'ında adanın "güvenliği" BM'ye bırakılmış ve çoğu Brezilyalı 7 bin BM askeri adaya yerleşmiştir. Depremden sonra ABD, askeri kontrolü yeniden ele geçirmiştir.

Haiti'deki depremden yıkım ve halkın yaşadığı yoksulluk ne kadarın ne de halkın suçudur. Tüm sorumluluk Haiti'yi yüzyıllardır halkın isteklerine rağmen baskıyla, işkenceyle yöneten ve ülkenin her türlü kaynağını sömüren **emperyalist-kapitalist sistemdir**. Obama yönetimi aksi yöndeki tüm propagandasına karşın Afganistan'da asker sayısını arttırmakta, Irak'taki varlığını korumayı sürdürmekte Yemen'de ve Filipinler'de yerel işbirlikçileri ile askeri operasyonlarını yoğunlaştırmakta, son olarak da depremle yıkılan Haiti'de ahılsızca hareket ederek adayı işgalin fırsatı olarak depremi kullanmaktadır. Buna karşı mücadeleli uluslararası alanda yoğunlaştırmamız ve enternasyonal dayanışmayı geliştirmemiz oldukça önemlidir.

HİNDİSTAN'DA OPERASYONLAR DEVRİMCİ DALGAYI YÜKSELTİYOR

Hindistan'da HKP(Maoist)'in önderliğinde süren devrim mücadelesi kritik bir aşamada. Son birkaç yılda önemli ilerlemeler sağlayan devrim mücadelesine karşı HKP(Maoist)'e ve Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'na (PLGA) yönelik tarihteki en büyük askeri saldırı düzenlenmektedir. Saldırı da merkezi hükümetin ve gerilla savaşının yürütüldüğü eyaletlerin kuvvetleri, eşgüdüm içinde polis ve askeri birlikleri seferber ederek karadan ve havadan gerillalara ve kurtarılmış bölgelere karşı geniş çaplı operasyon düzenliyor. Eylül'den bu yana süren operasyona karşı kahramanca bir direniş gösteren gerillalar, söz konusu operasyondan daha da güçlenerek ve savaşı büyütürerek çıkmayı hedeflemektedir.

Maoist Enformasyon Bülteni'nin 7 Kasım tarihli 11. sayısında yayımlanan **HKP(Maoist) Merkez Komite Siyasi Büro** belgesi, birleşik partinin altıncı yılında son bir yıldaki gelişmeleri toparlama amacını taşımaktadır. Buna göre Kongre'nin merkezi görev olarak belirlediği "**Üs Alanlarını inşa et, gerilla savaşını hareketli savaşa çevir, Halk Kurtuluş Gerilla Ordusu'nu Halk Kurtuluş Ordusu'na dönüştür**" şiarı doğrultusunda son bir yılda önemli adımlar atıldığını belirten belgede en önemli başarı olarak son bir yılda gerilla kuvvetlerinin çok daha fazla taktik karşı-saldırı düzenlediği ve yaklaşık 300 düşman askerini saf dışı bıraktığı belirtilmektedir.

İkinci olarak son bir yılda Dandakaranya denilen ve Orta ve Doğu Hindistan'daki beş eyaletin sınırların-

da yer alan ormanlık bölgedeki halkın siyasi iktidar organları güçlenmiş ve yayılmıştır. Halk iktidarı organları yüzlerce yeni köye yayılmıştır. Aynı zamanda halk iktidar organlarındaki mevcut sekiz departmana bir yenisini, **Ticaret-Sanayi Departmanı** eklemiştir.

Üçüncü olarak özellikle Batı Bengal eyaletinde silahlı kitle mücadeleleri gelişmiştir. Bu isyanlar doğrudan devleti ve polisi hedefleyen siyasi hareketlerdir. Özellikle **Lalgah'a** yedi ayı aşkın süredir devlet güçleri girememektedir. Bununla beraber Siyasi Büro, diğer ilerici, devrimci örgütlerle eylem birliği halinde örgütlenen eylemlerin niceliksel ve niteliksel olarak geliştiğini de eklemiştir. Bir diğer önemli başarı ise gerilla kuvvetlerinin başarılı bir operasyonla gündüz vakti mahkemeye getirilen MK SB üyesi **Sunirmal yoldaşı** kurtarılmasıdır. Yine SB belgesinde son bir yıldaki bir diğer önemli kazanım olarak da genel seçimlerde çağrısı yapılan boykotun geniş kitlelerce sahiplenilmesi ve çok çeşitli eylemlerle boykot sürecinin ülke gündemine taşınması gösterilmektedir.

Partiyi kitlelerle, önderliği kadrolarla birleştir!

Hindistanlı Maoistler son bir yıldaki en önemli sorun olarak üst düzey önder kadroların kaybedilmeye devam etmesini göstermiştir. Buna göre önümüzdeki süreç üzerine de belirli görevler kabul edilmiştir. **İlk olarak** Partinin Bolşevikleşmesi doğrultusunda ciddi adımlar atılacak,

proleter olmayan eğilimlere karşı çıkılacak, Maoist çalışma tarzı ve önderlik yöntemi her seviyede benimsenecek, partinin kitlelerle, önderliğin kadrolarla birliği geliştirilecektir.

İkincisi artan kriz koşulları doğru şekilde değerlendirilerek Partiye yeni üye alınması yapılması, parti güçlerinin ideolojik-politik seviyelerinin yükseltilmesi, düzeltme kampanyasının derinleştirilmesi, yine krizin de etkisiyle halk savaşının yükseltilmesi, silahlı mücadelenin daha geniş alada yürütülmesi, partinin kitlelerin derinliğinde inşa edilmesi SB tarafından görev olarak belirlenmiştir. Bunun yanı sıra partiyi ve gerillayı artan saldırılara ve baskılara karşı hazırlamak, sürekliliği sağlanmış bir önderlik yaratılmak amacıyla yeni önderlik neslinin yetiştirilmesi için özel planlara hayat vermek de Partinin önündeki görevdir. Bununla beraber diğer ilerici güçlerle özellikle ulusal azınlıkların hareketleri ile ortak çalışmaları geliştirmek, illegaliteye ve gizli örgütlenmeye özel önem vermek, ülke çapında etkin bir politik güç olabilmek amacıyla gündelik her meseleye müdahale etmek SB'nin belirlediği diğer görevlerdir.

Gerilla, halk denizinde balık

Bununla beraber **31 Kasım** tarihli **Maoist Enformasyon Bülteni'nin** 12. sayısında röportaj veren **HKP(Maoist) Sözcüsü Azad yoldaş** da askeri operasyona yönelik hazırlıklarından bahsetmektedir. Azad yoldaş saldırılara karşı gerillaların kahramanca direndiğini, Eylül ayının

üçüncü haftası yapılan ilk saldırıya karşı yalnızca 50 veya 60 kişilik gerilla birliğinin olmasına karşın düşman kuvvetlerinin püskürtüldüğünü örnek verdi. **Bunun nedeni olarak da gerillanın halkla bütünleşmesinin düşmanı yenmede kilit öneme sahip olduğunu vurguladı.** Düşmanın her hareketinin kitlelerce kendilerine bildirildiği için gerillanın uygun zamanda karşı saldırıya geçebildiğini ekledi. Yine Maharashtra'daki askeri operasyona karşı gerillaların belediye seçimlerine yönelik kitleleri seferber etmesinin düşmanın planlarını bozduğunu ilettili.

Gerilla halk denizinde bir balık gibi hareket edebilmektedir. Azad yoldaş komando birliklerinin silahlı halktan insanları öldürdüğünü, köyleri yaktığını, kadınlara tecavüz ettiğini söyleyerek kendi direnişlerinin halkla birlikte **meşru öz savunma mücadelesi** olduğunu açıklamaktadır. Maoistler tüm planlarını, politikalarını, stratejilerini, taktiklerini geniş kitlelerin katılımını içerecek şekilde hazırladıklarını, bu nedenle yok edilmelerinin mümkün olmadığını, kendilerinin bölgeden çıkarılması için tüm halkın da çıkarılması gerektiğini, eğer devlet zorla göçe zorlarsa mücadelesinin yeni topraklara yayılacağını, sınıf mücadelesinin kutuplaşacağını ekledi.

Azad yoldaş şiddete başvurmanın devlet olduğunu, komprador burjuvazinin ve çok uluslu şirketlerin çıkarları doğrultusunda, yer altı ve yer üstü kaynakları yağmalamak için halkı zorunlu göçe zorlayan, yoksul halka hizmet vermek bir yana karakollar inşa eden, yoksul halkı para karşılığı

ajanlaşmaya zorlayan, halka baskı uygulayanın sistem olduğunu, kendilerinin ise karşı-şiddet örgütlediğini ve halka işkence eden halk düşmanı unsurları ve silahlı güçleri hedef aldıklarını belirtmektedir.

Maoistler halkı koruyor

Azad yoldaş eğer gerillalar silahlarını bırakırsa feodal güçlerin, orman ve toprak mafyasının ve devlet güçlerinin saldırılarına karşı halkın kendisini nasıl koruyacağı sormaktadır. Düşman karşısında teknik ve sayı olarak güçsüz olmasına rağmen halk yanında olmasa Maoistlerin böyle bir hareket yaratmasının mümkün olmadığını söylemektedir.

Ayrıca baskı ve operasyonlar arttıkça gerilla kuvvetlerine katılımın da arttığını, Salwa Judum operasyonu sebebiyle belki 20 yılda alacakları mesafeyi 3-4 yılda geçtiklerini, bu saldırıdan çok daha güçlenerek çıkacaklarını, düşman saldırıdırca kitlelerin desteğinin arttığını vurgulamaktadır.

Maoistlerin bölgede hükümetin kalkınma stratejilerine engel olduğu iddialarını da reddeden Azad yoldaş hükümetin yoksul halkın yararına hiçbir çalışmasına engel olmadıklarını,

yoksa halkın desteğini çekeceğini ancak bu iddianın yalan olduğunu söylemektedir. Halkın % 77'sini kölece yoksulluk içinde yaşatan, milyonları günde 20 rupi ile yaşamaya zorlayan, son 10 yılda 20 bin köylünün intihar etmesini sebep kim diye eklemektedir. Tam tersine kendilerinin alternatif kalkınma projelerine hayat verdiğini açıklamaktadır.

Hükümetin kendilerine terörist demesinin nedeninin Maoistleri bir siyasi parti olarak tanımak ve savaş gerçekliğini reddetmek olduğunu belirten Azad yoldaş devletin böylece uluslararası savaş hukukuna uymadığını yollarını aradığını iddia etmektedir. "**Ülkedeki en büyük iç tehdit**" olarak, 2 bin karakolu etkileyen, 17 eyalette 200 bölgede faaliyet yürüten bir silahlı güce karşı devletin savaş açtığının açık olduğunu belirtmektedir.

Hindistanlı Maoistler gerek gerilla bölgelerindeki direnişleri ile gerek ezilen ulusların örgütlenmeleriyle imzaladıkları ittifak anlaşmalarıyla gerekse legal alanda güçlendirdikleri inisiyatifle tüm ülke genelinde devrimci mücadeleyi büyük bir kararlılıkla yükseltmektedirler.

Güvencesiz işçiler ve taşeronlaştırma

Sınıfa Yönelen Saldırlara Karşı Örgütlenmeye Yoğunlaşalım!

Emperyalist-kapitalist sistemin 1970'li yıllarda derinleşen krizini aşmak için 1980'lerde başlattığı neo-liberal politikalar, yeni bir dönemin başladığının belirgin sinyalleriydi.

1980 sonrası reel ücretlerdeki düşüş, 1973-1980 yılları arasındaki düşüşe oranla daha fazla oldu. Enflasyon oranı hızla arttı. Buna karşılık tekel kârlarının artışı azami hıza ulaştı. Gelir dağılımındaki uçurum büyüdü. "Yeni-den yapılandırma" süreci ile emperyalizmin çıkarlarını sağlama almayan her şey, her ilişki biçimi, her ekonomik-örgütsel-geleneksel şekilleniş yeniden biçimlendirilip değiştirildi.

Bunun anlamı; toplumsal üretimin emperyalist ihtiyaçlar ve iç pazarın ihtiyaçlarına göre ayarlanması; ekonomik liberalizmin getirdiği serbestiyle iç kaynakların emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi, dahası özelleştirme, taşeronlaşma ve esnek çalışma şekillerinin değişik biçimleri altında emeğin daha da insafsızca sömürülmesidir. **Bunun anlamı;** iç ekonomik süreçlerin, uluslararası sürecin hizmetinde sözde "verimlilik" çizgisinde emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlenmesidir.

Bunun anlamı, kapitalist emperyalist ülkelerin çözemediği krizin yarı-sömürge ülkelere ihraç edilerek hafifletilmesidir. Bunun için de ilk elden yapılması gereken özelleştirme ile KİT (Kamu İktisadi Teşebbüsleri) ve benzeri kuruluşların devlet kapitalizmi niteliğine son vermek, bu alanları sermayenin özelleştirilmiş hareket alanı haline getirmek ve bu ekseninde devleti her alanda küçültmektir. Ekonomiden ulaşım, eğitime ve sağlığa ve hatta savunmaya dek her alanda özelleştirme politikası uygulanmakta ve bu en hayati alanlar bile küresel mali sermayenin yönetimi, gözetimi ve denetimine sokulmaktadır. Bu, **köleleştirmedir. Bu, dizginsiz bir boyun eğdirmedir.**

Yalnızca iktisadi teslimiyet değil, aynı zamanda siyasal, askeri teslimiyettir ve bunun da ötesinde sermayenin ideolojik boyun eğdirmesidir.

Türkiye'de en vahşi neo-liberalizm uygulamasını 90'lı yılların sonlarına kadar nispeten geciktiren, yavaşlatan, perdeleyen bir etken sınıfsal-siyasal mücadelelerdir. '89 bahar eylemleri, 90'lı yıllardaki kamu emekçilerinin mücadelesindeki yükseliş, DİSK ve KESK'in kurulması ve genel olarak devrimci ve ulusal hareketin yükselişi ara dönem olarak emperyalist politikaları yavaşlatmıştır. Fakat özellikle sosyalist maskeli sosyal emperyalizmin yüzünün açığa çıkmasından sonra meydana boş bulan emperyalizm tüm gücüyle ekonomik-askeri ve ideolojik saldırılarını gerçekleştirmekte vakit kaybetmemiştir. Mevcut sınıf hareketi bu saldırıları durdurmayı başaramamıştır.

Özellikle bu süreçte "küreselleşme" bazı çevrelerce kutsanmış, emperyalist-kapitalist sisteme tüm kaynakları ve çalışma koşullarıyla

biat edilmesi gerektiği dillendirilerek işçi sınıfının kafası bulanıklaştırılmaya çalışılmıştır. Emperyalizm, kendisi için yaşamsal öneme sahip olan neo-liberal politikalara karşı ülkede en diri örgütlülükler olan başta devrimci ve komünistler olmak üzere, ulusal hareket, sendikalar; kısacası emperyalist-kapitalist sisteme muhalif tüm örgütlenmelere bu süreçte hem askeri hem siyasal hem de -özellikle- ideolojik saldırılarını yoğunlaştırmıştır. (Hapishanelere saldırılar, faili meğul cinayetler, işkenceler...)

2001 krizinden sonra özellikle özelleştirmeler son hızla gerçekleşmeye başlamış ve egemen sınıflar krizin faturasını her dönem olduğu gibi işçi ve emekçilerin sırtına yüklemek için gerekli hukuksal altyapıyı sermayenin isteği doğrultusunda gerçekleştirmiştir. Neo-liberal politikalar baş döndürücü bir hızla uygulanırken işçi ve emekçilerin çalışma/yaşam koşulları, demokratik ve örgütlenme hakları TC tarihinde eşî görülmedik bir biçimde budanmaya başlanmıştır. (Yeni İş Kanunu, TMY, Kamu Reformu Yasaları, Personel ve Yerel Yönetimler Yasaları vb...)

Sermaye özellikle son 3 yılda içinde bulunduğu krizin yükünü hafifletmek için saldırıların dozajını artırmıştır. Bu saldırıların daha da artacağı görülmektedir.

Güvencesizler ve İşsizler Çığ Gibi Büyüyor!

Talan, sömürü ve yıkım saldırılarından nasibini en fazla alan kesim, gerek örgütsel (ve siyasal) gerek ekonomik (yoksulluk ve zamlar) gerekse de sosyal yaşam ve değerlerinde (psikolojisinde/ideolojisinde) sayıları gitgide artan **güvencesiz işçiler ve işsizlerdir.** Çalışma koşulları, aldıkları ücret ve işten atılmalar konusunda en kötü konumda olmalarının yanı sıra işçi sınıfı içerisinde **en yoksul** ve **en örgütsüz** kesimi oluşturmaktadırlar. Öyle ki, işçi sınıfının toplamı üzerinden hareket edersek:

Türkiye'de kamu çalışanları hariç bırakıldığında ücretlilerin sendikalaşma oranı 1998'de yüzde 22.2 iken 2007'de bu oran yüzde 6.1'e inmiştir. Özel sektörde çalışan işçilerin sendikası olma oranı 1995'te yüzde 7.8 iken, 2007'de bu oran yüzde 3.4 düzeyinde kalmıştır. Bu rakamların 2009 yılında, hele kriz sonrası çok daha fazla azaldığını tahmin etmek ise zor değil.

Bugün yine devletin verilerinden hareketle Türkiye'de toplam işçi sayısı Temmuz 2009 itibarı ile 5.398.296'dır. Sendikası sayısı ise 3.232.679, yüzdeliği ise % 59.88 olarak hesaplanmıştır. Fakat Sosyal Güvenlik Kurumu'nun

Bağ-Kur ve SGK kayıtları incelendiğinde toplam işçi sayısının 13 milyon civarında olduğu görülmektedir.

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, Ağustos ayında istihdamdaki toplam nüfus 22 milyon 108 bin olurken, bunun 10 milyon 105 bin kişisini herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna kaydı bulunmayanlar oluşturdu. Ücretli ve yevmiyeli olarak çalışan toplam 13 milyon 50 bin kişiden yüzde 27.6'sını oluşturan 3 milyon 597 bin kişinin kayıt dışı çalıştığı belirlendi. İşveren olarak faaliyet gösteren 1 milyon 236 bin kişiden yüzde 27.4'ünü oluşturan 339 bin kişi ile kendi hesabına çalışan 4 milyon 427 bin kişiden yüzde 68.8'ini

oluşturan 3 milyon 45 bin kişinin de sosyal güvenlik kaydı yok. Ve kayıtdışı çalışanların oranı geçen yıla oranla artarak % 45.7 oldu.

Yani toplam ücretliler içerisinde % 65'lik büyük kesim hiçbir güvencesi olmayan işçilerden oluşmaktadır. Sanayi, hizmet ve tekstil işkollarında sektörlü ağırlıklı omuzlayanlarda güvencesiz işçilerdir. Türkiye ihracatının motor sektörünü oluşturduğu söylenen tekstil sanayinin % 90'ı fason üretim yapan şirketlerden oluşmaktadır ve bu şirketlerde çalışan işçilerin % 80'i kayıt-dışı çalışmaktadır.

Metal ve petro-kimya iş kolunda büyük fabrikaların içerisinde **üretim süreci parçalanarak** taşeronlaştırılmıştır. Bu işkollarında, büyük şirketler üretimlerinin oldukça büyük bir bölümünü fason üretim yapan ve adına yan sanayi denilen küçük ve orta boy işletmelere kaydırmış durumdadırlar. **Otuz kişinin altında işçi çalıştıran işyerlerinde İş Güvencesi Kanunu uygulanmamaktadır.** Bu nedenle fason üretim yapan küçük ve orta boy işyerleri neredeyse tamamen kayıtdışı çalışmaktadır. Belediyelerde yürütülen hizmetlerin neredeyse yarısı müteahhit şirketler tarafından yürütülmektedir ve bu şirketlerin işçileri genellikle geçici işçilerdir. Temizlik, güvenlik, pazarlama gibi sektörlerde de aynı durum yaşanmaktadır.

Yine neo-liberal politikalar sonucunda kamu hizmetlerinin küçültülmesi ve sermayeye peşkeş çekilmesiyle; yani **taşeronlaştırma** ile özellikle hizmet sektöründe (eğitim, sağlık, belediyeler...) özelleştirmeler sonucu ise kamunun petro-kimya, haberleşme, enerji, liman, sanayi ve diğer sektörlerinde güvencesizler ordusuna yeni işçiler katılmıştır. Günümüzde kamu kurumları ve fabrikaların; yemekhane, temizlik, ulaşım, park-bahçe, bilgi işlem üniteleri ve güvenlik bölümleri, alt işverenlere yani taşerona devredilmiş durumdadır. Kamu ve özel sektörde işçilerin önemli bir bölümü taşeron firmalar eliyle hizmet sunuyor. Kamuda sadece devlet hastanelerinde görevli memurların üçte biri oranında taşeron işçi çalıştığı belirtiliyor. Buna özel sektör çalışanları da eklendiğinde, Türkiye'de taşeronlaşmanın ulaştığı boyut görülecektir. Kamuda milyonlarca ifade edilen güvencesizler yığını oluşmuştur.

Artık işçi güvencesizliği kabul ettiği zaman iş bulabilmekte, bir yönüyle de geleceksizliğe, umutsuzluğa ve örgütsüzlüğe zorlanmaktadır. Yine sermayenin özellikle finans sektörü ve haberleşmedeki hizmetlerinde son yıllarda **çağrı merkezi** çalışanlarının sayısı ve sayıları 400 bini aşan **özel güvenlik ordusunun** çalışma koşullarına bakıldığında düşük ücretle uzun çalışma saatleri ile güvencesizler içerisinde yeni ve ayrı bir yoğunluk oluşturmaktadırlar. Yine **ev işçiliği** de çocukları bünyesine katarak giderek yaygınlaşmaktadır.

Ekonomik krizle beraber son iki yılda yaklaşık **2 milyon kişi işsiz** kaldı. Devletin açıklamaları bile işsiz sayısını 5 milyonlarda gösterirken; gerçek rakamlar 7-7.5 milyon civarında işsiz işaret etmektedir. Dahası 2010 yılında 1 ile 1.5 milyon arasında işsiz bu rakama dâhil olacağı varsayılıyor. **İşsizler içerisinde özellikle eğitim seviyesinin eskieye nazaran daha yüksek kesimlerin fazlalığı ayrıca değerlendirilmesi gereken bir gerçeklik olarak duruyor.** Ki yaklaşık 400 bin işsiz öğretmen atama beklemektedir. Özellikle özel eğitim kurumları ve kamuda öğretmen adayları (ücretli veya vekil) yoğun emek sömürüsüne tabi olan bir kesimdir. Yine son dönem işsiz kalkanlarda yaklaşık 400 binle sanayi ve hemen arkasından **hizmet sektörü** gelmektedir.

Topyekün Saldırlar İşyerleri ve Yaşam Alanlarına Girecek Devam Ediyor!

Emperyalizm ve yerli uşaklarının neo-liberal politikaları ve üretim ilişkilerindeki ihtiyaçlarına paralel (esnek üretim, fason, taşeron, ev işçiliği, çocuk işçiliği, staj sömürü vb.) işçi sınıfı ve emekçilerin toplumsal dokusunda birçok tahribat ve değişim yaşandı ve yaşamaya de-

vam ediyor. Özellikle üretimin geleneksel tek fabrika çıkışı yerine çoklu ve dağınık parçalı hal alması emek sömürüsünün de toplumsallaşmasını, sömürü çemberinin gitgide genişlemesini beraberinde getirdi.

Bu parçalılık hali aynı zamanda işçi sınıfının örgütlenmesinde kendi içerisinde bir olumsuzluğu barındırmaktadır. Güvenceli işçilerin dahi haklarının büyük bir aymazlıkla ellerinden alınmaya çalışıldığı şu süreçte güvencesiz işçilerin hak arama, hesap sorma bilincini geliştirme ve buna yönelik örgütlülükler oluşturma sorunu daha önemli hale gelmiştir.

Üretimin örgütlenişindeki değişiklikleri, işçi sınıfının kendi içerisinde geçirdiği değişimleri ve sendikaların durumunu ortaya koyduğumuz her yerde işçi sınıfının örgütlenmesinde emekçi mahallelerdeki çalışmaların öneminin arttığını belirtmiş oluruz. İşçi sınıfının büyük kısmının güvencesiz/geçici/taşeron işlerde çalıştığını, ağırlıkla küçük atölyelerde ve sanayi bölgelerinde örgütsüz bir konumda yoğun bir sömürüye maruz bırakıldığını belirttik. **Ve bu üretim birimleri önemli oranda emekçi mahallelerinde veya onların etrafındadır.** Bu alanlarda işyeri temelli örgütlenmenin zorluğu semt çalışmalarını düne nazaran daha da fazla bu örgütlenme çalışmasına yoğunlaşmasını gerekli kılmaktadır. Onlarca farklı işyerinden ve küçük atölyeden işçiler mahallelerde biraraya gelmektedir. Geçici işlerde çalışan, her an işten atılma korkusu yaşayan ve işsizlerle aynı kitle içerisinde bulunan işçi sınıfının önemli bir bölümü de buralarda toplanmaktadır. Bunlara ayrıca kadın ve çocuk emeğini de eklemek, bu sömürünün ev ve semt ayağını özellikle belirtmek gerekir.

İşçi sınıfı içerisindeki faaliyetlerimiz salt çalışan işçi ile sınırlanamayız. İşçinin ailesiyle birlikte değerlendirilmesi ve bunun gereklerine uygun olarak faaliyetin örgütlenmesi şarttır. İşçi sınıfı içerisinde işyerleri ve semt ekseninde geçmişte yaratılmış önemli mücadele deneyimleri bulunmaktadır. Patronlara ve devlete karşı mücadelede bu mücadele tarzının başarısı pratikte kanıtlanmıştır. Bu gibi önemli deneyimler, genellikle sanayi bölgesindeki ve semtteki işçilerin büyük oranda aynı insanlardan oluştuğu özgün durumlarda gerçekleşmektedir. Ancak mahalleler aracılığıyla fabrika ve işyerlerinde örgütlenmenin ve tersinden fabrika ve işyerleri üzerinden mahallelerde örgütlenmenin irili-ufaklı onlarca pratiği de bulunmaktadır.

Tüm bu belirttiklerimiz, emekçi mahallelerdeki faaliyetçilerin, işçi sınıfı içerisinde işyeri/semte temelli örgütlenme faaliyetinde, işçi sınıfının geniş bölüklerinin örgütlenmesinde oynadığı önemli rolü ortaya koymaktadır. Merdiven altı atölyelerde çalışan işçilere, semtlere yakın sanayi bölgelerindeki işçilere, hizmet sektöründeki işçilere, sokak işçilerine ve bu işçilerle ayrıtırlamayacak durumdaki işsizlere ulaşmada ve onların örgütlenmesinde mahalleler büyük bir önem kazanmıştır.

İşçi sınıfının işsizliğe, yoksulluğa ve hak gasplarına karşı tepkisi direniş, eylem ve grevlerle her gün biraz daha kendini hissettirmektedir.

Son yıllarda parça parça yaşanan direniş, işgal, eylem ve grevlerle önemli bir birikim sağlayan ve yeneden toparlanma eğilimleri gösteren işçi hareketi gelecek açısından umut vericidir. Krizin etkisinin 2010 yılında daha fazla hissedileceği, hazırlanan bütçe programı ve özelleştirme kapsamına alınan kurumlarla birlikte düşünüldüğünde önümüzde günlerin oldukça sıcak geçeceği görülmektedir. İşçi sınıfı kazanılmış haklarının gasp edilmesine, özelleştirmeye, taşeronlaştırılmaya, işsizliğe ve yoksulluğa karşı önümüzdeki günlerde gücünü ve birliğini çok daha güçlü bir şekilde ortaya koyacaktır. TEKEK işçilerinin direnişi ile önemli bir aşamaya ulaşan sınıfın hareketi daha geniş kesimleri kucaklayarak, ciddi kazanımlarla yola devam edecektir.

2009 yılında gerçekleştirilen özelleştirmeler ve krizle birlikte işsiz sayısı önemli oranda artarken güvencesiz çalışanların koşulları daha

İşçi sınıfının öfkesi harlanırken; "Yakına ama ileriye"

da ağırlaştı. Sendikası ve güvenceli işçilerin sınıfın çok küçük bir bölümünü oluşturduğu gerçekliğinden yola çıkan **Devrimci Demokratik Sendikalar Birlik** faaliyetlerinin merkezine güvencesiz, taşeron işçileri ve işsizleri koydu.

En ağır çalışma koşullarında hiçbir sosyal güvenceye sahip olmadan çalışan işçiler, aynı zamanda işçi sınıfının en fazla sömürülen ve örgütlenmeye en açık kesimini oluşturmaktadır.

Taşeronlaştırmanın üretimim tüm dallarını adeta bir ahtapot gibi sardığı günümüzde güvencesiz işçilerin örgütlenmesi büyük ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır.

Güvencesiz işçilerin örgütlenmesi perspektifi ile hareket eden DDSB; İşçi-köylü Gazetesi ve Yeni Demokrat Gençlik ile birlikte bu yöneliminin bir ayağı olarak güvencesiz işçilerin yaşam alanları olan semtlerde bir dizi panel örgütledi, örgütlemeye devam edecek. İşçi sınıfı hareketine yönelik ilginin artırılması ve DDSB'nin daha

geniş kesimler tarafından tanınması amacıyla da taşıyan çalışmalar TEKEK işçilerinin güvencesiz çalışma anlamına gelen 4-C'ye karşı yürüttüğü direnişle birlikte daha da anlam kazandı. **"Yakına ama ileriye"** şiarı ile yürütülen faaliyet işçi sınıfı ile bütünleşmek adına atılan küçük, mütevazı ancak gelecek açısından oldukça önemli bir adımdır.

23 Ocak Cumartesi-Sargazi

Bu adımlardan biri, Sarıgazi'de Munzur Kültür Derneği'nde düzenlenen ve işçilerin çalışma koşullarının anlatılmasıyla başlayan etkinlikte atıldı. 12 Eylül AFC'si sonrasında artan özelleştirmelerin işçi sınıfı içerisinde sendikası oranında yarattığı tahribat dile getirildi ve egemenlerin; işçiye, bir sınıf olduğunu unutturma politikalarının ve işçinin kendine, emeğine yabancılaştırılmasının, yaşanan bilinç kırılmasında en önemli öğe olduğu vurgulandı.

Sancaktepe Belediyesi'nde çalışan

ve Genel-İş üyesi bir dinleyici, belediye içerisinde örgütlü olmanın giderek zorlaştırıldığını anlattı. Sendikalarına yönelik baskıların arttığına da dikkat çekerek, sendika levhalarının bile "çevreye rahatsızlık veriyor" denilerek indirildiğini, bir sendikandan asla bir siyasi yapının tekelinde olmaması gerektiğini söyledi ve yeni Belediye Kanunu'nun incelenmesi gerektiğini de sözlerine ekledi.

Belediye işçisinin ardından semtlerde nasıl çalışmalar yapılması gerektiği üzerine bir tartışma yürütüldü. Güvencesiz işçilerin ve işsizlerin büyük bir oranını gençlerin oluşturduğuna, işçi kadınların örgütlenmesine önem vermek gerektiğine ve ilk olarak yaşanan yerin incelenmesinin önemli olduğuna vurgu yapıldı.

24 Ocak Pazar-Soğanlı

Haykırış Kültür ve Sanat Derneği'nde düzenlenen söyleşi de her ne kadar kötü hava koşullarından etkilenmiş olsa da yaşanan tartışmalar ile

olduğu olumlu geçti. İşçi hareketi ve DDSB'nin önemine değinildi, DDSB anlayışının '89 Bahar Eylemleri'nde ve Kazlıçesme direnişindeki mücadele tarihi anlatıldı. Özelleştirmelerle birlikte güvencesiz işçi ve işsiz oranlarında artış yaşandığı ve bu işçileri bilinçlendirme ve örgütlemeye çeşitli yerel semt çalışmaları düzenlenmenin gerekli olduğu üzerine tartışıldı.

Etkinlikte söz alan bir tekstil işçisi, çalıştığı yerde yaşadığı sorunları anlattı. Hiçbir sosyal güvencesi olmadan, yevmiye usulü çalıştıklarını, bazen iş olmadığını ve patronun işçiler arasında ayrımcılık yaparak, onları birbirine düşürmeye çalıştığını söyledi. Tekstil işçisi, çalışma koşullarının ne kadar esnek olduğunu kanıtlayan bir örnek verdi. Çalışma saatlerinin ve mesailerin düzensiz olduğunu, Pazartesi sabah atölyeye girip, Perşembe ayrıldıklarını anlatan işçi, geceleri

ni iki saat uykuyla geçtiklerini ve üç gün boyunca güneş yüzü görmediklerini söyledi.

Söz alan bir diğer tekstil işçisi de, atölyede işçilere genellikle arabesk müzik dinletildiğini, böylece işçilerin "kaderci" anlayışa sürüklenmeye çalışıldığını söyledi. Tekstil fabrikasında çalışan bir işçi de, küçük yerlerde genellikle, "hemşericilik" ya da "akrabalık" gibi feodal bağlar yoluyla işçilerin sömürüldüğünü ve örgütlenmesinin önüne geçildiğini anlattı.

Etkinlik, **Grup İsyan Ateşi'nin** müzik dinletisi ve çekilen halaylarla sona erdi. (İstanbul)

100 yıllar sürse de ezildikçe direnecek, susturulmk istendikçe haykıracağız

100 yıl... 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar Günü ilan edilmişinden bu yana geçen koca bir 100 yıl... Binlerce yıldır ezilenin de ezileni olan biz kadınların yine ezildiği, iki kat sömürüldüğü bir 100 yıl...

100 yaşında bir kadına sorsak bir kadın olarak neler yaşadın diye, neler neler anlatır kim bilir bize... Hangi coğrafyadan olursa olsun, hangi dili konuşursa konuşsun bir kadın en çok acılarını anlatır... Nasıl aşıldığını, nasıl dövüldüğünü, nasıl eve tutsak edildiğini... Bazısı anlatacak hikâyem yok der ve gerçekten anlatacak bir hikâyesi yoktur. Çünkü her günü aynı geçmiştir; çocuk bakımı, ev işi, yemek yapımı... Bazısı biraz olsun kafasını dışarı çıkarabildiğini, çalıştığını söyler. Anlatacak hikâyeleri de vardır. Ama hikâyeleri yine mutsuz sonla biter... Aynı üretip az para aldıklarını söylerler. "Patronumuz tarafından tacize uğradık" derler belki de. Sefaleti anlatırlar, mutfaklarında tencerenin, sobalarının kömürün olmadığını, çocukları aç kaldıkça, üşüdükçe nasıl üzüldüklerini dile getirirler... Niye diye sorsan, niye 100 yıldır, binlerce yıldır böyle diye sorsan, "kader", "kadınız böyle gördük, böyle biliriz; niyesini hiç düşünmedik" derler. Yaşamamın, "gerçekten yaşamamın" bile çok görüldüğü biz kadınların soru sormasına bile ezenlerin tahammülü yoktu bu 100 yılda da.

Ama bazılarımız her şeye rağmen sorduk sorularımızı. Susmamız istense de söyleyeceklerimizi -bazen cılız, bazen kuvvetli- söyledik. Çılgılık olmasa da bir uğultumuz oldu her zaman. Anlatacak acılı hikâyelerimiz olduğu gibi kader diye yutturulan zincirlerimizi kırma irademiz de vardı. En çok ezilindik, şiddeti de tacizi de, sefaleti, açlığı da en çok biz gördük; ancak grevlerin, direnişlerin, çağları sarsan kavganın vazgeçilmezi olduk yine. Yılın her günü, üretmenin, yaşamın ve bu yüzden mücadelenin her anında vardık. Ancak 8 Mart'ın özel bir yeri vardı. Bundan tam yüzyıl önce Clara Zetkin'in önerisiyle 8 Mart'ı Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edildi. 8 Mart 1857'de de düzenle savaşmanın bir parçası olan biz kadınlar yine mücadele ediyorduk. New York'ta tekstil işçisiydik. Yine hakkımız alınmıyordu elimizden ve greve gittik. Yine "ayp ettik" yine "fazla olduk"; üstelik kadındık, "elimizin hamuruyla" direnmeye kalkmıştık. Ve tabii ki katledildik. Korkutamadılar bizi ne olursa olsun, yas tutmadık. Emekçi kadın için ayrı bir yeri olan

bu günü her yıl görünmeyen emeğin, alanları daha çok doldurduğu bir gün haline getirdik. Sadece 8 Martlarda değil, her an çifte sömürüye, bizi köleleştiren bu kör olası düzene baş kaldırdık.

100 yıl geçti... Ne çilemiz ne de direnişimiz bitti... Yüzyıllar sürse de ezildikçe direneceğiz, yüreklerimize acılar salacaklar yine ama biz o acıları ateşlere, isyan ateşlerine çevireceğiz..

Neden kadın sorununu ve 8 Mart'ı sahiplenmeliyiz?

Bir süre önce kadın sorununa ilişkin var olan eksikliklerimizin çok olduğunu, bu soruna

daha çok ilgi göstermenin, çalışmalarını çoğaltmanın önemli olduğu belirlemesini bir kez daha yaparak; çevremizdeki kadın arkadaşların da yoğun ilgisi ve emeği ile birçok alanımızda kadın çalışmalarını başlattık ve başlatıyoruz.

Ancak hala bu konuda birçok eksik barındırıyoruz. Ezilen kadınları örgütlemekteki eksikliklerimiz zaten mevcut, ancak bu bir yana hala bizzat kendi bilinçlerimizde belli ve önemli eksikliklerimiz var. 8 Mart'ın yaklaştığı şu günlerde bu eksikliklerimizin bir kez daha masaya yatırılması gerekiyor.

Değiştirme, dönüştürme iddiası olan insan-

ların ve bu insanların olmasa olmaz aracı olan örgütlerin, en çok ezileni, en ağır sömürüye maruz kalanları örgütlemeye büyük önem verdiği hepimizce aşikârdır. Bu düzenden en çok sorun yaşayan kişi alternatif arayışı da en çok olan kişidir.

Bu bilimsel gerçekliği bilen, bu doğrultuda faaliyet yürüten bir örgütlülüğün, bir devrimcinin işyerinde iki kat sömürülen, erkekle aynı ücreti daha az ücret alan, iş bulma sıkıntısını en çok yaşayan; evde, tarlada gece gündüz çalışıp emeği görünmeyen, eve hapsedilen, okuma hakkından bile yoksun bırakılan, bütün bunların yanında sık sık şiddet gören, tacize uğrayan, töre adı altında öldürülen kadınların örgütlenmesine önem vermemesi anlaşılır bir durum değildir.

Bunca sömürüye, baskıya, şiddete maruz kalan kadının yeni bir gelecek yaratma iddiasındaki önemi fark edilmelidir. Ezilenin de ezileni olan kadınların örgütlendikleri zaman, nasıl kendilerini, hayatı yeniden ve yeniden üretebildiklerini tarih boyunca verilen sınıf ve kadın mücadelelerinden de çok iyi biliyoruz.

Egemen sistemin hayatın birçok alanını kadınlara kapatmaya çalıştığını, en çok da kadınları politikadan dışladığını hepimiz tespit edip söylüyoruz. Ancak kadın da olsak erkek de olsak benzer anlayışın üzerimizde etkileri olduğunu görmemiz gerekiyor. Düzen kadınları kadın kimliğinden kaynaklı politik arenadan dışlarken; bizler, çifte sömürüye maruz kalan, baskı ve şiddet gören kadını safımıza katmanın, bu baskılara maruz kalan kadınları başta kadın sorunu olmak üzere yaşadıklarımıza karşı duyarlılaştırmanın hayati derecedeki önemini görmeliyiz.

Göğün yarısı kadınlar olmadan hem nicelik olarak hem de nitelik olarak mücadelenin hiçbir zaman yeterince güçlü olamayacağı açıktır. Her ne kadar dünya üzerindeki gelirin çok küçük bir kısmına sahip olsa da, sadece kayıt altına alınabilen verilere göre dünyada üretilen ürünlerin yarısı kadınlar tarafından üretilmektedir. Ülkemizde de feodal baskıyı en yoğun hissedilen kesim olan binlerce kadın, Türkiye halkının mücadelesinde de olmasa olmaz bir konumdadır.

Kadın sorununa neden sahip çıkmalı-

YIZ sorusuna verilen yanıt sadece kadının sayısal varlığı ve direngenliğinden dolayı mücadelemiz için vazgeçilmez oluşu ile sınırlı değildir. Egemen sınıfların yönettiği her saldırı karşısında devrimcilerin ezilenin yanında olması bir zorunluluktur. Devrimci, ilerici her eyleme, talebe sahip çıkmak, söz konusu saldırıya tepki göstermek bizim görevimizdir. Bu saldırılara gereken tepkiyi vermemiz için aynı zamanda belli tespitler yapmamız, araştırmalar ortaya koymamız gerekmektedir. Bu zorunluluklar, bir devrimci için olmasa olmaz noktada olan görevler kadın sorunu için de önümüzdedir.

Bu bilinçli hareket ederek tarihten süzülüp gelen kadına yönelik baskıyı bir devrimci bir ruhla göğüslemeli, düzen içerisinde de kadının durumunu iyileştirmenin çabasını vermeyi ihmal etmemeliyiz. Bu çabanın sadece devrimci kadınların sorumluluğunda olduğu kanısına ise hiçbir zaman kapılmamalıyız. Sistemin bütün parçalarına, bütün saldırılarına karşı her birimizin mücadele ettiğini aklımızdan çıkarmamalıyız. Kadın sorununa duyarlılık ve çözüm konusunda kadınların yeri başkadır, bu sorunu yaşayanlar ve esas muhataplar onlardır. Ancak erkekler kadın sorununu içselleştirmese bir yere varılamayacağı da bir gerçektir. Bu yüzden kadın çalışmalarına tahammülsüzlük, küçümseme yerine erkek yoldaşlarımızın, sınıf kardeşlerimizin de kadın çalışmalarına gereken önemi ve emeği ortaya koymaları gerekmektedir.

Kadın sorunu, kadın çalışmalarını sürekli gündemimiz, kadınları daha çok örgütlemek sürekli hedefimiz olmalıdır. Kadın sorununun 8 Martlara sığdırılması karşı çıkmamız gereken en önemli anlayışlardan biridir. Burjuva feminist anlayışın da zaman zaman öne sürdüğü "bırakın bari 8 Mart bizim olsun" bakış açısı eleştirilmelidir. Mücadelenin her alanında, sisteme karşı yürütülen her faaliyette zaten kadının olmasa olmazdır. Ancak 8 Martlarda kadın sorununun istesek de istemesek de daha çok gündemimize girdiği bir gerçekliktir. Hem kitlerde, hem devrimci ve demokrat kamuoyunda, hem de burjuva feodal basında kadının ezilmişliği ve mücadelesi çokça yer bulmaktadır. Böyle bir günde suskun kalmamak, içi boşaltılmak istenen 8 Mart'ın ve kadın sorununun nasıl ele alınması gerektiğini doğru bir bakış açısıyla dilelendirmek gerekmektedir.

Yine bir 8 Mart yaklaşıyor. Bu yıl 100. yılını kutlayacağımız Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne, buna bağlı olarak kadın sorununa vermemiz gereken önem büyüktür. Birçok alanımızda kadın çalışmalarının mütevazı de olsa başladığı, içerisinde kadınların da önemli bir yer tuttuğu işçi direnişlerinin gündeme damgasını vurduğu, emperyalist krizin yoğun etkilerini işsizlikle zamlarla sürdürdüğü şu günlerde tüm gücümüzle 8 Mart'ı örgütleyelim. 8 Mart'ın 100. yılında 8 Mart'ın yıllardır içini boşaltmaya çalışan burjuva zihniyete inat gerçek anlamda sorunun muhatapları olan kadınları yoğun olarak kattığımız, coşkulu, militan eylemler ortaya koyalım.

(Ankara Yeni Demokrat Kadın İnişiyatı)

YORUMSUZ

- * **30 Ocak:** Şiddet gördüğü eşinden ayrılarak İstanbul'da babasının yanına yerleşen **Dilek Kırmızı**, babasının silahından çıkan kurşunla öldürüldü.
- * **29 Ocak:** Antep'te yaşayan **Emine Aslan**, boşanmak istediği ancak ailesinin baskısıyla vazgeçtiği eşi tarafından kurşunlanarak öldürüldü.
- * **28 Ocak:** Çorum'da üniversite okuyan Tuğçe Genç, barışmak istemediği eski sevgili tarafından bıçaklandı.
- * **27 Ocak:** Diyarbakır-Sur'da, **Tü-lavî Kaya** adlı kadın, sokak ortasında bıçaklı saldırıya uğradı.
- * **26 Ocak:** Samsun'da 2006 yılının Mayıs ayında kaçırılan ve bir hafta boyunca Cengiz Karakoç ve arkadaşlarının tecavüzüne uğrayan **A.K.**'nin mahkemesinde, tecavüzün planlı olmadığını belirten Yargıtay'ın talebi doğrultusunda suçlulara ceza indirimi yapıldı.
- * **24 Ocak:** Van-Caldıran'da, 14 yaşındaki **D.B.**, ailesinin Çorum'da yaşayan bir tanıdığıyla zorla evlendirildi. Çocuğun dışarıdan yardım istemesi üzerine jandarma eve baskın yaparak evdekileri gözaltına aldı.
- * **21 Ocak:** İstanbul-Maltepe'de, **H.A.** adlı genç kadın, kısa bir süre önce boşandığı eşi tarafından sırtından bıçaklandı.
- * **21 Ocak:** Konya-Meram'da, **Vahide Kaval** adlı kadın, evinin kapısının önünde otururken motosiklele geçen biri tarafından telle boğazı sıkılarak taciz edildi.
- * **21 Ocak:** İstanbul-Bayrampaşa'da, bir tekstil atölyesinde çalışan **P.Ö.**, eski sevgilisi tarafından "başka biriyle nişanlandığı" gerekçesiyle kaçırılarak tecavüze uğradı.
- * **20 Ocak:** Kütahya'da, 16 yaşındaki **G.G.**'nin doğum yapması üzerine durum polise bildirilince, G.G.'nin yaklaşık bir yıl önce 7 kişi tarafından tecavüze uğradığı öğrenildi.
- * **20 Ocak:** Bursa'da, **Ayşe Ay** isimli kadın, eski sevgilisi tarafından "2 bin TL istediği" gerekçesiyle 17 yerinden bıçaklandı.
- * **20 Ocak:** Trabzon-Sürmene'de, 13 yaşındaki **M.**, evlerine gelen yakını tarafından ailesi uyku ilacı uyutulduktan sonra kaçırıldı.
- * **20 Ocak:** İstanbul-Fatih'te, aynı işyerinde çalıştığı "arkadaşı" ile birlikte yılbaşında eğlenmeye giden **A.Ö.**, gittikleri yerde, "arkadaşının" yanında gelen biri tarafından tecavüze uğradı.

Kadının "kurtuluşunun" adı: İntihar

İntihar eden kadınların hiç de küçümsenemeyecek bir kısmı aslında intihar etmiyor, çeşitli fiziksel ve psikolojik baskılarla intihar etmeye zorlanıyor

"Diyarbakır, Cizre, Nusaybin ve Batman'da 5 gün içerisinde 4 kadın intihar girişiminde bulundu, bu girişimlerin ikisi ölüm ile sonuçlandı, 2 kadın ise yaşam mücadelesi veriyor."

"Amed'de yaşayan Hediye Demirel'in dayısının oğlu ile evlendirilmek istenmesi üzerine ağabeyinin evinin 5. katından atlayarak intihar etti. Bunu gören ikiz kardeşi Kadriye Demirel de aynı yerden atlayarak hayatına son verdi."

"Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde 16 yaşındaki B.Ç. adlı genç kız silahla başına ateş ederek yaşamına son verdi."

Yukarıdaki haberlerden verilen kesitler son birkaç günün intihar bilançosu. Gün aşırı şahit olduğumuz kadın cinayetlerine son dönemde kadın intiharları da artarak eklendi. Özellikle Kürt illerindeki kadın intiharlarına her geçen gün yenileri ekleniyor. Gündeme gelen kadın intiharlarına yönelik çözümlerin üretilmemesi halinde artarak devam edeceği ise yapılan araştırmalar ile uzun yıllar öncesinde de tüm çıplaklığı ile gözler önüne serilmişti.

Kadın intiharları değil kadın cinayetleri...

Yaşanan intiharlardan daha acısı da var ki intihar etmek bile daha çok içimizi acıtıyor. Bazen kadının kendi iradesi ile gerçekleşmiyor, kadın töreler eşliğinde intihara zorlanarak "intihar süsü verilmiş bir cinayetin" kurbanı olabiliyor. Artan kadın intiharları üzerine yapılan incelemeler, aktarılan deneyimler, tanıklıklar gösteriyor ki intihar eden kadınların hiç de küçümsenemeyecek bir kısmı aslında intihar etmiyor, çeşitli fiziksel ve psikolojik baskılarla intihar etmeye zorlanıyor. Bu yolla da kendileri açısından sadece "utañ kaynağı" olan bir kadını öldürdüğü için aile üyelerinden hiçbirisinin başı yasalarla belaya girmemiş oluyor. Kadınlar cephesinden durum bu iken intiharları daha doğrusu kadın cinayetlerini engellemeye dönük devlet tarafından da herhangi bir adım atılmıyor.

(İzmir'den bir Yeni Demokrat Kadın)

Yağmuru kim döküyor, K.A kaç inek ediyor!

İkiyüzlü olan bu sistem bir yandan "namus" adı altında kadına ölümü reva görüyor, bir yandan da çocuk da olsa satılmasına "namus" kılıfını uyduruyor

K.A 12 yaşındaydı, ilk evlendiğinde... Daha doğrusu başlık parası olan 4 ineye zorla evlendirildiğinde! Yani daha küçük bir çocukken Sezen Aksu'nun "Ünzile"si olmuştu. Aksu, Ünzile'nin kaç koyun ettiğini soruyordu, K.A 4 inek ediyormuş! "Eşi", 29 yaşındaydı K.A adlı çocuğun... Çocuk yaşta çocuğu olacaktı, hamileydi K.A! Bu yaşta o da kadın olmanın yükünü taşımaları, karnından sipası, sırtından sopası eksik olmamalıydı! Ki "eşi" de, ona sürekli şiddet uyguluyordu. K.A, "baba evi"ne döndü. Ama "baba" K.A'nın "eşinden" kaçmasına sinirlendi ve K.A'ya çocuğunu düşürtene kadar şiddet uyguladı! Şiddet ve hakaret de etse artık "baba evi"nde idi. Ama "kadın"dı ve yine taliplisi(!) çıkmıştı. "Baba" ellerini ovuşturuyordu, bu kez kızını 10 bin TL'ye sattı. Ama bu kez de damat ile kızını sattığı parayı(!) alamayan "baba" arasında kavga çıkınca trajedi açığa çıktı. Erkeği kadın tüccarına dönüştüren erkek egemen zihniyet, kadına çocuk olma şansını dahi tanımıyor. İkiyüzlü olan bu sistem bir yandan "namus" adı altında kadına ölümü reva görürken, bir yandan da çocuk da olsa satılmasına yine bu sistem altında "namus" kılıfını uyduruyor.

(İstanbul'dan bir Yeni Demokrat Kadın)

Kadın intiharlarında basına yansıyan 15 günlük bilanço!

* **29 Ocak:** Urfa'da yaşayan **D.D.**, ailesi tarafından zorla evlendirilmeye çalışılınca. Kendini asarak intihar girişiminde bulundu.

* **29 Ocak:** Şırnak-Cizre'de yaşayan **Hatice Uca**, eşi ve kendi aileleri arasındaki husumetten kaynaklı kendini asarak intihar girişiminde bulundu.

* **28 Ocak:** Şırnak-Cizre'de, 16 yaşındaki **L.D.**, aşırı dozda ilaç alarak intihar girişiminde bulundu. L.D.'nin daha önce üç ay hapis hanesinde kaldığı ve sürekli oradaki işkenceleri anlattığı söyleniyor.

* **24 Ocak:** Diyarbakır-Bağlar'da yaşayan tek yumurta ikizleri **Hediye** ve **Kadriye Demirel**, kardeşlerden birinin zorla dayısının oğluya evlendirilmeye çalışılması nedeniyle evlerinin 5. katından atlayarak intihar ettiler.

* **23 Ocak:** Batman-Beşiri'de, 14 yaşındaki **M.Y.** adlı çoc-

cuk, silahla vurulmuş halde ölü bulundu. M.Y.'nin, korucu olan babasının silahıyla intihar ettiği iddia ediliyor.

* **22 Ocak:** İzmir'de, lise son sınıfta okuyan **Gizem Karara**, "dayanacak gücüm kalmadı" yazılı bir not bırakarak intihar etti.

* **20 Ocak:** Sakarya'da, **Gamze Ay** isimli öğretmen, boşandığı ve kızlarının yanında kaldığı eşinin evlendiğini duyunca intihar etti.

* **19 Ocak:** Batman-GAP Mahallesi'nde yaşayan 14 ya-

şındaki Z.K, kendini evlerinin 7. katından boşluğa atarak intihar etti.

* **18 Ocak:** Şırnak-Cizre'de, 15 yaşındaki **Fatma Malakoç** isimli çocuk, kendini asarak intihar etti.

* **17 Ocak:** Diyarbakır'da, **Meryem Özer**, aşırı dozda ilaç içerek intihar girişiminde bulundu.

* **15 Ocak:** Mardin-Nusaybin'de yaşayan **B.A.**, erkek kardeşiyle tartıştıktan sonra, kendini evin tavanına asarak intihar girişiminde bulundu.

Tarih sahnesinde özel mülkiyetin ortaya çıkışından itibaren var olan ezen-ezilen sınıflar arasındaki mücadelede, safını ezilen sınıfların tarafında belirleyen, insanın insana kulluğunu yok etmek için daima savaşanlar olmuştur dünyanın dört bir yanında.

İnsanların köle olarak satıldığı, yaşama hakkının bile köle sahibine ait olduğu zamanlardan bugünlere gelinceye kadar "zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur" deyip mücadele edenler, sömürü düzeni ortadan kalkıncaya kadar da var olacaktır. Kölelik sistemine başkaldıran Spartaküslerden, Pir Sultanlara devralınan bu gelenek Marks ve Engels'le birlikte bilimsel bir içerik kazanarak yoluna devam etmiştir. Büyük Ekim Devrimi ve Çin Devrimi'nin somut pratikle-

Onlar, kavgada bilicimiz ve pratiğimizdir

riyle daha da gelişerek Marksizm-Leninizm-Maoizm seviyesine ulaşan bu mücadele, ülkemiz özgülünde de yankısını Proletarya Partisi'yle bulmuştur.

Mustafa Suphi'nin Kemalist faşist diktatörlük tarafından katledilmesinden 50 yıl sonra onun ettiği tohumlardan filizlenen Proletarya Partisi 38 yıllık mücadele tarihi boyunca ağır bedeller ödemiş, yüzlerce şehit vermiş ancak yine de yolundan sapmamıştır. Proletarya Partisinin güneşe yolladığı ilk şehidi olmuştur **Meral Yakar**. Ardından **Ali Haydar Yıldızlar**, **İbrahimler**, **Ahmet Muharrem Çiçekler** buzu kırıp yolu açmıştır. Bu topraklar üzerinde halk safında yer almanın, halka yol göstermenin kolay olmadığını bilen ve mücadelenin tüm bedellerini göze alarak serlerini bu yoldan esirgemeyen şehitlerimiz umut olmuştur yarınlar.

Günü geldiğinde gözaltında, işkencelerde, hapsedilerde halka karşı olan görevlerini eksiksiz bir şekilde yerine getiren yoldaşlarımız, günü geldiğinde dağ başlarında Partizan yürekler olup zalimden hesap sormuş, halkın bilenen öfkesinin adı olmuştur.

Onlar için yaşamı anlamlı kılan şey; onurlu bir mücadelenin yiğit nefesleri olmak, haksızlığa karşı baş eğmemek ve karanlığı parçalayan kızıl birer meşale olmaktır. Bu uğurda ailelerini, çocuklarını, sevdiklerini bırakıp mesken eylemişlerdir dağlar. Ve gün gelmiştir silah elde

düşüp tohum olmuşlardır toprakta. Tıpkı **Ayfer Celepler**, **Mesut Denizler**, **Leyla Karataşlar**, **Aşkın Güneller**, **Dilek Polatlar** ve **Mehtap Karalar** gibi.

Onlar, zifiri karanlıkları, zindanları, dağların doruklarını direnişleri ile aydınlatanlar oldular. Onlar, tüm koşullara rağmen bilinçleri ile tohum ektiler. Onlar ölümü direnişleri ile yenerek bu topraklarda tohum oldular. Onlar, kanları ile ekilen tohumları büyüttüler.

Onlar, sınıf savaşımının ateşinde yaşıyor!

38 yıllık tarihimizde yitirdiğimiz yoldaşlarımızı ve tüm devrim şehitlerini andığımız şu günlerde onları anmanın yolu bıraktıkları kızıl bayrağı daha da yükseklere taşımaktan geçmektedir.

Emperyalistlerin aşırı kâr hırsı ile ortaya çıkan ve arz yuvarlağını aşarak dünyalaşan ekonomik kriz dünya halklarına dönük gerçekleşen sömürü talan politikalarını artırmaktadır. Egemenlerin çıkarlarına dayalı gerçekleştirilen bu saldırılarla birlikte özelleştirmeler artmış, milyonlarca insan işsizler kervanına katılmış, açlık ve yoksulluğa terk edilmiştir. Ancak işçi ve emekçilerin, ezilen Kürt ulusunun tüm bu saldırılara karşı mücadelesi durmaksızın devam etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar, direniş, eylem ve grevlerle açlık ve yoksulluktan başka bir yaşam sunmayan bu düzene karşı mücadeleyi yükseltmektedir. Mücadele; Kürt ulusunun imha ve inkârı karşı sokağa taşan öfkesinde, 25 Kasım'da ülkenin dört bir yanında yaşamı durduran grevde, Ankara'da TEKEK işçilerinin direnişlerinde, Esen-

yurt ve itfaiye işçilerinin eylemlerinde, Antep'te greve giden Çemen Tekstil işçilerinin yüreklerinde yankısını bulmaktadır.

Şehitlerimizi anmanın bugün için güncel anlamı; milliyetçi-şoven saldırılara karşı güçlü bir barikat örmek, Kürt ulusunun demokratik taleplerini daha fazla sahiplenmek, işçi sınıfı ve emekçi yığınlarla daha fazla bütünleşmekten geçmektedir. Onların uğruna yaşamlarını verdiklerini ideallerini yaşatmanın yolu buradan geçmektedir.

Onlar, yaşamı uğruna ölecek kadar çok sevdiler!

31 Ocak günü saat 13.00'te Sarıgazi Bölge Hastanesi önünde bir araya gelen Partizan kitlesi alkış ve ıslıklarla yürüyüşe geçti.

Kitlenin en önünde **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri** (PŞTA) imzalı "Önce çocuklarımızı savunuyorduk şimdi onların düşüncelerini" yazılı pankart ve **Partizan** imzalı "Devrim ve komünizm şehitleri ölümsüzdür" yazılı İbrahim Kaypakkaya, Süleyman Cihan, Kazım Çelik ve Mehmet Demirdağ'ın resimlerinin bulunduğu pankart açıldı. Proletarya Partisinin ölümsüzleşen savaşçıların resimlerinin taşındığı eylemde "Ağapatron devletini yıkacağız halk iktidarı kuracağız", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez yaşasın halk savaşı" sloganları haykırıldı. Çevrede bulunan insanların yoğun ilgisini çeken eyleme halk alkışları ile destek verdi. Sarıgazi Mezarlığı'nda sona

eren yürüyüşün ardından burada Mehmet Demirdağ ve Polat İyit'in mezarları ziyaret edildi. Okunan şiirlerin ardından saygı duruşu gerçekleştirildi.

Anmada Partizan adına bir açıklama okundu. Şehitleri anmanın önemine vurgu yapılan açıklamada ekonomik kriz ve bu eksende gerçekleşen saldırılara değinildi. Ayrıca, şehitleri anmanın devrim mücadelesine daha bir cüretle sarılmak olduğu belirtildi. PŞTA tarafından bir metin okundu. Bu metinde Spartaküs'ten devralınan ateşin ülkemizde Mustafa Suphilerden, İbrahimlerden, Denizlerden Mahirlerden ve Mazlumlardan geçerek ezilenlere umut olduğuna vurgu yapıldı.

Proletarya Partisi militanları; Onlar geçmişimiz ve geleceğimizdir!

Anmada TKP/ML militanları tarafından TKP/ML-TİKKO yazılı pankart da açıldı. Pankartın açılması kitlede büyük bir coşkuyla karşılandı. Kitle hep bir ağızdan "Yaşasın Partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TİKKO, TMLGB" sloganlarını gür bir şekilde haykırdı. Militanların yaptığı açıklamada, emperyalist-kapitalistlerin sistemli saldırılarına karşı direnişi büyüten şehitlerin yolundan gidileceğine vurgu yapılırken, Nepal, Filipinler, Hindistan'da yakılan devrim ateşinin ülkemizdeki temsilcileri olan şehitlere devrim sözü verildi.

Açıklamanın ardından parti marşı okundu. Grup **İsyan Ateşi** türkülleri ile şehitlerimizin yüreklerindeki umudu ezgilerle, notalara döktü. Anmada ayrıca **Seyit Küleçli** ve **Nergiz Gülmey**'in mezarlarına karanfiller bırakıldı.

Barbara Anna Kistlerin annesini, yoldaşını sonsuzluğa uğurladık!

21 Ocak 1993 tarihinde TKP/ML TİKKO gerillaları ile devlet güçleri arasında çıkan çatışma sonrasında Munzur Dağı'nın dondurucu soğuşuna yenilerek Dersim toprağına düşen yoldaşımız, Dersim halkının Kinem'i Barbara Anna Kistler'in annesi **Rosemaarie Michael**, 13 Ocak Çarşamba günü İsviçre'nin Zürih kentinde yaşamını yitirdi.

Seksenli yıllarını deviren Rosemaarie Michael duyarlı-demokrat kimliği ile tanınıyordu.

Sokak eylemlerinin, 1 Mayısların, Davos protestolarının değişmeyen genç eylemcisiydi.

Michael, 15 Aralık 1927 yılında dünyaya geldi. Üç çocuk annesi Michael çocuklarını tek başına büyüttü. Yaşamı boyunca toplumsal eşitsizliklere karşı mücadele etti. Otonom Gençlik Merkezi ve uyuşturucu bağımlısı gençler için kurulan bir yardım kuruluşunun çalışmalarında yer aldı. Aynı zamanda Revolutionärer Aufbau'nun aktif bir faaliyetçisiydi. Çocuklarına da devrimci-sosyalist kültürü aşıladı. Çocukları ile birlikte siyasi faaliyetler yürüttü. Ciddi sağlık sorunları yaşamasına rağmen elinde bastonu ile devrimcilerden bir an

olsun ayrılmadı. İsviçreli Revolutionärer Aufbau (Devrimci Kuruluş)'un eylem annesiydi.

Barbara, özgürlük ve komünizm uğruna savaşmak için Türkiye'ye geleceğini söylediğinde ona destek oldu. İstanbul'da tutuklandığında maruz kaldığı işkenceyi protesto etmek amacıyla Barbara'nın avukatı ile birlikte yapılan basın açıklamasına katıldı. Barbara'nın bir yoldaş olarak onunla gurur duyuyor ve bunu "Kızım la-yık olan bir duruş sergilemek istiyorum" sözleri ile dile getiriyordu. Michael'in vasiyeti üzerine onunla birlikte Barbara'nın resmi de defnedildi ayrıca mezar taşına Barbara'nın da ismi kazınacak. Rosemaarie Michael, 25 Ocak günü Zürih Sihfeld Mezarlığı'nda düzenlenen bir törenle toprağına verildi. Cenaze törenine **TKP/ML**, **MKP**, **MLKP** ve Revolutionärer Aufbau katıldı.

Dersim dağlarında adeta efsaneleşen Barbara (Kinem) yoldaşımıza devrimci-sosyalist kültürü aşılayan aynı zamanda aktif bir eylemci olarak devrimcilere yüreğini açan Rosemaarie mücadelede daima yaşacaktır.

Onlar savaşın ateşinde yaşıyorlar!

Gülsuyu-Gülensu Partizan

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinde canlarını feda eden devrim ve komünizm şehitlerini anma haftasına girdiğimiz bu önemli süreçte Gülsuyu-Gülensu İşçi-köylü okurları olarak, mahallemizdeki bulunan Erol Özel, Yaşar Yiğit, Hatice Dilek ve Perihan Çolak yol-

daşların mezarlarını ziyaret ederek bir anma gerçekleştirdik.

Erol Özel yoldaşın mezar başında saygı duruşuyla başlayan ve "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Erol Özel yoldaş ölümsüzdür" sloganlarını attığımız anma etkinliğimiz, Partizan adına yapılan açıklamadan sonra ant içerek sonlandırdık.

Dersim YDG

24 Ocak günü Dersim'de Partizan okurları ve YDG'liler tarafından örgütlenen Hrant Dink şahsında devrim ve demokrasi şehitlerini anma etkinliği, devrim ve komünizm şehitlerini anma haftasının tarihçesi hakkında yapılan konuşmayla başladı. Ve slayt gösterimiyle devam etti. Pertek Müzik Grubu'nun yapmış olduğu müzik dinletisiyle de son buldu.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Niyazi Sezgin

Dersim Mazgirt ilçesi İbimahmut köyünde dünyaya gelen Niyazi Sezgin, Babaocağı köyü Tülük mezrasında 24 Şubat 1988'de halk savaşçıları ile faşist devlet güçleri arasında çıkan çatışmada toprağına düştü.

Komsomol'dan şehitleri selamlama

Elimize e-posta kanalıyla geçen bir habere göre Komsomol militanları **İstanbul Sarıgazi**'de pankart asma eylemi gerçekleştirmişlerdir. Konuyla ilgili elimize geçen bildiride şu ifadeler yer almaktadır:

"Partimizin 1978 yılında yapılmış olduğu I. Konferanstan bu yana ilan ettiği Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası, dünya ve Türkiye devrim mücadelesinde şehit düşmüş binlerce devrim şehidini andığımız özel bir hafta olarak bizler için önemli bir yere sahiptir.

Bu bilinçle hareket ederek biz de Parti ve Devrim Şehitlerini anmak için **23 Ocak** Cumartesi günü sabaha karşı Sarıgazi Demokrasi Caddesi üzerine

"Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür **TKP/ML-TMLGB**" yazılı bomba süsü verilmiş pankart astık."

Erzincan'da yazılama eylemi

Halk Ordusu'nun ilk komutanı Ali Haydar Yıldız ve Vartanik'te şehit düşen yoldaşlarımız için 24 Ocak Pazar günü Erzincan Cumhuriyet Mahallesi'nde "**Ali Haydar Yıldız Ölümsüzdür**", "**İbo Yaşayor**, **TİKKO Savaşıyor**" TKP/ML imzalı ve ayrıca TKP/ML, TİKKO ve TMLGB yazılılamaları yapılmıştır.

Pusula

Demokratik merkezîyetçilik üzerine -2-

Sorunun daha iyi anlaşılması için yeniden Mao yoldaşa başvurmak istiyoruz: "Eleştiri ve özeleştirir bir yöntem türüdür. Halk içindeki gelişmeleri çözmeye yöntemidir ve bunda kullanılacak tek yöntemdir; kullanılacak başka hiçbir yöntem yoktur. Ama tam bir demokratik hayata sahip olmazsak ve Demokratik Merkezîyetçiliği doğru bir şekilde uygulamazsak, bu eleştiri ve özeleştirir yöntemi uygulanamaz."

Her fırsatta partinin tüm organlarına, oluşturulan tartışma platformlarına eleştiri-özeleştirir silahı mutlaka girmelidir diyoruz; bu silahın olmadığı yerde canlılık, üretkenlik, gelişme olmaz diyoruz. Ama başka bir şey daha söylüyoruz: Oluşan demokratik ortamda eleştirilerini özgürce dile getirmek nasıl bir haksızlıkta, burada karara dönüşen düşünceleri hayata geçirmek de bir görevdir. Haklar görevlerle birlikte anlam kazanır; hakkını kullanıp görevini unutanlar, eleştiri-özeleştirir silahını da hiçleştiriyor demektir.

Parti işleyişinin, çalışma tarzının temel direklerini görmezden gelenler, bunu hiçe sayanlar -haklı olsalar dahi- haklılıklarını kurala uygun değil, kural dışı bir tarzda ifade ettikleri için yalnızca haksız bir duruma düşmezler aynı zamanda bütüne zarar verirler. **Bu demektir ki; bireyin haklı olduğuna inanması tek başına yetmez, haklılığını doğru yöntemlerle dile getirmesi ve başkalarını da ikna edecek kadar sabırlı ve soğukkanlı olması gerekir.**

Küçük burjuva düşünüş tarzı eleştiriye, muhalifliğe sevdalı; özeleştiril tutuma öfkeli ve tepkilidir; başkasını yargılamada oldukça bonkör, ama yargılanmaya-sorgulanmaya karşı tahammülsüzdür. Tüm bu gerçekler bize neyi gösteriyor? Bu gerçekler bize, bir partide demokratik merkezîyetçilik ilkesinin adına layık bir tarzda uygulanması, o partinin proleterleşme düzeyinden bağımsız değildir. İdeolojik, siyasal ve örgütsel düzeyde sınıfın gerçek kimliği konusunda ileri düzeyde bir çizgi yakalayan bir parti, bu il-

keyi esasta uygular. Bu da parti yaşamında hem fiktörel düzeyde bir zenginlik yaratır hem de irade ve eylem birliğini daha da güçlendirir.

Bu konuda üzerinde durulması gereken diğer önemli bir nokta ise; demokrasi ile merkezîyetçilik arasında kurulan yanlış ilişki-kiden kaynaklı olarak ortaya çıkan olumsuz sonuçlardır. Tarihi tecrübeler ışığında bu olumsuz sonuçları şöyle özetlemek mümkündür: Kimi partiler bazı tarihi süreçlerde merkezîyetçiliği, bazı süreçler de ise demokrasiyi her şeyin merkezine oturtmuşlardır. Yani bu durum kimi politik partilerde ana politika haline gelmiştir. Proleter düşünüş tarzı her iki uç yaklaşımı yadsır. İdeolojik gıdasını küçük burjuva düşünüş tarzından alan kimi çevreler, koşulların arkasına da gizlenerek bu ilkenin uygulanmazlığına dair yaklaşımlar sergilemektedirler. Elbette ki proleter devrimci saflarda demokratik merkezîyetçilik ilkesinin uygulanmasında içine düşülen zaafı duruşlar, bu yanlış anlayış sahiplerini daha da cesaretlendirmektedir. Her şeyden önce hiç kimse yaşadığımız ülkenin gerçekliğini görmezlikten gelmiyor. Tam tersine bu gerçeklik içinde de demokratik bir tartışma ortamının

yaratılacağı inancı vardır. Buna inananların, bunun gerçekliğini kavramayanların uygulamada ciddi sorunlar yaşamaları, onu imkansız olarak görmeleri kaçınılmazdır.

"Bir şeyin imkansız olduğuna inanırsanız, aklınız bunun neden imkansız olduğunu ispatlamak üzere çalışmaya başlar. Ama bir şeyi yapabileceğinize inandığınızda, gerçekten inandığınızda, aklınız onu yapmak üzere çözümler bulma konusunda size yardım etmek için çalışmaya başlar." (Dr. David J. Schwartz)

Bu değerlendirmede öne çıkarılması gereken sonuç şu: Partili mücadelede, partili yaşamda devrim partisi içinde demokratik merkezîyetçilik ilkesinin sahip olduğu tarihsel önemi kavırsak, her somut duruma uygun olarak bu ilkeyi en geniş şekilde uygulamaya çalışırız. Tüm mesele devrimin aracı olan partide, bu ilke doğru tarzda uygulanmadığı zaman yaratacağı canlılığı, gelişmeyi, mücadele içindeki etki düzeyini görme siyasal olgunluğunu gösterme noktasında düşümleniyor. Söz gelimi, bugün her fırsatta örgütlü güçlerin, sürecin sorunlarını çözmeye konusunda aktif bir duruma getirilmesinden söz ediyoruz; kitlelerin sorunları izleyen

değil, çözümde rol alan ve çözümün bir parçası olmaları gerektiğini ifade ediyoruz. Peki tüm bunlar nasıl sağlanır? **Tüm bunlar iradi çabalarla, yaratılacak demokratik tartışma ortamlarıyla sağlanır.** Ve örgüt bilinci, örgütlülük bilinci, irade ve eylem birliği bu tartışma süreçlerinde daha bir bilince çıkarılır.

Yine düşüncelerin özgürce ifade edilmesi, partinin bütününde varolan objektif tablonun görülmesini daha da kolaylaştırır. Üst kademeler altların fikirlerinden beslenmelidir; kitlelerin bizim hakkımızdaki fikirleri öğrenilmelidir; söylemlerinin gerçek manada hayat bulması için de demokratik bir ortamın yaşamın her alanında yaratılması gerekir. Ve merkezîyetçilik de bu demokratik temeller üzerinde inşa edilmelidir. Demokratik temeller, yani demokratik tartışma ortamları üzerine inşa edilmeyen bir merkezîyetçilik kişilerin egemenliğine yol açar. Şef tipi bir örgütlenmenin hakim olduğu bir ortamda ise, demokratik merkezîyetçilik ilkesi uygulanamaz. Bu ilkenin teorik olarak savunulmasının veya bu tür örgütlenmelerin tüzüklüklerinde bu ilkenin olmasının da pek pratik bir değeri yoktur. Çünkü söylemle pratik arasında uyumsuzluk vardır.

ATEŞ ÇEMBERİNDEKİ ÜLKE: FİLİPİNLER (1)

— Gerilla bölgeleri ilk kez bir gazeteciye açıldı —

MUSTAFA KILINC

Filipinler denilince insanların aklına hemen fırtınalar, tayfunlar, depremler gelir. Ateş çemberinde bir ülke Filipin. Eylül ayının son haftasından itibaren Filipinler'de, Ekim ayı da dâhil üç kez tayfun yaşandı, şiddetli yağışlar oldu. Bu doğal felaketler sonucu binden fazla insan yaşamını kaybetti. Tabi böyle bir durumda Filipinler'e gitmem, bu fırtınanın etkilerini görmekten kaynaklanmıyordu. **Kayıpların yoğun yaşandığı bu ülkede başka bir fırtına daha esiyor.**

Bildiğiniz gibi bu uluslararası araştırmamızın asıl amacı ezilen, sömürülen sınıflar, uluslar için bir umut kaynağı olan, bir umut özelliği taşıyan gelişmeleri, hareketleri yerinde incelemek ve bunları sizlerle paylaşmak. Bir anlamda umut taşıyıcılığı yapan bir çalışma bizimkisi. Bunun ilkinin geçen yıl Nepal'de yaptık. Nepal'deki halk savaşının başarısını, Nepal devriminin geldiği aşamayı ve bu arada Nepal'in coğrafyasına, sosyo-ekonomik yapısına, tarihine ilişkin de bilgiler sunmuştuk. "Nepal Gerçeği" adıyla bir kitap çıkardık ve bir de film yaptık. Yeni Özgür Politika Gazetesi'nde de bu konuya ilişkin bir yazı dizisi çıkmıştı.

Şimdi de Filipin araştırmamızla karşınızdayız. Filipin araştırmamız da yakında hem kitap hem de film olarak sunulacak. Bu defaki araştırmamız çok daha kapsamlı oldu.

Filipin araştırmamızın en önemli özelliklerinden biri **ilk kez** gerilla bölgelerinin, uluslar arası anlamda, bir gazeteciye açılması oldu. Evet, gerilla bölgelerinin kapıları bize tümüyle açıldı. On beş gün gerilla bölgelerinde gerillalarla yaşadık. Filipinli gerillaların özelliklerini, yapısını, halk savaşının durumunu yerinde inceledik. Bu arada Filipin halkının durumunu da yerinde görme fırsatı bulduk. Ancak bu defaki araştırmamız hiç de kolay olmadı. Büyük zorluklar, tehlikeler yaşadık.

Kısa bir özet de olsa Filipinler'e ilişkin birçok bilgiye bu yazı dizisiyle kavuşmuş olacaksınız.

On bir saat 45 dakikalık direkt bir uçuştan sonra 3 Ekim (2009) Cumartesi günü Manila Havaalanı'na indik. Uzun ama yorgunluk yaratmayan bir yolculuk. Güneşin çok daha erken doğduğu noktaya yolculuk heyecanı yorgunluğu engelliyor. Yorgunluğa inat insanın içinde güzellikler yaratan ve yaratılan her güzelliğin etkisiyle bir dinçlik yaşıyor insan.

Başkent Manila'ya vardığımızda tayfunlu yağışların etkisini sokaklarda, bazı evlerde hemen görüyoruz. Sokaklarda siska bacakları üzerindeki kafasına naylon geçirip yağmurdan kurtulma ısrarıyla koşuşturan insanlar da Manila'nın bir felaket daha yaşayacağı korkusu yaratıyordu adeta.

Dev bir metropol Manila. Binalarının, evlerinin çoğu eski de olsa kocaman gökdelenler de oldukça dikkat çekici.

JİPDİ

Filipinler'de şehir içi ulaşımın ulusal kimliği haline gelmiş jipdiler. Çok ilginç görüntüler sergiliyor bu jipdiler. Uzun burunlu, kiminde önünde kocaman bir Mercedes yıldızı, içine yan yana sıkıştırılmış ama halinden çok memnun yolcularla, egzozundan siyah dumanlar ve öküzlü bağırtısıyla jipdiler çok ilgi çekiyor. İlerken de binerken de kafanız neredeyse yere degecek kadar eğilmek zorunda kalıyorsunuz. Gerçi boyları itibarıyla Filipinliler de durumda daha az eziyetle işin içinden çıkıyorlar. Sohbetimizin bir yerinde sözü beni buraya çeken asıl fırtınaya getiriyorum. **"Çatışmalar var mı?"** diye arkadaşına sorunca hiç duraksamaksızın **"evet"** diye cevaplandırıyor. **"Ama bunlar medyada bilinçli bir şekilde yansıtılmıyor. Bizim tarafımızda kayıplar olduğu zaman dahi medya bunları haber yapmıyor. Hatta bizim eylemlerimiz bazen Moro İslami Kurtuluş Cephesi yaptı diye veriliyor"** şeklinde tepki veriyor Filipinli arkadaş. Bunların iki nedeninin olduğunu belirtiyor. **Birincisi**, komünistlerin gücünü kitleler nezdinde yok göstermek, **ikincisi** de, eylemleri Morolara (İslamcılara) yükleyerek ve Moro'nun eylemlerini ön plana çıkararak Müslümanlara karşı

Hıristiyan düşmanlığı geliştirmek ve böylece Hıristiyan inancındaki kitleleri yanına çekmek. Filipinler'de Müslümanlar özellikle Amerika tarafından potansiyel suçlu olarak gösteriliyor. Amerika'daki 11 Eylül İki Kuleler olayında Filipin hükümeti bir yasa çıkararak Filipinler'deki Müslümanların boyunlarına Müslüman olduklarını gösteren kimlikler taşımalarını zorunluluğu getirilmiş. Bu zorunluluk daha sonra kaldırılmış. Ancak bu defa da hükümete, Amerika'ya uşaklık özelliklerini göstermek isteyen bazı Müslümanlar bu kimliği halen taşıyorlarmış. Yani egemenler, emperyalistler için "iyi Müslüman" olduklarını ispatlıyorlarmış.

Manila'daki bu iç karartıcı hava arkadaşın, **"devlet ilerici, yurtsever, devrimci ve komünistlere karşı infazlar, baskı, imhacı şiddet eylemleri, çabalarına şiddetle devam ediyor"** şeklindeki anlatımıyla daha da kararıyor. En son yaklaşık bir ay önce Manila'da yaşlı bir papaz devletin karanlık güçleri tarafından öldürülmüş.

İşgalci, egemen güçlerin hep kullandıkları din Filipinler'de ters de tepebiliyor. Bu çok önemli gelişmeyi Filipinli komünistler, devrimci güçler sağlamış. Din devlete karşı güçlü bir halk hareketinin yaratılmasında önemli bir örgütlenme aracına dönüştürülmüş. Papaz da bunun için öldürülmüş.

Filipin devletin baskıcı, gözetimci tavırları bizim çalışmalarımızın da yön değiştirmesine neden oldu. Bazı yerlerde görülmemiz, bazı çalışmalarda bulunmamız bizim asıl hedef noktamıza ulaşmamızı engelleyebilir gerekçesiyle Manila'daki çalışmalarımızı sonraya bıraktık.

BİR FELAKET BÖLGESİ

İlk tayfun üzerinden haftalar geçmiş ancak halen Manila'da insanlar suların içinde yaşıyordu. Evleri sular altında kalan, yanan insanlara devlet yardımı hemen hemen hiç olmamış. Bir iki kilo pirincin dışında. Gittiğimiz felaket bölgelerinden biri **Tattalon Mahallesi**. 20 bin nüfuslu bu dev mahallede 400 aile felaketten şiddetli bir şekilde etkilenmiş. Çok sayıda insan, evlerini bu yangın ve fırtınada yitirmiş ve 8 kişi de yangında ölmüş. Evlerini, eşyalarını, yuvalarındaki yoksul umutlarını kaybeden bu insanlar sadece bir şeyi yitirmemişlerdi: Yüzlerindeki güllü ve sıcak tebeşür. Bazı yerlerde suların yüksekliğinin 4 metreye ulaştığı bu bölge, Marcos yönetimine karşı direnişin en fazla olduğu yer aynı zamanda.

BİR ÇELİŞKİ

Manila'yı gezme fırsatı da yakaladık. Büyük yeşillikler içerisinde bir park. Aklima Lapu Lapu geldi. Tam onun heykelinin bu yakınarda olup olmadığını Filipinli arkadaşına sorarken biraz ilerimizde kocaman bir heykel gördüm. Yüksekliği parkın güzelliğini gizleyen, parkın yanı başında duran büyük iş merkezlerine inat dik başı, elinde kılıcı görkemli bir heykel. Başı gökyüzünün derinliklerine bile meydan okuyan onurlu bir duruş. Böyle bir duruşu görüntülemek gerçekten beni çok heyecanlandırdı. Lapu Lapu 1521'de İspanya adına Filipinleri işgaline çıkmış Portekizli işgalci Ferdinand Magellan'ı öldüren adam ve Filipinliler onu ulusal kahra-

man ilan etmişler.

Lapu Lapu'nun baktığı yönünde biraz ilerisinde büyük bir havuzun iki kenarına dizilmiş onlarca heykel. Kimisi İslamiyet, kimisi ulus, kimisi demokrasi, kimisi liberallik adına işgalci güçlere karşı savaşmış ama öldürülmüş ve daha sonra da kahraman ilan edilip heykelleri dikilmiş. Yanı başlarında ise dış sermayenin dev iş merkezleri. Heykelleri dikenler de emperyalistlere karşı mücadele eden güçlerin avına çıkmış, ülkesini Amerika'nın yarı sömürgesi haline getirmiş, topraklarını yabancı şirketlere parsellemiş yönetimler.

"ÖFKEYİ HAREKETE GEÇİRİYORUZ"

Tayfun ve şiddetli yağmur özellikle yoksul mahallelerde büyük hasara yol açmıştı Filipinler'de. Bu felaketten etkilenen halka devlet yardımı yoktu ama halkın örgütleri onlara yardım ediyordu.

Bayan (Halk) adlı örgüt, **Halkın Tuğayları** adında bir yardım ekibi oluşturarak kendi imkanlarıyla bu insanlara yardım etmeye çalışıyor. İki büyük semtte Bayan örgütü yiyecek-içecek yardımı yapıp, halka ücretsiz sağlık hizmeti sunacaktı. Örgütün bu çalışmalarına katılmamış istendi.

Yaşlı bir kadın arkadaş sabah bizi kaldığımız otelden aldı. Bindığımız jipdinin yarısı yiyecek ve su paketleri ile doluydu. Kalan boşluğu da biz doldurduk. İki orta yaşlı kadın ve iki de genç arkadaş daha vardı arabada.

Kadınlardan biri Kayıplar Komitesi'nden (Lolit). **Rybe** adlı bu kadının oğlu kayıp. Kendisi aynı zamanda insan hakları derneğinde de görevli. Kızı aktif bir devrimci. Devrimci kızı ele geçiremeyen devlet güçleri politikayla ilgili olmayan kardeşini kaçırmışlar. 2006'da kaçırılan

24 yaşındaki gençten hala bir haber de yokmuş. Karanlık (aslında çok açık olan) güçler tarafından kaçırılarak öldürülmüş ve 200 kişi de hala kayıp. Bu kaçırma olayı anne Rybe'yi de devrimcileştirilmiş. **"Beni cumhurbaşkanı devrimci yaptı"** diyerek tepkisini dile getiriyor.

Yanımda oturan diğer kadın da Eski Siyasi Tutsaklar Komitesi'nden (**Celda**). Beş araçtan oluşan konvoyumuz Manila sokaklarında kalabalık arasında ilerlerken sohbet faslımız da devam ediyor. Filipin eski bir öğrenci derneği üyesi ve 2000 yılından beri de semt çalışmalarını yapan arkadaşla tanışırken gözüm yanında uykuklayan çok daha genç bir arkadaşta takılıyor. Mücadeleye yeni katılmış. Bugün okulda olması gerekirken yardım çalışmalarına katılıp yeni yerler, yeni insanlar tanımak istemiş.

SEMT ÇALIŞMALARI

Semt çalışmalarını dikkatimi çekiyor. Bu ça-

Filipinler denilince

insanların aklına hemen fırtınalar, tayfunlar, depremler gelir.

Ateş çemberinde bir ülke Filipin.

Eylül ayının son haftasından

itibaren Filipinler'de,

Ekim ayı da dâhil üç kez tayfun

yaşandı, şiddetli yağışlar oldu.

Bu doğal felaketler sonucu

binden fazla insan

yaşamını kaybetti.

ışmaları yapan arkadaş çalışmalarını hakkında bilgi veriyor heyecanla. **"Çalışmalarımız hakkında toplantılar, film gösterimleri, bilgilendirme toplantıları, ne yapılması gerektiği konusunda semt sakinleriyle toplantılar, çalışmalarını semt halkı ile tartışma şeklinde çalışmalar yapıyoruz"** diyor. İnsanların düzeylerine göre de eğitim çalışmaları yanında işsizlik, ev ve arsa sorunu gibi semt sakinlerinin daha somut sorunlarına ilişkin çalışmalar da var. Çünkü, işsizlik, ev ve arsa sorunu insanların en temel sorunlarının başında geliyor.

Semt komiteleri kadın, gençlik ve yerel çalışmalar yapan komitelerden oluşuyor. Satıcıların dernekleri var. Motor bisikletçilerin (önemli bir taşıma aracıdır Filipinler'de) örgütlenmesi çalışmaları yapılıyor. Bütün bu çalışmalar, bizim çok alışık olduğumuz derneklede yapılmıyor. Daha çok evler tercih ediliyor. Bu konuda önemli olanın çalışmaların yürütülmesinin olduğu; mekanların önemli olmadığı ifade ediliyor.

LÜKS SEMTİMİZİN GÖRÜNTÜSÜNÜ BOZUYORSUNUZ

Konvoyumuz duruyor birden. Konvoyun önünde özel güvenlik görevlileri. Aşağı indik. Yolun iki kenarında karşı karşıya duran ve her birinin önünde özel güvenlik görevlilerinin ve lüks arabaların bulunduğu bu semt zenginlerin oturduğu semtmış. Bu semtte aç, hasta halen sular içinde yaşayan çocuklara, kadınlara, yoksul insanlara yiyecek ve sağlık hizmeti de

çerise bizim bindiğimiz türden arabalar çememizmiş! Sementin görüntüsü bozuluyormuş bu eski arabaların yoldan geçişiyle! Kameramla çekim yapmaya başladım. Bir özel güvenlik görevlisi hemen beni engellemeye çalıştı ama biz çekmeye devam ettik. Neyse tepkilerden dolayı bir süre sonra semtlerinin güzel görüntüsünün bir an bozulma pahasına da olsa geçişimize lütfedip izin verdiler. Hastalıktan, midesinin boşluğundan inleyen çocukların çığılığı bu lüks semtte yaşayanların umurunda olabilir mi?! Nasıl bir dünyanın utancını yaşıyoruz? Öfke böyle bir dünyaya mı yoksa böyle bir dünyada bütün bu insanlık dışı davranışlara sessiz sedasız kalan insanlara mı olsun?

"Öfkeyi harekete geçiriyoruz" diye sözlerini sürdüren Rita **"günlük yaşam derdine düştükleri için yoksulluk da işe yaramıyor. Tepkiler sınırlara yansıyor ama devlete karşı tepkiye dönüşmüyor.**

Korku da çok önemli bir neden" şeklindeki açıklamalarıyla genel birçok doğruyu dile getiriyor. Ancak bütün bunlara rağmen ülkenin değişik yerlerinde mutlak eylemlerin olduğu ve sol militan eylemlerin hükümet için büyük bir tehdit olduğu gerçekliği de var.

Filipinler'de komünistlerin örgütlülüğü geniş bir alana yayılmıştır. Farklı ve geniş çaplı kitle örgütlenmelerinin devrimci mücadele için önemli bir özelliği halkın geniş cephesini oluşturmasındır. Bu türden yani halkın geniş cephesini oluşturan bu örgütlenmeler hem ülke genelinde hem de yerel alanlarda yaratılmıştır.

Komünistlerin Filipinler'de halkı nasıl örgütlediklerini, hangi yöntem ve araçları kullandıklarını bir de Rita'ya soruyorum. Rita, bu soruma, **"halkın sorunlarını dile getirmeye ve bu sorunlar karşısında çözümler ve çözüm önerileri bulmaya çalışıyoruz halkı örgütlerken. Bunu yaparken insanlara iş bulma gibi bir görev üstlenmiyoruz. Sorunların doğru çözümünün devrimde olduğunu anlatıyoruz ve bu temelde örgütlenme yapıyoruz"** diye yanıt veriyor. Kitle örgütlenmesine en çok ezilen, en çok sömürülen kesimlerden başlanması gerektiğini, çünkü bu kesimlerin en hızlı değişim gösteren kesimler olduğunu da bu sohbetimiz sırasında bir kez daha öğrenmiş oluyoruz. Kırsal alanda Filipinli devrimciler tarım işçilerinden, topraksız köylülerden başlıyor önce örgütlemeye. Sonra orta köylüler, devrimi destekleyen zengin köylüler örgütlenmede hedef kitle seçiliyor. Halk örgütlenmesi olarak işçi, köylü, aydın, öğrenci vs. örgütlenmesi geliyor.

"Ajitasyon, propaganda ve sanatın örgütlenmede çok önemli olduğu ve örgütlenen kişilerin harekete katıp aktif hale getirerek örgüte katkı yapmak gerekir" diye devam eden deneyimli parti üyesi Rita, propagandanın çok önemli olduğunu ve propagandanın da halkın ihtiyaçlarına göre yapılması gerektiğini vurguluyor, propagandanın havada asılı kalmasını belirtiyor. **Halk sorunların çözümünü için örgütlülüğün bir zorunluluk olduğu bilincinin verilmesi gerçeği bir kez daha hatırlatılıyor.**

Doğal felaketin kurbanı olan insanların bulunduğu **Basag** bölgesine sonunda vardık. Yardıma en çok muhtaç olanlar örgütün semt komitesi tarafından önceden belirlenmişti ve kendilerine numaralı birer kart verilmişti. Çoğunluğu kadınlı ve çocuklardan oluşan uzun kuyruktaki insanlar kendilerine ulaştırılmak istenen yiyecek ve içecek paketlerini ellerindeki kartları görevlilere vererek alıyorlardı. Öte yandan da doktorlar sağlık sorunu olanları kontrol ettiler ve gerekli ilaçları hastalara verdiler. Geçici bir çözüm de olsa bu çalışma büyük bir sorumluluk gereği olarak güzel bir şekilde yerine getirildi.

Yardımların dağıtılacağı ikinci bölgeye gittiğimizde sokakların sularla dolu olduğunu, insanların sular içinde yürüdüklerini, hatta bazılarının kendi yapımı küçük teknelerle evlerinden çıktıklarını gördük. Görevliler yardım paketlerini dağıtırken biz de halen sular altında kalan caddelerde dizimize kadar çıkan sular içinde insan manzaralarını görmeye çıktık. Herhangi bir alt yapı olmadığı için bu suların çekilmesinin en az Aralık ayına kadar süreceği ifade edildi. Ancak yeni yağmurlar yağmazsa. Fakat yağmur da yağmaya devam ediyor. Elimizde kamera ve fotoğraf makinesiyle bu işler acısı manzaraları görüntülerken, hemen herkes bizi kendi hallerini daha yakından görebilmemiz için evlerinin içine davet ediyordu. Bunlardan biri de genç bir anne. Suların zor bela evin içine kadar girebildim. Mutlak diye bir şey kalmamıştı. Sulara gömülü bu evlerde bu çocuklar neyle besleniyorlardı, hangi insani sağlık koşullarıydı bunlar, anlamak mümkün değildi.

Eylül ve Ekim ayları içinde tayfun ve şiddetli yağışlar sonucu binin üzerinde insan yaşamını yitirdi.

(Gelecek sayı; Gerillaya Yolculuk)

Almanya'nın Frankfurt kentinde düzenlenen 9. ATİK Kadınlar Kurultayı'nda tartışmaların ana konusunu Avrupa'da krizin emekçi kadınlar özeldir de göçmen kadınlar üzerindeki etkileri oluşturdu.

ATİK Kadınlar Kurultayı başarıyla gerçekleşti

9. ATİK Kadınlar Kurultayı Almanya'nın Frankfurt kentinde 21 Ocak tarihinde toplandı. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden gelen kadınlar, göçmenlik sorunları bağlamında ciddi ve önemli tartışmalar yürüttü. "Kriz, kadın emeğine yansımaları ve politik görevlerimiz" temalı siyasi taslak tasarısının tartışıldığı kurultayda, tartışmaların ana noktasını ise Avrupa'da krizin emekçi kadınlar özeldir de göçmen kadınlar üzerindeki etkileri oluşturdu.

Delege tespiti ile başlayan kurultayda, yapılan saygı duruşunun ardından divan seçimi yapılarak siyasi taslak okundu. Ardından tartışmalara geçildi. Ülke kongrelerinde taslak hakkında onaylanan raporların yanı sıra birçok kadın delege de taslak hakkında fikir belirtti. Kadınlar Komisyonu tarafından hazırlanan tüzüğün zamanında yetiştirilememiş

olmasında kaynaklı, tüzük maddesi gündemlerden kaldırıldı. Ardından söz alan ATİK Başkanı **Musa Demir** kongreyi selamlayarak, önemine dikkat çekti. Kurultayın birinci

günü, taslağa ilişkin yapılan önerilerin oylanması ile son buldu.

İkinci gün faaliyet raporunun okunması ile başladı. Birçok kadın delege ve misafir katılımcı faaliyet raporu hakkında görüşlerini sundu. Belirtilen görüşlerde öne çıkan, farklı kadın kesimlerine ulaşmak, ezilen emekçi kadınlarla bağ kurmak, çeşitli kadın hareketlerinden öğrenmek oldu.

Konu ile ilgili görüşlerini belirten Komisyon Başkanı, kadınlar olarak, mücadelenin öznesi olmanın önemine değindi ve "Biz kadınlar mücadelenin yedek gücü değil, asli unsurlarıyız. Çok zor bir örgütlenme yarat-

ma çabamızdayız" dedi.

Kurultayda söz alan ATİK Konseyi üyesi ve Enternasyonal İlişkilerden sorumlu **Ufuk Berdan** asgari düzeyde bir eğitim programının şart olduğunu vurguladı. ATİK Yürütme Kurulu üyesi **Süleyman Gürçan** ise dilek ve temenniler bölümünde söz alarak, kadın çalışmalarının destekçisi değil bizzat örgütleyicisi olacağını vurguladı. Yapılan seçimlerde, 7 kişilik 10. ATİK Kadınlar Komisyonu seçildi. Kurultaya ADKH dayanışma mesajını ilettiler. Kurultayda **Hrant Dink**, **Kutsiye Bozoklar** ve **Naciye Büyük** anılarla onlara hitaben konuşmalar yapıldı ve şiirler okundu.

İki gün süren Kurultay "Birlik Mücadele Zafer" sloganıyla son buldu.

(ATİK Haber Merkezi)

"Kadına Yönelik Şiddete Hayır" paneli

Paris'te gerçekleştirilen panelde şiddetin sadece fiziki olmadığını vurgulandı ve insanlık suçu olarak değerlendirildi.

ATİK Kadınlar Komisyonu'nun son dönemlerde yoğunlaştığı "Kadına yönelik şiddete hayır" kampanyasının bir parçası olarak Paris'te 24 Ocak tarihinde bir panel gerçekleştirildi. Grigny bölgesinde gerçekleştirilen panel, **Paris Yeni Kadın temsilcisi** tarafından yönetildi. Şiir eşliğinde kısa sinevizyon ile başlayan etkinliğe Yeni Kadın temsilcisi, uzman psikolog **Şükran Sever** ve psikiyatr **Derya Gürsel** katıldı.

Yeni Kadın temsilcisi, kadına yönelik şiddetin neden bir insanlık suçu olduğunu, sorunun toplumsal dayanaklarını anlatarak ve örneklerle destekledi. Ardından sözü psikiyatr **Derya Gürsel**'e verdi. Gürsel, konuşmasında çeşitli örnekler vererek şiddete maruz kalanların durumuna değindi ve neler yapabileceğine ilişkin bilgiler sundu. Şiddetin salt fiziki olmadığını, aynı zamanda

sözel de olduğunu dile getiren Gürsel'in sunumundan sonra konuşan **Şükran Sever** ise şiddetin yarattığı ruhsal tahribatlarla değindi.

Sunumların ardından dinleyicilerin konuya ilişkin fikirleri ve soruları alındı. Ardından da bir ara verildi. İkinci bölüm **Paris Yeni Kadın Komitesi** üyesinin sunduğu müzik dinletisiyle başladı. Ardından güncel gelişmeye dair **Sibel Öz-**

budun'un TEKEK işçilerinin direnişini konu alan yazısı okundu ve son bölümde geçildi. Bu son bölümde, sırasıyla Yeni Kadın temsilcisi, Psikiyatr **Derya Gürsel** ve Psikolog **Şükran Sever** kendilerine yöneltilen soruları cevapladılar. Nihayetinde panel, kadına yönelik şiddetin bir insanlık suçu olduğunu gösteren birkaç dakikalık recm görüntüsüyle sona erdi. (ATİK Haber Merkezi)

Brezilya'da köylü liderlerine tutuklama

Brezilya'da Yoksul Köylülerin Ligi örgütünün köylü liderlerine yönelik baskı ve saldırılar sürüyor. Yoksul köylülerin örgütü LCP'nin önderleri **Flavia Avelina** ve **Wanderson Antonio** "yasadışı silah bulundurma" suçlamasıyla tutuklandı.

Avelina Manga kentinin eski hapishanesinin deposunda 8 gün boyunca insanlık dışı koşullarda, yaşamsal gerekliliklerin en alt düzeyde olduğu bir yerde tutulduktan sonra 22 Ocak gecesi ailesine ve avukatına haber verilmeksizin Montalvania kentindeki bir hapishaneye sevk edildi.

Avelina ve Antonio kırsal bölgede LCP'nin koordinatörleri olarak görev yapmakta ve gençlerin ve yetişkinlerin eğitiminde çalışmaktaydılar. Bölgede çok iyi tanınan bu iki önder, tutuklanmadan önce de birçok kez ölüm tehdidi almışlardı.

ATİK'ten Esenyurt işçilerine destek

ATİK Konseyi uzun zamandır direnişlerini sürdüren **Esenyurt Belediyesi** işçilerini desteklemek amacıyla kampanyaya başladı. Bu kampanyanın amacı, direnişteki işçileri desteklemek, direnişin sahiplenilmesi için Avrupa'da kamuoyu oluşturmak ve Esenyurt Belediyesi'nin işçilerin örgütlenmesine karşı gösterdiği düşmanca tutumu kınamak. ATİK, bir açıklama yaparak tüm emek örgütleri, ile-

rici kurum ve partileri, demokratik kitle örgütlerini bu kampanyaya katılmaya çağırıyor. Açıklamada "Direnen işçi arkadaşlarımızın, direnişlerini sürdürmesi ve haklarını elde etmesi için uluslararası dayanışmanın önemi büyüktür. 2010'da kültürlerin başkenti olma iddiasında olan İstanbul'da Esenyurt Belediyesi'nin bu tutumunu teşhir ederek, protesto mektupları göndererek işçilerin bu direnişini destekleyelim. Ayrıca direnişteki işçilere destek mesajları göndererek, onların direnişini sahiplenelim" deniliyor. (H. Merkezi)

Brezilya'da zaten büyük toprak sahiplerinin ve onların silahlı çetelerinin tehdidi altındaki köylü hareketi aynı zamanda devletin de yasal ve baskıcı araçlarının da hedefi olmaktadır.

Brezilya'nın devrimci örgütlerinden **Ceb-raspo**, bir açıklama yaparak köylü hareketiyle dayanışma içerisinde olduğunu açıklayarak destek çağrısında bulundu.

Opel işçileriyle dayanışma eylemi

Belçika'nın başkenti **Brüksel**'de Opel Antwerpen fabrika işçileri ile dayanışma amacıyla 20 binin üzerinde kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Belçika'nın her bölgesinden tren ve otobüslerle gelen işçiler, **Schuman Meydanı**'ndan Noord İstasyonu'na yürüdü. Yürüyüş tabut taşıyarak tepkisini gösteren, ilgi çekici plastik kıyafetleriyle yürüyenele ve üzerinde Opel'in amblemleri bulunan lokomotif kadar bir dizi renkli kareye sahne oldu.

Brüksel'in Schuman Meydanı'nda saat 10.00'da başlayan yürüyüş Nord İstasyonu önünde son buldu. Eylemde "İşime dokunma", "Opel işçileri ile dayanışmadayız" gibi pankart ve dövizler taşındı.

Dağıtılan dayanışma bildirimlerinde, Volkswagen işçileri ile dayanışmanın sürdürülmesi çağrısı yapılırken, işçilerin yalnız olmadığının gösterilmesi gerektiği kaydedildi. Yürüyüş nedeniyle Brüksel trafiği de kilitlenirken, eylem akşam saatlerinde sona erdi.

Kıbrıs'ta mücadele sürüyor

23 Kasım'da memur maaşlarının yeniden düzenlenmesini öngören yasayı protesto ederken gözaltına alınan öğrencilere karşı baskı sürüyor. Polis öğrenciler hakkında okul yönetimlerine ve Milli Eğitim Bakanlığı'na işledikleri öne sürülen suçlarla ilgili dosyalar gönderiyor. Öğrenciler bu durumu protesto eden bir basın açıklaması yaptılar.

Ülkeleri için en doğru olanı yaptıklarının altı çizen basın açıklaması "faşist bir zihniyetle ve hukuk dışı bir şekilde yargısız infaz yapan polis yetkililerini ve disiplin soruşturmasını başlatan OD-TÜ KKK yönetimini şiddetle kınar, derhal hukuka ve insan haklarına uymaya, disiplin soruşturmasını geri çekmeye çağırırız" sözleriyle son buldu.

Evrensel Bakış

Haiti yüzyıllardır sallanıyor

Haiti en son bundan iki yıl kadar önce yaşanan, "gıda krizi" döneminde yaşanan şiddetli açlık ayaklanmaları ile gündeme gelmişti. Bu süreç aynı zamanda küresel ekonomik krizin başlangıç dönemine denk geliyordu. "Gıda krizi" denilen olgu aslında, o günlerde derinleşme sinyalleri veren ekonomik krize ilişkin, gıda tekellerinin gerçekleştirdiği bir "hazırlık" süreci olarak algılanmak durumunda. Krizi yaratan gerçekte, bu tekellerin stok, karaborsa, spekülasyon yoluyla gıda fiyatlarında astronomik bir artış sağladıkları olmuştur. Gıda fiyatlarındaki bu ani artıştan en fazla etkilenenler de yine haliyle dünyanın en yoksul ülkeleri ve buraların halkları olmuştur. Haiti de bunlardan biriydi.

Haiti iki yıl aradan sonra, geçtiğimiz haftalarda yaşanan büyük depremle dünya gündemindeki yerini aldı. İnsan kaybının 200 bine ulaşabileceği söylenen deprem, bu yoksullar ülkesinde zaten yaşanan insanlık dra-

mının boyutlarını da alabildiğine büyüttü. Deprem bu ülkenin o zamana kadar geniş kesimlerce çok da bilinmeyen bir dizi acı gerçeğini de gözler önüne serdi.

Haiti "Hispanola Adası"nda yer alıyor. Aynı ada üzerinde yer alan Dominik Cumhuriyeti'ne de komşu. Zaten adada sadece bu iki ülke bulunuyor. Adanın "Hispanola", yani "Küçük İspanya" anlamına gelen adı, katliam, zulüm, kan, gözyaşı ve talanla eş anlamlı gelen sömürgeciliğin, adanın kaderinde oynadığı role işaret ediyor.

Kâşif **Christopher Columbus** 1492 yılında ilk kez adaya çıktığında burada yaşayan yaklaşık 1 milyon insan sayısı (yerli halk) sadece 11 yıl sonra 60 bine düşüyor. Yani Columbus'un adayı "keşfi" ile buraya gelen İspanyol sömürgeciler, sadece 11 yıl içinde 900 binden fazla yerli halkı katlediyorlar. Adaya İngiliz ve Fransızların da gelmesi, sömürgeciler arasında çatışmaları da beraberinde

getiriyor. Ancak esas savaşı, sömürgeci güçler tarafından getirilen ve sayıları hızla artan köleler veriyor. Ada köle ayaklanmaları ile sarsılıyor. 18. yüzyıla gelindiğinde, köle ayaklanmaları sömürgeci güçlere ağır yenilgiler tattırıyor ve köleler dünyada ilk kez kendi devletini kuruyor. Uzun yıllara dayalı bir özgürlük mücadelesi sonucu kurulan bu devlet, aynı yıllarda Orta Amerika'da ortaya çıkan bağımsızlık hareketlerini de olanca gücüyle destekliyor.

Ancak kölelerin bu zaferi kölecileri rahatsız etmeyi sürdürür. Fransa adaya büyük bir askeri çıkarma (saldırı) gerçekleştirir ve büyük çatışmalar yaşanır. Köle devletinin önderi **Tousani L'Ouverture**, Fransızlara esir düşer, götürüldüğü Fransa'da zindanda yaşamını yitirir. Ada 1776 yılında ikiye bölünür, Haiti kesimindeki direniş 1825 yılında bağımsızlık ilanı ile sonuçlanır. Fransa adadan tamamen çekilmenin karşılığı olarak çok yüksek bir meblağ ister ve kabul edilir. Bu büyük borcu ödeme gayreti yıllarca sürer. Haiti'nin yoksulluğu da bu süreçte iyice derinleşir. **Yoksulluk dışa bağımlılığı artırır, 1900'lerin başlarından itibaren emperyalist (özellikle de ABD)**

müdahalelerle diktatörler işbaşına getirilir.

Haiti halkı üzerindeki baskı ve zulüm, içine düştükleri yoksulluk ve sefalet, 1990'ların başlarında, Haiti'nin emperyalist dayatmalar sonucu IMF ve DB politikalarına dâhil olmasıyla uç boyutlara ulaştı.

Bu durum, zulme, baskıya, yoksulluğa isyan olarak okunması gereken isyan ve çatışmalarda da haklı bir artışı getirdi.

Emperyalistler Haiti'deki çatışmalı ortamı, buraya BM "Barış" Gücünü konumlandırmak için vesile yaptılar.

Binlerce askerden oluşan güvenlik gerekçeli "barış" gücü, çok açtı ki, Haiti halkının değil, adadaki emperyalist sermaye temsilcilerini ve de Haiti'nin tüm değerlerini bunlara açan yerli elit kesimin güvenliğini sağlamak için buradaydı. Büyük deprem yaşandığında bu durum devam ediyordu.

15. yüzyılda getirilen kölelerden bunların ardıllarından oluşan Haiti halkının yüzyıllardır yaşadığı acılar, bugün depremin yarattığı tahribatla birlikte katbekat arttı.

Dünya çapında başlatılan yardım kampanyaları –bilinçli-

engellemeler sonucu halka ulaşmıyor. Yetim-öksüz kalan çocukların sayısını 1 milyonu bulacağı söyleniyor.

Fransa ve ABD gibi emperyalist ülkeler Haiti'den evlat edinmeyi kolaylaştıran yasalar çıkarıyor. Tıpkı kendi yarattıkları felaketlerin hedefindeki çok sayıda ülkenin aç-sefil-yetim bırakılan çocukları gibi, Haitili çocukları da yurtlarından koparmayı hedefliyorlar. Çocukları bekleyen akıbet ise en "iyi" ihtimalle asimile edilmek...

Tüm dünya Haiti'de yaşanan bu insanlık dramı ötesi duruma gözlerini çevirmişken, ABD durumdan vazife çıkarmakta gecikmedi. Binlerce askerini Haiti'ye çıkararak başkanlık sarayının hemen yakınına konumlandırdı. Askerlerin kalıcı olacağı, bunun bir anlamda işgal başlangıcı olacağı yorumları yapılıyor. ABD emperyalizmi böylece depremin ortaya çıkardığı bu büyük felaketi, **Haiti'yi işgal etmenin vesilesi** haline getirmeye çalışıyor. Haiti halkının henüz depremin yıkıntıları altından çıkamamış olmasının işini kolaylaştıracağını düşünüyor olmalı. Halkın yarasına pansuman yapılıp acele edilmemesinin bir nedeni de bu olsa gerek.

Ancak Haiti halkı yüz yıllar boyu kendi yaransı kendi sarmayı başarmış, ayağa dikilmesini bilmiştir. Dünyanın ilk köle devletini kurmuş olması da bunun en somut göstergesidir.

Bunun içindir ki Haiti halkı için umut tükenmemiştir. Tıpkı diğer ezilen-sömürülen halkların umudunun tükenmediği, aksine giderek büyüdüğü gibi, onlar da umudu büyütmede gecikmeyeceklerdir.

Unutulmasın ki, burjuva ideologlar dahi, 21. yüzyılın çatışmalar yüzyılı olacağı tespitinde bulunmaktalar. Ve çatışmalar yüzyılın ilk yılından itibaren gözle görülür biçimde artmıştır, tespiti doğrularcasına.

Çünkü yeni yağma ve talan alanları yaratmak, eksilerini genişletmek amacıyla Ortadoğu'dan Asya'ya Afrika'dan Latin Amerika'ya dünyanın daha birçok alanına kadar geniş bir alanı kapsayan emperyalist saldrganlık, kendi karıştını da büyütmektedir. Bu karşıtlığın bir yanı da haklı ve meşru olanlar, yani ezilen halklar, diğer yanında haksız ve gayrimeşru egemen güçler durmaktadır. Ve haksız olanların yaktığı isyan ateşi, haksızları giderek kuşatmakta, ateşin giderilemediği çemberi içine hapsedmektedir.

Ellerinde pankartlar gidiyorlardı, özgürlük istiyor, özgürlük diyorlardı*

Tarih 16 Şubat 1969... Bundan neredeyse 2 yıl önce 1967 yılının Haziran ayından o yıllara kadar aralıksız sürmüştü 6. Filo'nun protestoları.

İstanbul kıyılarına demir atmış olan 6. Filo özelinde, emperyalizm karşıtı protesto eylemleri farklı birçok şekilde uzun süre devam etti. 1967 yılında 76 örgüt bir araya gelmiş ve bir dizi eylem kararı almıştı. Yapılan eylemler kimi zaman direkt Amerikan askerlerini hedef alıyor, kimi zaman kısa süreli açlık grevleri yapılıyor, kimi zaman bildiriler dağıtılıyor, kimi zaman ise yapılan protesto eylemlerinde devletin kolluk güçleri ile karşı karşıya geliniyordu. TC devleti de en ufak bir protesto eylemine "duyarsız" kalmayacağını mesajını bu karşı karşıya gelişlerde dolaysız bir şekilde veriyordu. Protesto eylemlerine katılan devrimci öğrenciler her eylemlerinde devlet şiddetine maruz kalıyor, gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, hatta katlediliyorlardı.

6. Filo protestoları çerçevesinde ilk kanlı İTÜ'de alınan bir toplantı sonrası yaşanan gözaltılarla akımtı. Temsilci konumunda olan 11 öğrenci yapılan toplantı sonrası gözaltına alınmış, ardından bu durumu protesto eden öğrencilerle polis arasında küçük çaplı çatışmalar yaşanmıştı. 1967 yılının 17 Temmuz'unda başlayan olaylar bir sonraki güne de sarıktı. Ve 18 Temmuz günü devletin bu duruma tahammülsüzlüğü son kertesine gelmişti. Sabaha karşı öğrencilerin kaldığı yurt polis tarafından basıldı ve "öldürün komünistleri" nararalı olarak öğrencilere vahşice saldırıldı. Birçok öğrenci yurdun merdivenlerinden dövülerek indirilirken bugün 6. Filo eylemleri ile adını hatırladığımız **Vedat Demircioğlu** da kaldığı yerin 2. katından aşağı atılarak katledildi. Fakat Vedat ilk olmadığı gibi son da olmadı. İstanbul Vedat'ın katledilişine tanıklık etmekle yetinmeyecek emperyalistlere karşı verilen mücadelede daha "Kanlı Pazar"ı görecekti.

Anlatımlara göre güneşli ve ılık bir Pazar günüydü. Ancak havanın tüm güzelliğine rağmen Nur cemaati liderlerinden **Mehmet Şevki Eyyi**'nin de o sıralar çektiği nutuklardaki gibi bir fırtına kopmak üzereydi. "Müslümanlar ile kızıl kâfirler" arasında kopacak bu fırtına.

İstanbul 16 Şubat 1969 günü yapılacak olan büyük 6. Filo protestosuna hazırlanıyordu. Ancak o güne hazırlananlar sadece emperyalizmi ve onun yerli uşaklarını protesto edecek olanlar değildi. Kanlı planlar yapılmış, hedefin önu alabildiğine açılmıştı.

14 Şubat günü yapılan ve adına "Bayrağa Saygı" denilen miting, olacakların haberini veriyordu öncesinden. ABD yönlendirmesi ile ilk olarak 1948 yılında kurulmuş olan ve anti-komünist mücadeleyi geliştirmek için yola çıkan "Komünizmle Mücadele Dernekleri"nin o dönemki başkanı **İlhan Egemen Derendelioglu**, yapılan bu mitingde bas bas bağırıyor, "memlekete ihanet eden hainlerin toprağa gömülme zamanının geldiğini" söylüyordu. 1 yıl önce 6. Filo denize döküldüğünde olayın yaşandığı yerde namaz kılp, kibleyi emperyalizme çevirenler "din elden gidiyor" çığlıkları atıyor, komünistlerin kökünün kazınmasının önemini anlatıyordu. Aynı dönemde Endonezya'da yaşanan ve gene komünist düşünceye yönelik olan insan kıyımı gazetelerde yayımlanıyor, kendilerine "örnek" teşkil eden bu vahşet ballandıra ballandıra halka sunuluyordu.

"Silahlı olan silahlı ile olmayan baltasıyla gelsin!"

Evet, cihada çağrı yapılıyordu. Faşistlerle alınan kitlesel toplantılarda Pazar günü yapılacak mitingde komünistler ile savaşılabacağı, herkesin silahını alıp gelmesi gerektiği söyleniyordu. Öyle ki silahı olmayan baltasıyla geliyordu. Cihat eden zelim olmazdı. Daha da

önemlisi vardı aslında. Pazar günü devlet komünistler ile "çarşışacak"tı ve Müslümanların da yüce devletin yanında çarpışması gerekiyordu!

15 Şubat günü hazırlıklar tamamlanmış sayılırdı. Adapazarı'ndan, Bolu'dan otobüsler ile faşistler taşınıyor, sopalar hazırlanıyor, bıçaklar bileniyordu. 16 Şubat günü ise artık her şey hazır. Beyazıt'tan başlayıp Taksim'de sona erecek olan anti-emperyalist yürüyüş için işçiler, öğrenciler toplanmaya başlarken aynı saatlerde Beyazıt Camii ve Dolmabahçe Camii de doluyordu. Saat 14.00 olmuştu ve Beyazıt'ta toplanan 30 bin aşkın kişi yürüyüşe geçmişti. Yürüyüş güzergahı epeyce uzundu. Polis de sivil faşistler de kitlenin bir an önce alana girmesi için Taksim'de bekliyorlardı.

Yürüyüş esnasında yapılan bir değerlendirme ile Taksim'e bir grubun önceden gönderilmesi kararı alınmıştı. Ve yaklaşık 400 kişi önden Taksim'e gönderildi, asıl kitle ise üniversitenin arkasından dolanarak alana girecekti. Ancak önceden giden grubun alana girmesi ile başlayan kanlı saldırı, planlanan hayata geçirilememesine neden oldu. Yarbay Celal Küçük yıllar sonra bir dergiye verdiği röportajında o günü anlatıyordu: "**Olay günü sabah dokuzda Taksim'e gittim (...)** Korkunç bir sessizlik vardı. Olay çıktı çıkacak. Adamların ellerinde tesbih, demirler, sopalar, Dolmabahçe'de sabah namazını kılmışlar, tıklım tıklım meydana doluyorlar. Taksim Alanı'nın etrafına açılıyorlar. Orta boş kalıyor. Giren öldürülecek. Toplum polisi de Opera'nın önünden Vakıf İşhanı'na doğru bir kama atıp gelen irtibatı kesiyor ve girenlerin üzerine aletli hücum başlıyor. Kitle silahsız, canını kurtaran Sıraselviler'e, Kazancı'ya kaçıyor. So-

nuç 2 ölü, 200 yaralı. Polisin hiçbir müdahalesi olmadığı gibi yere düşen silahı alıp sahibine veriyor (...)"

30 bin kişilik kitleden alana sadece 2 ya da 3 bin insan girebilmişti. Ve gün akşam olduğunda **Ali Turgut Aytaç** ve **Duran Erdoğan** bu faşist saldırıda yaşamlarını yitirmiş, iki yüzün üzerinde insan da ağır şekilde yaralanmıştı.

Tarih, 16 Şubat günü, daha sonrasında birçok kez tekrerrür edeceği kanlı bir Pazar gününe şahit olmuştu.

Hafızalarımıza Kanlı Pazar olarak yer eden o gün daha sonra birçok devlet yetkilisinin ağzından da değerlendirilecekti. Dönemin valisi Vefa Poyraz aradan geçen 20 yılın üzerine yaptığı açıklamalarında aymazca Kanlı Pazar katliamını "sol" bir hareket olarak değerlendiriyor ve üzerine ekliyordu: "...**Olay öncesi de Bugün Gazetesi'nde çıkan Mehmet Şevket Eyyi Bey'in yazıları, toplu namazlar, filan... Namaz kılıyorlar, bunlar kendi işlerinde maksatlı olabilir, ama camiye gidip insanları yargılamazsınız!**" Poyraz'ın olayların gelişim esnasında gözüne takılan şeyin sadece kılınan "masumane" namazlar olması ilginçken İçişleri Bakanı Faruk Sükan bizleri daha da utanmaz bir açıklama ile karşı karşıya bırakıyordu. Sükan'a göre o Pazar orada yaşananlar gene orada katledilen ve saldırıya maruz kalan devrimcilerin, komünistlerin tertibi ve "tam

bir ihtilal provasıydı". Yaşananlar Sükan'a az gelmiş olacak ki pervasız bir şekilde ekliyordu şu kelimeleri konuşmasına: "**Eğer tedbir almamış olsaydık büyük hadiseler olacaktı.**"

16 Şubat'ta yaşanan bu katliam ve direniş ilk olmadığı gibi son da olmadı. Nefret tohumlarını ekip halkı halka kırdırma politikası güdenler 6-7 Eylül'den, Maraş'a, Maraş'tan Çorum'a, Sivas'a ve daha nicelerinde çıktılar karşımıza. Kanlı Pazar'da komünist olanlar Sivas'ta Alevi oldular, 6-7 Eylül'de Rum. Çok da ötesine gitmeye gerek yok aslında. Geçtiğimiz aylarda yaşanan linç saldırılarında Çanakkale'de, İzmir'de Kürt oldular Kanlı Pazar'da katledilenler. O günlerde "din elden gidiyor" şimdi "vatan"!

Faşizmden beslenen tüm bu saldırılar ve katliamlar biçimsel farklılıklar gösterse de niteliğinde, amacında ve özellikle belirtmek gerek ki hedefinde hiçbir farklılık göstermeden bugüne değin devam etti ve halen devam etmekte. Yaşanan saldırılar ile birlikte karşı koymuşlar ve mücadelede elbet.

Ve son olarak söylemek gerekir ki, tarihe kan ile yazılmış 16 Şubat günü bizlere miras kalanları bir kez daha hatırlatma ve varlığımızın nedeninin altını kalın çizgiler ile çizmektedir.

(* Vedat Demircioğlu'na yazılmış bir şiirden alıntıdır)

Tarihten kısa kısa...

14 Şubat 1876; İstanbul Tramvay Şirketi işçileri greve çıktı.

16 Şubat 1872; Beyoğlu Telgrafhanesi işçileri greve çıktı.

7 Şubat 1966; İzmir Kula ve Yün Mensucat Fabrikası'nda 70 gün-

dür süren greve saldıran polis 25 işçi ve 4 gazeteciyi yaraladı.

6 Şubat 1967; Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın Batman Rafinerisinde grev başladı.

7 Şubat 1968; Zonguldak'ta 7000 işçi Maden İşçileri Sendikası'nı bastı. Polis işçilere gaz ve coplarla saldırdı.

16 Şubat 1969; ABD'ye ait 6. Filonun İstanbul'a demir atması

gençliğin anti-emperyalist öfkesi ile karşılıklı buldu. 16 Şubat'ta yapılan mitingde faşistler saldırdı.

19 Şubat 1972; THKP-C'nin önder kadrolarından Ulaş Bardakçı'nın Arnavutköy'de kaldığı eve operasyon düzenlendi. Ulaş Bardakçı, faşist cellatlara karşı son mermisine kadar çatışarak ardıllarına bir direniş mirası armağan etti.

5 Şubat 1973; Güney Afrika'da

20 bin işçi greve başladı.

20 Şubat 1976; Türkiye'de bulunan 23 Amerikan üssünde grev kararı alındı.

5 Şubat 1977; TÖB-DER, Tüm-Der "Ekonomik ve demokratik haklar" mitingini düzenledi. Polis mitingde katılan kitleye saldırdı, 65 kişi yaralandı.

8 Şubat 1980; İzmir'de TARIŞ işçileri işletmenin bazı bölümlerini

işgal etti. Çiğli İplik Fabrikası'nda işçiler fabrika kapılarını kapatarak barikat kurdu. 10 Şubat günü polis işçilere saldırdı 15 işçi yaralandı, 500 işçi gözaltına alındı.

9 Şubat 1980; Diyarbakır Askeri Hapishane'de 200 tutsak açlık grevine başladı.

18 Şubat 198; 12 Eylül Askeri Faşist Cunta'nın ardından yaşanan ilk grev olan NETAŞ grevi anlaşmay-

la sonuçlandı.

12 Şubat 1990; Açıklanan tütün fiyatlarının protesto eden köylüler Akhisar'da eylem yaptı. Eyleme saldıran polis 200 köylüyü gözaltına aldı.

17 Şubat 1993; TKP/ML TIK-KO ve Devrimci Sol tutsağı 18 devrimci Nevşehir Hapishanesi'nden kazdıkları 35 metre uzunluğundaki tünelle firar etmeyi başardı.

Kültür-Sanat

"Oyun yazarıyım. Gördüklerimi gösteririm (...). Tüm yalvaran sözcükleri, tüm buyuran sözcükleri, yaltaklanan, aldatan, yalan söyleyen, yaralayan sözcükleri, bir bir ışığa çıkarırım, hepsini..."

Sanat söz konusu olduğunda kendisini bu alanda yani sanat ve edebiyat alanında sınıf savaşıma vermiş ve Marksizm'i bu alana uyarlamayı başarmış, hatta kendi alanında yeni bir sanat kuramı ile Marksist mücadeleye de katkıda bulunmuş olan **Bertolt Brecht**'in ismi muhakkak ki ilk sıralardan aklımıza gelecektir. Toplumsal hareketlilik ve mücadele Brecht'i daha gençlik yıllarında sosyalizm düşüncesi ile tanıştırmıştır. Ve Brecht sanat alanında bizlere sunduğu bütün çalışmalarında baştan sona bu düşünce temelinde hareket etmiş, yaşamı boyunca bunun için uğraşmıştır.

Brecht'i sosyalist saflara yakınlaştıran esas neden dünya görüşünün bu yönde şekillenmesi olsa da sanatsal anlamda bu süreci hızla kılan şey Alman sosyalistleri **Rosa Lüksembug** ve **Karl Liebknecht**'in katledilmesi olmuştur. Yaşanan bu olayın ardından yazdığı "**Spartaküs**" adlı oyun (daha sonra ismi Gecede Davul Sesleri olarak değişecektir) onun Almanya'da ismini daha yüksek bir perdeden duyurmasının önünü açmıştır.

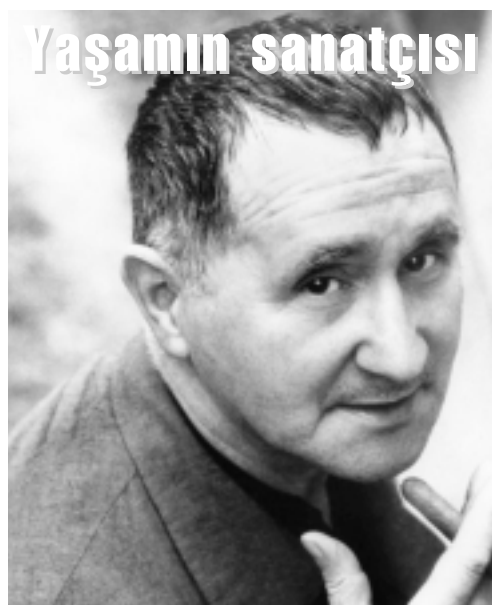
Spartaküs, o dönemde yaşanan **Kasım ayaklanması**nı konu almaktaydı ve ince bir biçimde Alman burjuvazisini vurmaktaydı. Halk tarafından oyunda verilen mesaj anlaşılmasa da Alman burjuvazisi tarafından pek anlaşılmamış aksine büyük ilgi görmüş, hatta **Kleist Ödülü**'nü dahi almıştır. Ve bu oyun ile birlikte

Brecht'e Alman tiyatrosunun başkenti sayılan Berlin yolu açılmıştır.

Brecht'in sanat anlayışı, eski olana karşı amansız bir mücadele yürüterek yeni olanı bulmaya çalışmaktır. Yeni olanı ararken onda ağır basan şey eski olana duyduğu tepkidir. Sanat ve edebiyatın birçok dalı ile ilgilenmiş ve her alanda "eski" ile "yeni"yi çatıştırmıştır. Eski ve yeni mücadelesinde burjuvazi ile proletarya arasındaki çizgiyi olabildiğince kalın çizmeye çalışmıştır ve sanat alanında verdiği bu mücadelede dili epeyce keskin olmuştur. Brecht'in sanat alanında kendine görev bildiği şeyi şu cümleleri özetlemektedir: "*Her halükarda burjuvazinin 'düşünce' tarihindeki o dev deliğin dolgusu olmadık, olmayacağız. O, hiçbir zaman doldurulamayacak da. Ve en azından bize düşen rolü söylemek gerekirse, bu o deliği daha da genişletmeye çalışmak olacaktır.*"

Brecht, tiyatrodaki da, şiirde de bilimsel bir yol izlemiş ve yazınsal çalışmalarında diyalektik kullanmıştır. Çünkü diyalektik bireyi her alanda çelişkileri bulmaya ve bunu kullanmaya zorlamaktadır. O "salt duygu, coşku, heyecan" yerine "aklı, düşüncesi, bilimsel" olanı yeğlemiştir. Ancak bu onun duygularını reddettiği anlamına gelmemektedir. Aksine duyguların bilincin süzgecinden geçmesi gerektiğini söylemiştir böylelikle.

"**Kime Yarıyor?**" Brecht'in tüm sanat ve

Bertolt Brecht

edebiyat eserlerine temel yaklaşım sorusu bu olmuştur. Ona göre üretilen her şey bir "yararlılık" açısından ele alınmalı ve bu yönde değerlendirilmelidir. Brecht'in yararlılık noktasında yaptığı vurgu burjuvazinin her şeyin üzerine örten güzellik anlayışına (estetik) bir tepki olarak gelişmiştir. Eserlerinde değerlendir-

me yaparken ilk olarak "kime yarıyor?" sorusunun sorulması onun için oldukça önemlidir. Bu durum Brecht'in estetiğe önem vermediği ve kaba biçimde "sloganvari" bir sanat anlayışına sahip olduğu anlamına da gelmemektedir. Sadece onun için daha önemli olan estetikten önce içerik olmuştur. Yaşamı boyunca burjuvazinin "sanat için sanat" anlayışına karşı savaş veren Brecht'in eserleri esasen büyük bir derinlik taşımaktadır. Sanat, sınıf savaşımının bir aracıysa, proleter ve emekçi kitleleri düşünmeye, çelişkileri görmeye ve değiştirmeye sevk etme görevine sahipse, elbette ki seslendirilen kitle tarafından anlaşılır olması hedeflenmelidir. Fakat Brecht bu konuda halkın anlamak için çaba sarfetmesini de talep etmekte, halka dönüklük adına onların böylesi bir "tembelliğe" alıştırılmaması gerektiğini savunmaktadır. Bu, halkın beğenilerini de şekillendirecektir.

Bertolt Brecht'ten bahsederken onun tiyatro alanında sunduğu katkılara da muhakkak değinmek gerekmektedir. **Epik tiyatro** nitelemesi Brecht tarafından ilk olarak 1927 yılında kullanılmıştır. Brecht'in "diyalektik tiyatro" diye de adlandırıldığı epik tiyatrodaki temel özellik **yabancılaştırma** tekniğidir. Bu teknik ile birlikte izleyicinin araştırmacı ve eleştirci bir tavır olması hedeflenmektedir. Epik tiyatrodaki duygu ile aklın birliği amaçlanmaktadır. Brecht

tiyatrosunun "duyguları incelediğini ve duyguları yarattığını" altını çizmektedir.

10 Şubat 1898'de hayata merhaba diyen Bertolt Brecht, yoğun bir çalışma ile geçen yıllarının sonunda 1956 yılında bir "sanat ustası" olarak gözlerini kapatmıştır. Bu ölümün arkasında 60 ciltlik bir çalışma bırakmıştır. 30'un üstünde tiyatro oyunu, 1300 kadar şiir ve şarkı, üç roman, birçok roman fragmanı, 150'den fazla nesir, çok sayıda makale, kısa hikaye ve konuşma metni. Yani Brecht yaşamaya devam etmektedir aslında. **Doğumunun 112. yılında Bertolt Brecht'i anmak bizler açısından da oldukça önemlidir. Çünkü o hala sınıf mücadelesinde sanatın ve edebiyatın önemini bizlere gösteren ve "sanat için sanat" anlayışına karşı kendi sanatını bugün hala devrimci silaha dönüştürebilen bir yerde durmaktadır.**

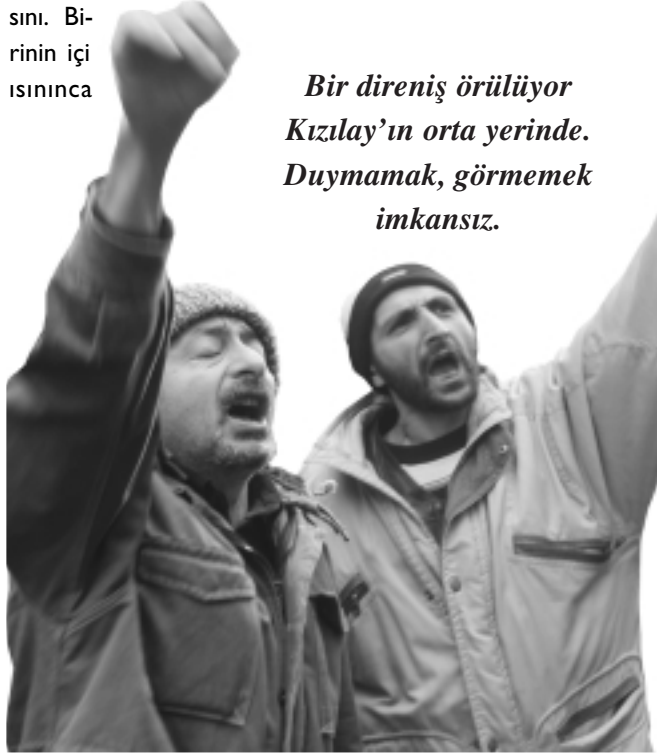
Brecht'in eserlerini, hayatını ve mücadelesini bu kısa yazımızda anlatmak gerçekten oldukça zor. Ancak o bu sözleri ile bizim anlatmaya çalıştığımızı kısa bir özet olarak sunmaktadı herkesi;

"**Oyun yazarıyım. Gördüklerimi gösteririm (...). Tüm yalvaran sözcükleri, tüm buyuran sözcükleri, yaltaklanan, aldatan, yalan söyleyen, yaralayan sözcükleri, bir bir ışığa çıkarırım, hepsini...**"

TEKEL işçileri kış kıyamet kopsa da; yağmur çamur olsa da direnmeye devam ediyor

Ankara'ya yakışıyor kar, asfaltlar ıslıyor, buz tutuyor resmi yalanlar. Kızılay'ın ortasında derme çatma çadırlar karşıyor sizi. Sobalar kurulmuş. Dost muhabbetiyle ısınıyor insanlar. Kenarda odun kırıyor birileri. Daha 14 yaşında bir çocuk yaklaşıyor yanlarına, evinden getirdiği battaniyeyi uzatıyor, "başka bir ihtiyacınız var mı?" diye soruyor. "Çorba geldi" diyor bir ses. Herkes yanındakine verme telaşında çorbasını. Birinin içi ısınca

*Bir direniş örülüyor
Kızılay'ın orta yerinde.
Duymamak, görmemek
imkansız.*

tüm alanı sarıyor sıcaklık. "Ben ısındım, sen geç sobanın yanına" diyor hiç tanımadığınız bir ses. Herkes gülümsüyor. Ayaz vuruyor, evet, uykusuzluk başa bela. Ama kimin umurunda! Kimsenin kalkası yok, gidesi yok kimsenin... Nasıl da görkemli bu yaşananlar. Nasıl da parlıyor herkesin gözbebekleri. Davul sesi değil mi şu duyulan. Hadi halaya. Tut yanındakinin elini. Hepimiz kardeş değil miyiz; gerisi kime ne?

Odon yanıştırmış birisi. Biz de alalım. Adayaman'a getirelim. Gazi abi kırsın. Celal abiye de soralım. Muş'un var mı yetecek kadar odunu. Bir de İzmir'e bakalım. İnci abla ne yaptı ki, battaniyesi var mı? Memet abi uyusun bu gece biraz. Kaç gündür ayakta. Git de sek de gitmez ki ama.

Eray, elinde küçük fotoğraf makinesi ile geziyor. Denizli'den Kamil abinin oğlu. "4/C kötüymüş, babam söyledi, biz haklıyız, biz kazanacağız" diyor. Şalvarlı Memet

abisinin fotoğrafını çekmiş gizliden. Memet abi fotoğrafı çok beğeniyor, Eray'a bir elma hediye ediyor.

Hediye abla ağız dolusu gülümseyerek yaklaşıyor işte. Çocuklarım diye sarılıyor bize. Diyarbakır çadırında Ahmed Ariften şiirler okunuyor. Sobanın dumanının peşine takılıyor Adiloş Bebenin ninnisi. İş ile dayanıyor işçiler, turnak ile diş ile; umut ile sevdâ ile düş ile... Şiir biter bitmez bir türkü patlatıyor Amedli yiğitler. "Diyarbakır etrafında tanklar var" diyerek...

Gece saatlerinde Karadeniz kokuyor Sakarya. Karadeniz'in hırçın sularında yıkanmış yürekleriyle Kazım'ın kardeşleri geliyor alana. Tulum sesiyle iniyor alanlar. Hemen horona duruyor herkes. Komutlar sert, komutlar kardeşlik için, komutlar direniş için... TEKEL için diyor, Kazım için diyor, Tulum için diyor bir ses. Bugün tütüne, yarın çaya diye çeviriyor dilini Karadenizli genç bir yürek.

Yayladağ orada mısın diye bağıyor, İstanbul'dan Metin abi. İstanbul Şube toplanıyor hemen. Yayladağ da karşılarına geçiyor. Bir taraf "Zafer direnen" diyor susuyor. Karşı taraf "emekçinin olacak" diye tamamlıyor sloganı. İstanbul "birlik" diyor; Yayladağ "mücadele" ve hep birlikte "zafer" diye haykırıyorlar. Atışıyorlar karşılıklı ekmeçleri için, onurlu kavgaları için.

İzmir'den gelmiş Memet abi. Aslen Diyarbakırlı. Mekik dokuyor çadırlar arasında. Açlığa yatırıyor bedenini. Alnında siyah bir bant. Gözleri parlak parlak bakıyor yine de. İncini hiç yitirmiyor, umudunu kaybetmiyor hiç. Bozuk Türkçe'yle her şeyi öyle güzel anlatıyor ki, direngenliğin simgelerinden biri oluyor zihninizde.

Yolu açın diye bir çığlık kopuyor ara sıra. Herkesin yüreği kalkıyor. Anlıyoruz; yine hasta var. Yüzlerimiz düşüyor. Yolu açıyoruz. Ambulans yanaşılıyor. Toparlanıyoruz kısa sürede. "Direne direne kazanacağız" diye alanı ineltiyor çatallı bir ses. Hemen tekrar ediyoruz öfkeyle, coşkuyla...

Daha nice hikaye. Bir direniş örülüyor Kızılay'ın orta yerinde. Duymamak, görmemek imkansız. İşçiler öğrenmeye bizlere öğretmeye, umudumuzu harlamaya, öfkemizi harmanlamaya devam ediyorlar. Mücadele yaşamın bizzat kendisi oluyor burada. Günlerdir onurlu bir kavga veriliyor ve bu kavganın tilsimi sarıyor her birimizin içini. Biz incinimizi kaybetmiyoruz. Bu kadar ana, baba, kardeş, abi, abla kazanmışken daha da inatla sarıyoruz mücadelemize. Her yönümüzü çevirdiğimizde ise tekrar tokat gibi çarpıyor şu gerçek üstümüze;

"ZAFER BİZİM OLACAK!"

(Ankara İK okurları)

Türkiye'nin dört bir yanında TEKEL ile dayanışma eylemleri vardı!

SARIGAZI

31 Ocak Pazar günü saat 15.00'te TEKEL işçilerine destek için Sarıgazi'de bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Yürüyüşe AKA-DER, BDSP, Partizan, ESP-G, SDP ve BDP katıldı. Yürüyüş Vatandaşlık Okulu önünden başlayarak Demokrasi Caddesi meydanına kadar devam etti. Ardından basın açıklamasına geçildi. (Kartal)

İZMİR

TEKEL işçileriyle dayanışma yürüyüşü ve basın açıklaması yapıldı.

24 Ocak Pazar günü saat 15.00'de Buca'da yapılan yürüyüş "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "TEKEL işçisi yalnız değildir" sloganlarıyla başladı. Yapılan yürüyüş esnasında çevre esnafları ve evlerinin balkonuna çıkan vatandaşlar yürüyüşe ve direnişe olan TEKEL işçilerine alkışlarıyla destek verdi. Basın açıklamasında konuşan bir TEKEL işçisi "TEKEL'e yapılmak istenenin dünyadaki emperyalist tekelin politikalarının hayata geçirilmesi içindir. Bizi 4/C ye mahkûm etmek istiyorlar biz bunu kabul etmeyeceğiz ölmek var dönmek yok" dedi. Eylem "Ölmek var, dönmek yok" sloganları arasında son buldu.

BURSA

* Türk-İş'in karar altına aldığı Cuma eylemlerinin sonucunda 22 Ocak

günü Fomara Meydanı'nda bir araya gelen Türk-İş Bursa Şubeler Platformu, TEKEL işçileriyle Dayanışma Platformu, DISK, KESK, TMMOB ve TTB tarafından gerçekleştirildi. Eylemde AKP il binasına yürüyüş düzenlendi. Türk-İş 8. Bölge Temsilcisi Mehmet Kanca, AKP hükümetinin 4/C'yi bir önce geri çekmesi gerektiğini belirterek TEKEL işçisinin tüm zorluklara inat direnişlerini kararlılıkla sürdürdüğünü söyledi.

* 26 Ocak günü Konfederasyon başkanlarının TEKEL işçileri ile ilgili bir araya geldikleri saatlerde "TEKEL işçileriyle Dayanışma Platformu" Fomara Meydanı'nda toplanarak yolu trafiğe kapattı ve sloganlarla Altıparmak Caddesi'nde bulunan Türk-İş 8. Bölge Temsilciliği önüne yürüdü.

* 28 Ocak günü Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun Başbakan'la görüştüğü saatlerde "TEKEL işçileriyle Dayanışma Platformu" da saat 18.00'de Kent Meydanında toplanarak halaylar ve sloganlar atarak, TEKEL işçilerinin lehine olumlu bir karar çıkmadığı takdirde eylemlere devam edeceğini açıkladı.

MERSİN

İçerisinde Partizan'ın da bulunduğu Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla bir araya gelen

kurumlar, TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Akşam saatlerinde Petrol-İş Sendikası önünde bir araya gelen kitle, "Her yer Ankara, her yer direniş" sloganını atarak oturma eylemi yaptı. Oldukça coşkulu geçen eylemde basına bir açıklamada bulunan Platform dönem sözcüsü, birlikte mücadele etmenin önemine değindi.

HATAY

DISK, KESK, TMMOB ve TBB sendikal hak ve özgürlükler ve de

TEKEL işçilerine destek için yaptığı eylem Partizan okurları da katıldı ve açıklamada "Yaşasın sınıf dayanışması", "Yaşasın mücadelemiz" gibi sloganlar atıldı. (Hatay İK okurları)

Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu kuruldu

Emekçi semtlerde yaşayan insanların dikkatini TEKEL direnişine çekmek ve işçilerle dayanışmayı artırmak amacıyla çalışmalarına başladı

Uzun zamandır Ankara'da direnişte olan TEKEL işçileri, direnişlerinin 40. gününü geride bırakırken Ankara'da bulunan devrimci ve demokratik kurumlar tarafından her ne kadar geç kalınmış bir çalışma da olsa Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu kuruldu.

DDSB'nin de içerisinde bulunduğu Platform, Ankara'nın emekçi semtlerinde yaşayan insanların dikkatini TEKEL direnişine çekmek ve işçilerle dayanışmayı artırmak amacıyla çalışmalarına başladı. Bu doğrultuda 22

Ocak akşamı Yüksel Caddesi'nde toplanan Platform bileşenleri TEKEL işçilerini ziyaret etti. Yol boyunca halkın ve alanda da işçilerin alkışları ve ısıklarıyla karşılanan platform buradan içerisindedir çeşitli sendika ve meslek odalarının yer aldığı Emek Platformu'yla AKP önüne yürüdü.

23 Ocak akşamı ise Tuzluca'yı da bir eylem örgütlendi. Tek Mezar Parkı'ndan yürüyüşle başlayan eylem Tuzluca'yı Meydanı'nda yapılan basın açıklaması ile devam etti.

27 Ocak akşamı Tuzluca'yı semtinde TEKEL işçileriyle daya-

şmayı yükseltmek için yeniden bir araya gelen platform Süleyman Nazif İlköğretim Okulu önünde toplanarak, buradan Tuzluca'yı Meydanı'na yürüyerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Mamaklı emekçilere kurtuluşun birlikte bir mücadele hattı örmekten geçtiğinin vurgulandığı eylem buradan tekrar sloganlar ve sesli ajitasyon eşliğinde mahalle aralarında yapılan yürüyüşle son buldu. TEKEL işçilerinin de katıldığı eylemde işçilerin DDSB flamarı taşımaları dikkat çekiyordu.

(Ankara DDSB)

Desa'da kazanan Emine Aslan TEKEL işçisinin yanında

Deri-İş Sendikasına üye olduğu gerekçesiyle işten atılan ve Sefaköy'deki DESA Fabrikası önünde 352 gün boyunca tek başına direnen Emine Aslan, 24 Ocak günü Ankara'da özlük hakları için direnen TEKEL işçilerini ziyaret etti.

Aslan, Petrol-İş Ankara Şubesi'nde TEKEL işçisi kadınlarla bir söyleşi gerçekleştirdi. Kadınlara kendi mücadele sürecini anlatan Aslan, bu süre içerisinde defalarca patronun tehditlerine maruz kaldığını ve evinin önünden çocuğunun kaçırılmaya çalışıldığını ancak yine de mücadelesinden vazgeçmediğini ve sonunda kazandığını belirtti.

Söyleşinin ardından TEKEL işçisi kadınlarla birlikte Türk-İş önündeki işçileri ziyaret eden Aslan burada tek tek çadırları dolaşarak deneyimlerini anlattı. (İstanbul)

TEKEL'den Esenyurt ve İtfaiye'ye direniş ve dayanışma!

Direnişlerinin 161. gününde olan Esenyurt Belediye işçileri ve 32 gündür taşerona karşı mücadele eden İtfaiye işçileri 25 Ocak günü saat 12.30'da yaptıkları bir basın açıklaması ile TEKEL işçilerine destek için açlık grevine başladı. Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'nde gerçekleştirilen açlık grevinin amacını kamuoyuna duyuran Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, direnişte olan Esenyurt ve İtfaiye işçileri olarak mücadeleyi büyütmek ve TEKEL işçileri ile ortaklaşarak mücadeleyi sürdürmek amacıyla açlık grevine başladıklarını söyledi. Açlık grevine Esenyurt ve İtfaiye işçileri ve sendika yöneticileri ile

birlikte toplam 35 kişi katıldı.

İşçilerinin taleplerini içeren dövizlerle süslenen 1. Bölge Temsilciliği açlık grevinin başlaması ile ziyaretçi akınına uğradı.

Aynı gün saat 17.00'de 1. Bölge Temsilciliği önünde bir araya gelen Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu Ankara'da konfederasyonların gerçekleştirdikleri toplantıdan genel direniş ve mücadele kararının çıkması gerektiğini dile getirerek toplantıdan çıkan karar açıklayınca ya kadar yaklaşık üç saat boyunca temsilcilik önünde bir eylem gerçekleştirdi.

Akşam saat 20.00'de konfederasyonların toplantı kararını açıklamaları ile ey-

lem sona erdi

Açlık grevi 27 Ocak günü saat 12.30'da 1. Bölge Temsilciliği önünde gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile sona erdi. Açıklamayı okuyan Hasan Gülüm işçi sınıfının dayanışmaya her zamankinden fazla ihtiyacı olduğunu dile getirdi.

Açıklamanın ardından Esenyurt ve İtfaiye işçileri sloganlarla Taksim Gezi Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. İşçiler Gezi Park'ta oturma eylemi gerçekleştiren kitle ile buluştu ve hep bir ağızdan coşkulu bir şekilde sloganlarını haykırdı. (İstanbul)

İSTANBUL

* Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu 26 Ocak günü saat 15.00'te Taksim AKM önünde bir araya

gelerek TEKEL işçileri ile dayanışma eylemi yaptı. Platform bileşenleri "Bugün TEKEL, Belediye ve İtfaiye işçilerine, yarın hepimize! 4-C'ye hayır" yazılı pankart açarak Türk-İş 1. Bölge Temsilciliği'ne kadar yürüdü. Burada Platform adına konuşan İstanbul Tabip Odası Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen "Artık bıçak kemiğe dayandı" diyerek dayanışmanın önemini vurguladı. Açıklamanın ardından kitle açlık grevinin sürdüren Esenyurt ve İtfaiye işçilerini ziyaret etti.

* 28 Ocak günü öğlen saatlerinde Cevizli-bağ'da bir araya gelen BES üyesi kamu emekçileri "Emekçiyiz, haklıyız, kazanacağız" yazılı pankart açarak işçi ve emekçileri

TEKEL işçileri ile dayanışmaya çağırıdı.

* İstanbul'da Maltepe Demokrasi Platformu 29 Ocak günü bir eylem gerçekleştirerek TEKEL işçileri ile dayanışmayı büyüttü. Maltepe Meydanı'nda toplanan Platform bileşenleri ve TEKEL işçilerinin aileleri AKP önüne yürümek istedi ancak polis yolu yığınak yaparak buna engel oldu. Bunun üzerine platform burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamadan sonra TEKEL işçilerinin aileleri de söz alarak taleplerini dile getirdi.

* TEKEL işçisinin açlık grevinin ikinci gününde, KESK'e bağlı İstanbul Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) 1 No'lu Şube, Haydarpaşa Garı önünde 1 günlük açlık grevi yaparak TEKEL işçisinin yalnız olmadığını gösterdi.

Dayanışmaya davet...

Mizgin'i kaybettik, Osman'ı kurtaralım!
Batman TEKEL işçisi Hüseyin Arslan'ın oğlu Osman Arslan da aynı hastalıkla boğuşuyor. Tedavisi için gereken parayı toplamak için bir dayanışma hesabı oluşturuldu.

Dayanışma Hesabı:

Vakıfbank Batman Şubesi

Hesap no: 00158107282394151

IBAN: 110001500158107282394151

BAŞSAĞLIĞI

Batman TEKEL işçisi Hüseyin Arslan'ın kızı Mizgin Arslan'ı kanseri nedeniyle kaybettik. Tüm ailesine, sevenlerine ve direnişteki TEKEL işçilerine baş sağlığı diliyoruz.

İşçi-köylü Gazetesi

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212)
621 61 33 Sahibi ve Yazışleri
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay
Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmöz İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

Bir kıvılcım tüm bozkır tutuşturabilir!

TEKEL işçilerinin Ankara'nın göbeğinde yakıldığı direniş ateşi, işçi sınıfı ve emekçilere umut aşılarak egemen sınıfları rahatsız etmeye devam ediyor.

Abdi İpeççi Parkı'nda yaşanan vahşi saldırı ile egemenler işçi sınıfına yaklaşımları açısından önümüzdeki süreç için önemli bir mesaj da vermişti. Direnişin saldırganlığına, baskılara rağmen kararlı bir şekilde kendi yolunu çizmesi yanı sıra yeni örnekler yaratarak tüm işçi sınıfını etkileyecek bir düzeye ulaşması bu saldırganlığı daha da artırmaktadır. Egemen sınıfların sadık sözcüsü olarak AKP hükümeti ve Başkanı R. Tayyip Erdoğan'ın işçilere ilgili her cümlesi bu düşmanlığın derin izlerini taşımaktadır. Özelleştirmede rekor kırma peşinde koşan AKP'ye yapılacak en büyük kötülük belki de bu sürecin ortasına bir direniş ateşi yakmak olmuştur. Erdoğan, işçilerin **işsizliğe karşı mücadelesini yan gelip yatmak; direniş halaylarını ideolojik; gür bir şekilde haykırdıkları sloganları hakaret** olarak yorumlarken işçileri tehdit etmeyi de elden bırakmamıştır. Son olarak AKP Grup Toplantısı'nda direniş hakaretler yağdıran Erdoğan, işçilere bir aylık süre verdi.

TEKEL işçilerinin direnişi, işçi sınıfı hareketinde yarattığı sinerji, ortaya çıkardığı dayanışma ruhu ile yoluna devam ediyor. Direnişlerinde 50 takvim yaprağını Ankara'nın ayazına, soğuğuna inat yüreklerindeki direniş ateşi ile deviren işçilerin mücadelesi çoktandır Sakarya Caddesi'nin sınırları aşmış durumda. TEKEL işçilerinin; işçi sınıfı ve emekçilerden aldığı destek, dayanışma ile birlikte örülen direniş ağları bu direniş amaçları ve sonuçları itibarıyla lokal bir eylem statüsünden çoktan çıkmıştır.

İşçilerin sergilediği kararlı duruş, Türk-İş Genel Merkezi'ni sadece merkezi bir miting kararı almak zorunda bırakmadı aynı zamanda bir günlük iş bırakma eylemini de gündeme getirdi. Türk-İş'in görüşmelerin devam etti-

İzmir Emekçiler 10.30'da Basmane Meydanı'nda toplanarak sloganlar eşliğinde eski Sümerbank önüne kadar yürüdü. Yapılan basın açıklamasında daha çok AKP'nin politikaları eleştirildi. KESK'e bağlı sendikaların katılımının yoğun olduğu eyleme çeşitli kitle örgütleriyle birlikte on bine yakın kişi katıldı.

İzmir'de genel grev sabah erken saatlerinde başladı. Metro ve vapur seferleri haricinde toplu ulaşım durdu. Özel araçların kullanılmasından dolayı trafik birçok yerde aksadı. Çeşitli semtlerden eylem alanına yola çıkanlar otobüslerin olmayışından dolayı eylem alanına varamadılar.

rilmesi adına işlettiği diplomasi trafiği ve bu sırada bir süreliğine ertelenen açlık grevi direnişin tansiyonunu düşürmüştür. Hükümetin tutumunda bir değişiklik olmamasına dahası buna ilişkin bir emare olmamasına rağmen Türk-İş'in süreci görüşmelere boğması, direnişin yarattığı atmosferi olumsuz etkilemektedir. İlk günden bu yana işçilerin temel karşı koyuş noktası olan 4-C statüsüne ilişkin hükümetin hiçbir adım atmadığı ortada iken Türk-İş "iyimserliğini" hala koruyabilmektedir.

Sürecin uzaması ve direnişin zamana yayılması ise işçilerin aleyhine bir tablo çizmektedir.

TEKEL işçilerinin direnişi sınıf hareketinin uzun bir süredir uzak kaldığı birlik ve dayanışma duygularını da yeniden diriltmiştir. Direniş kamu emekçilerinden Tuzla havzasında çalışan deri işçilerine, devrimci ve ilerici kurumlardan belediye işçilerine kadar geniş bir yelpazede önemli bir dayanışma ağı kurmayı da başarmıştır. Sınıfın derinlerde kaynayan öfkesinin dışa vuran bir yanını oluşturmaktadır. Krizin etkisinin daha derinden hissedileceği 2010 yılında, bu öfke daha görünür hale gelecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin; kazanılmış haklarının gasp edilmesine, özelleştirmelere, yoksulluğa, açlığa ve sefaletle karşı gelişen muhalefeti direnişlerle besleniyor. TEKEL direnişi bu yolda alınan önemli bir viraj özelliği taşımaktadır. Karanlığa mahkum edilmek istenen işçi ve emekçilerin dünyası bir kıvılcım ile aydınlanabilir. Unutmayalım ki bir kıvılcım tüm bozkır tutuşturabilir!

Her yerde TEK-EL, her yerde direniş! İstanbul

4 Şubat Perşembe günü sabah saatlerinde Kadıköy İşkele Meydanı, ve Edirnekapı Suriçi'nde bir araya gelen kitle TEKEL işçileriyle dayanışmayı büyüttü.

Kadıköy İşkesi'nde sloganlarla bir araya gelen binlerce işçi ve emekçi, buradan şehir hatları vapuru turnikelerini ücretsiz geçti. Vapurlara binmek için sırada bekleyen

insanlar da dayanışma eylemini alkışlarıyla destekledi. Eylem alanına dönen vapurda halay ve sloganlarla karşıya geçen emekçiler, Eminönü İşkesi'nde vapurdan indikten sonra Saraçhane Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. KESK'e bağlı sendikalar ile Deri-İş, Harb-İş, Yol-İş ve Tek Gıda-İş bu koldan yürüyen sendikalar arasındaydı. Unkapama Köprüsü'ne gelindiğinde sendikaların yan yola geçerek trafiği kapatmak istemesi üzerine polis saldırısı yaşandı. Kitle de

saldırısı karşılık verdi. Kısa süreli bir çatışma yaşandı.

Bir diğer toplanma alanı olan Edirnekapı Suriçi'nde bir araya gelen ve halaylarla TEKEL işçilerinin coşkusunu yansıtan işçi ve emekçiler, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve devrimci ve ilerici kurumlar da saat 11.00'e doğru Fevziye Caddesi'ni tek yönlü olarak trafiği kapatarak yürüyüşe geçti. Türk-İş şubelerinin yoğun olduğu bu kolda "Güvencesiz, sigortasız, taşeronda 4/C ile çalışmamak için yeterli ücret, sendika sigorta hakkı ve insan yaşamak için haydi birleşelim" ana pankartı açıldı.

Eyleme direnişlerini sürdüren Esenyurt Belediye işçileri ve Sabiha Gökçen Havaalanı işçileri de katıldı.

Devrimci ve ilerici kurumlar da TEKEL işçileriyle dayanışmak amacıyla alandı.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) korteji de Edirnekapı'da yerini aldı. TEKEL işçilerinin başladığı ilk günden bu yana direnişi birlikte ören DDSB, bu coşkuyu İstanbul'a taşıdı. DDSB'li "Zafer, örgütlenen ve direnen emekçinin olacak" yazılı pankart açarak yürüyüş boyunca "TEKEL işçisi yalnız değildir", "Birlik mücadele zafer", "Direnen işçiler yenilmezler" sloganlarını haykırdı.

İki koldan yürüyen kitlenin bir araya geldiği Saraçhane Parkı'nda konfederasyonlar adına basın açıklamasını Türk-İş 1. Bölge Başkanı **Faruk Büyükkucak** okudu. AKP hükümetinin sendikası güvencesiz, esnek çalışmayı meşru göstermeye çalıştığını dile getiren Büyükkucak, Başbakan Erdoğan'ın işçilere yönelik hakaretlerine de yanıt verdi. Miting'te eylemi örgütleyen sendikaların genel başkanları da söz alarak kitleye seslendi.

Ayrıca eyleme katılmaktan son anda vazgeçen Hak-İş de protesto edildi. Memur-Sen de aynı gün eyleme katılmayacağını açıkladı. Kamu-Sen'in ise ciddi bir katılımı görülmedi.

SES ve Dev Sağlık-İş Sendikası, Okmeydanı, Zeynep Kamil, Taksim İlkaydım Hastaneleri ve Çapa Tıp Fakültesi önünde basın açıklamaları yaparak iş bıraktı. "Esnek çalışmaya hayır" pankartı açan sağlık emekçileri, "4/C'li Başbakan istiyoruz" sloganlarını haykırdı.

Anadolu Yakası'nda da iş bırakan DİSK, KESK'e bağlı sendikalar; demokratik kitle örgütleri ve devrimci ve ilerici kurumlarında katılım ile Kartal Meydanı, Kadıköy Belediyesi Haydarpaşa Meydanı ve Bina önü, Kadıköy Söğütöççe Metrobüs durağı ve Ümraniye Vergi Dairesi önünde bir araya gelerek dayanışmayı büyüteceklerini haykırdı. "Karanlığa karşı inanç ve aşkla umutla direnen işçi sınıfına selam olsun" pankartını taşıyan emekçiler sık sık sloganlar attı.

Edirnekapı kolunda Belediye işçilerinin katılımı ve coşkusu dikkat çekerken Eminönü kolunda ise tek Gıda-İş sendikası oldukça coşkuluydu. Mitinge genel katılımın zayıflığı ise dikkatlerden kaçmadı.

Erzincan

Emek ve demokrasi güçlerinin düzenlemiş olduğu basın açıklamasında TEKEL işçilerinin direnişin simgesi haline geldiği belirtilerek, 4/C'nin gerçek anlamı deşifre edildi.

Biz de **Partizan** olarak kitlenin arasında yerimizi alarak TEKEL işçilerine destek verdik.

Mersin

Saat 10.00'dan itibaren Taşbina önüne gelerek davul eşliğinde halaylar çeken ve sloganlar atarak toplanan kitle

Ankara TEKEL işçilerinin direnişinin merkezi haline gelen Ankara bu eylemde çok önemli bir yerde duruyordu. Oysa bir miting olup olmayacağı, olacaksa yeri ve zamanının ne olacağı bile 3 Şubat akşamına kadar belirsizdi. 3 Şubat günü akşam saatlerinde ise KESK, DİSK ve kimi siyasi kurumların 12.30'da Kolej Meydanı'nda toplanma kararı aldıkları; buradan da Ziya Gökalp Caddesi'ne yürüyüş yapılacağı açıklandı. Araların da DDSB'ni de olduğu Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu 12.30 olarak belirlenen saati geç bir saat olarak değerlendirdi ve 11.00'de Kolej Meydanı'nda buluşma kararı aldı.

4 Şubat günü Ankara Direnişteki İşçi ve Emekçilerle Dayanışma Platformu ortak pankartımızın arkasında tüm bileşenler kendi pankartlarını açarak yürüdü. Yürüyüş esnasında ortak pankartımızın önüne geçmek isteyen Halkevleri ile arbade yaşandı. Dar grupçu kaygılarına boğulmuş grup, bu sırada bir devrimciyi hırpalamış ve hatta arbade esnasında megafonlardan "hepsini ezin, ezip geçin" şeklinde seslenilmiştir. Saat 11.00'de meydana sloganlar atılmaya başlandı. Dakikalar geçtikçe yoğun bir kalabalık eyleme katıldı. Ardından sendikaların gelmesiyle yürüyüş geçildi ve ardından Ziya Gökalp Caddesi'ne gelindi. Burada hep bir ağızdan sloganlar haykırıldı, coşku ve kitlesel duruş sergilendi. Eylemin en coşku anları ise "Ölmek var dönmek yok" sloganlarını haykıran TEKEL işçilerinin geliyordu. Tüm kitle hep bir ağızdan işçilerin sloganlarına eşlik etti. TEKEL işçilerinin alana girişi esnasında DDSB "Birlik mücadele zafer", "Zafer direnen emekçinin olacak", "TEKEL işçisi yalnız değildir" yazılı kuşlamalar yaptı. İşçiler ise "Birlik mücadele zafer" sloganı ile karşılık verdiler. Saat 15.00'te ise hep birlikte Türk-İş'in önüne geçildi. Eylem burada sonlandırıldı.

Coşkusu ve kitleselliğiyle bu eylemi önemsedini ortaya koyan DDSB açısından olumlu bir eylemdi. Bazı TEKEL işçilerinin toplanma anından itibaren bizimle hareket etmesi çok önemliydi. (Ankara DDSB)

kortejler oluşturarak AKP İl Binası önüne yürüdü. Eyleme birçok kurum katılım sağlarken, bizler de Partizan olarak flama ve dövizlerimizle oradaydık.

AKP önüne gelindiğinde basın metni okundu. Açıklamadan sonra eylem sonlandırılarak, sendikaların katılımının oldukça düşük olduğu gözlemlendi.

Bursa

Saat 10.30'da KESK ve DİSK Ünlü Cade'de, Türk-İş şubeleri kendi şube binalarından ve Partizan'ın da içinde bulunduğu Bursa TEKEL İşçileri ile Dayanışma Platformu da Kızılay Kan Merkezi'nden Orhangazi Parkı'na yürüdü.

Burada Hak-İş dışında her konfederasyon temsilcisi birer konuşma yaptı. Öte yandan Bursa TEKEL işçileriyle Dayanışma Platformu işçilerle dayanışmayı büyütme amacıyla 5 Şubat'ta bir günlük açlık grevi gerçekleştirdi.

TEKEL işçisi herkes için burada

- **Annen kaç gündün beri burada? Sen nasıl değerlendiriyorsun bu direnişi? Sence annen haklı mı?**

- **İzmir'den bir içinin oğlu Onur;** Annem sonuna kadar haklı. Sadece annem değil bütün TEKEL işçilerini için durum böyle. Direnişin simgesi oldular. Nasıl mücadele edileceğini gösteriyorlar herkese. Bu sese herkesin kulak vermesi lazım.

Buradaki insanlar yaşayarak öğreniyorlar. Benim annem 40 gündür burada. Sadece 1 hafta eve geldi. Ben 1 haftadır buradayım. İnsanlar her şeyi hep beraber yapıyorlar. Halk odun getiriyor, yemek getiriyor; öğrenciler evlerini açıyor. Bizi hoşgörülle karşıyorlar. Başbakan diyor ki; "Halk sizden rahatsız oluyor." Ben şöyle bir baktım da rahatsız olan görmedim... Hatta gelip yardımcı oluyorlar. Sadece hükümet rahatsız oluyor. Neden? Kuyruğuna bastığımız için...

- **Peki sen bir Türk genci olarak kaç gündür bu top- raklarda düşmanlığın körüklenmesine rağmen, linç girişimlerine inat Kürdü Türkü TEKEL işçilerinin**

yan yana direnmesi konusunda ne düşünüyorsun?

- Açılım burada yapıldı aslında. Burada her kesimden insan var. AKP aramıza sarhoşlar gönderiyor. Geçen bir iki tanesini yakaladık. Kendilerini AKP'lilerin gönderdiğini, para verdiğini söylediler. Bunu hakkımızda laf çıkarmak için yapıyorlar. Biz buraya içmeye gelmedik. Eylem yapmaya geldik.

- **Peki kendi belediyesi olduğu için Kent A.Ş. işçilerine bir kere bile uğramayan CHP'nin buraya sık uğramasını nasıl değerlendiriyorsun?**

- Düzen partileri buraya kendi çıkarları için geliyorlar. MHP, CHP buraya kendi oy için geliyorlar. TEKEL'e destek vermek gibi bir amaçları yok. Bizim amacımız hakkımızı almak. Zamanında verdiği oyu lanetleyip şuan burada oturan insanlar var.

"Özlük haklarımızı istiyoruz!"

- **Sendikaların son kararını nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- **İzmir'den Mehmet abi;** Biz işçiler olarak bu karara saygı duymak zorundayız. Ancak biz açlık grevine devam edilmesini istedik. Her ne kadar medya bunu eksik gösterse de biz 158 kişiydik. Biz onun için açlık grevine devam etmek istedik. Eğer özlük haklarımızı vermezlerse ölüm orucuna başlamak istedik. Sendika 6

konfederasyonun toplandığını bir karar aldığını söyledi, biz de iyi niyet göstererek açlık grevini bıraktık. Eğer umduğumuz karar çıkmazsa ölüm orucuna devam edeceğiz.

- **Siz açlık grevine girenlerden biriydiniz. Korkmadınız mı?**

- Korkmadım. Niye korkmadım? Zaten bütün haklarımız elimizden alınacak. Başbakan yasal davranmıyor. Yaptığı suçtur; verilen haklar geri alınmaz. TEKEL'in satılacağını hiçbir işçiye sormadılar. Şimdi ise 4/C'yi çıkardılar. 4/C kölelik yasasıdır. Bizim her doğacak çocuğumuz köle olarak doğacak. Bir öğretmen kardeşimiz mezun olduğunda 4/C'li olarak devam edecektir. Biz bunu istemiyoruz. Hiçbir işçi bunu istemiyor. Biz özlük haklarımızı istiyoruz. Bunun için her türlü bedeli ödemeye hazırız, ödemek zorundayız."

(Ankara İK okurları)